CĂRȚI ROMANTICE

Mândria lui Jared MacKade

NORA ROBERTS

The Pride of Jared MacKade
Nora Roberts
Copyright © 1995 Nora Roberts

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Mândria lui Jared MacKade
Nora Roberts

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Mândria lui Jared MacKade / Nora Roberts;
trad.: Claudia Asănăchescu. – Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0323-4

I. Asănăchescu, Claudia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Mândria lui Jared MacKade

Seria Frații MacKade

Traducere din limba engleză
Claudia Asănăchescu

Lira®

Femeilor cu trecut

prolog

Pădurile vuiau de ecoul strigătelor de luptă şi al paşilor care alergau. Trupele erau angrenate în focul bătăliei şi presărau câmpul din spatele pădurii cu bombe sporadice. În lumina zilei răsunau încleştarea armelor şi vaietele răniţilor. Se pierduseră deja zeci de vieţi, iar supravieţuitorilor le secase sângele.

Frunzele, încă verzi şi numeroase la sfârşit de vară, formau o boltă deasupra câmpului de bătaie ce nu permitea să se strecoare decât câteva raze de lumină, subţiratice şi prăfoase. Aerul era greu şi umed şi în fierbinţeala lui dogoritoare plutea un miros puternic de pământ şi de sălbăticiuni.

Jared MacKade nu se simţea nicăieri mai bine decât în pădurile bântuite. Era ofiţer unionist, mai precis căpitan. Ajunsese căpitan pentru că la vârsta lui, de doisprezece ani, era cel mai vârstnic, aşa că era dreptul lui să ocupe funcţia. Trupele erau formate din fratele său, Devin, care, având doar zece ani, trebuia să se mulţumească doar cu gradul de caporal. Misiunea lor era simplă. Trebuiau să-i anihileze pe Rebeli. Şi cum războiul era treabă serioasă, Jared îşi pusese la punct o strategie. Îl alesese pe Devin să facă parte din armata lui pentru simplul motiv că Devin ştia să asculte ordinele sale. Devin era şi el un bun strateg. Pe deasupra, Devin mai era şi un excelent luptător corp la corp, un necruţător care era de părere că la război prizonierii nu aveau ce căuta.

Rafe şi Jared, ceilalţi doi fraţi MacKade, erau şi ei luptători feroce, însă ei erau impulsivi – le ştia Jared prea bine năravul. Chiar în acel moment fugeau cât îi ţineau

picioarele prin pădure, strigând și zbierând, în timp ce Jared îi aștepta răbdător să cadă în plasa ambuscadei pregătite de el.

– O să se despartă, să fii cu ochii pe ei, îi șopti Jared lui Devin în timp ce se tupilau amândoi prin iarba înaltă. Rafe vrea să ne facă să ieșim la lumină, ca să ne ciomăgească, continuă Jared și apoi scuipă, pentru că avea doisprezece ani și dădea bine să scuipi. Nu gândește ca un adevărat oștean.

– Iar Shane nu gândește deloc, adăugă Devin cu o doză frățească de dispreț.

Zâmbiră amândoi cu gura până la urechi în fața unei asemenea concluzii, doi băieți cu părul ciufulit și cu chipuri drăgălașe, pline de murdărie și de transpirație. Ochii lui Jared, de un verde ca al ierbii, cercetau cu atenție pădurea. Știa fiecare piatră, fiecare ciot și fiecare potecă bătută. Venea adesea singur prin pădure, ca să se plimbe sau ca să stea, pur și simplu, și ca să asculte vântul care adia printre copaci sau freamătul veveriţelor și al iepurilor. Sau murmurul stafiilor.

Știa că se luptaseră și muriseră și alți oșteni înaintea lui prin locurile acelea. Și tocmai acest fapt îl fascina. Crescuse în Antietam, statul Maryland, pe câmpul de bătălie din Războiul Civil, așa că știa, asemenea oricărui băiat de vârsta lui, despre manevrele, greșelile, victoria și tragedia acelei zile de septembrie din anul 1862.

Acea bătălie, care își câștigase renumele de cea mai sângeroasă zi a Războiului Civil, ar fi putut stârni, fără discuție, imaginația oricărui băiat de vârsta lui. Cercetase cu atenție fiecare urmă lăsată de soldați, împreună cu frații săi, făcuse pe mortul pe Ulița Sângeroasă[1], alergase la rândul său prin lanurile de porumb, printre care,

[1] Bloody Lane – drum în orașul Antietam pe care s-au confruntat armatele Confederată și Unionistă în timpul bătăliei de la Antietam (n.tr.)

cu mult timp în urmă, praful de pușcă pârjolise cocenii lăsați să se usuce.

Meditase mai multe nopți asupra conceptului de frate contra frate - de-adevăratelea - și se întrebase ce rol ar fi jucat el dacă s-ar fi născut în perioada acelor zile sângeroase și eroice. Cu toate acestea, lucrul care îl fascina cel mai tare era acela că oamenii își jertfiseră viețile pentru o idee. De multe ori, pe când stătea în mijlocul pădurii, înconjurat de liniște, visa să lupte pentru ceva la fel de prețios precum o idee și să moară cu mândrie.

Mama sa îi spunea adesea că un bărbat are nevoie de un țel în viață și de principii și mândrie ca să pornească în căutarea lui. Apoi râdea cu râsul ei pătrunzător, îl ciufulea și-i spunea că mândria nu avea să fie niciodată pentru el o problemă. Avea deja mai multă decât avea nevoie. Cât despre el, voia să fie cel mai bun, cel mai rapid, cel mai puternic și cel mai isteț. Nu era o sarcină ușoară, mai ales cu încă trei frați la fel de hotărâți împrejurul său. Așa că se îndemna singur. Să petreacă mai mult timp studiind, să lupte mai cu forță, să muncească mai cu spor. A pierde nu se număra printre opțiunile lui Jared MacKade.

- Vin, șopti Jared.

Devin aprobă cu o mișcare din cap. Stătuse cu urechile ciulite, ca să prindă zgomotele crengilor care se rupeau și ale ierbii care foșnea. Pândea.

- Rafe e în partea aia. Iar Shane ne-a ocolit și acum e în spatele nostru.

Jared nu puse nici o clipă la îndoială analiza lui Devin. Fratele său avea instincte de felină.

- Mă ocup eu de Rafe. Tu stai aici până ne luăm la trântă. O să vină și Shane, fuguța. Și atunci o să-l poți doborî.

Anticipația lumină privirea lui Jared. Palmele celor doi frați se încleștară într-un scurt salut.

- Victorie sau moarte!

Jared zări pentru prima dată cămaşa albastră-deschis, o mişcare abia perceptibilă a inamicului care se avânta de la un copac la altul. Aşteptă timp îndelungat, cu răbdarea unui şarpe. După care sări la atac, cu un strigăt care îngheţa sângele în vine. Îl dărâmă pe Rafe dintr-un salt care îi făcu pe amândoi să se rostogolească prin noroiul tare, până în tufele de mure sălbatice.

Fu un atac surpriză plin de efect, dar Jared nu era atât de prostănac încât să creadă că acela avea să însemne şi sfârşitul bătăliei. Rafe era un inamic redutabil şi nemilos, după cum putea spune orice puşti din şcoala primară. Lupta cu un fel de plăcere drăcească, pe care Jared o înţelegea perfect.

Nu era nimic mai plăcut decât să te lupţi cu cineva într-o zi toridă de vară, când pericolul şcolii devenea iminent, iar treburile casei erau deja terminate.

Ţepii rugilor le rupseră hainele şi le zgâriară carnea. Cei doi băieţi continuară trânta până ajunseră iarăşi pe potecă, în timp ce pumnii şi coatele se înfigeau cu putere, iar tenişii li se afundau tot mai adânc la călcâie, căutându-şi priza. Undeva în apropiere începuse o a doua bătălie şi se auzeau dintr-acolo blesteme, mormăituri şi sunetul acela satisfăcător al corpurilor care se striveau unul sub greutatea celuilalt, pe deasupra frunzelor moarte cu mult timp în urmă. Fraţii MacKade erau în al nouălea cer!

– Eşti mort, soldat rebel nenorocit ce eşti! strigă Jared când reuşi să-i prindă capul lui Rafe într-o strânsoare nesigură.

– Te trag după mine direct în iad, burtă albastră! îi strigă Rafe drept răspuns.

Până la urmă se dovedi că aveau pur şi simplu forţe egale, aşa că se rostogoliră unul departe de celălalt, plini de noroi, cu răsuflarea întretăiată şi râzând de mama focului. Jared îşi şterse sângele de la una din buze, care i se spărsese, şi îşi întoarse capul să vadă cum trupele

sale dădeau piept adversarului. I se părea că Devin avea să capete o vânătaie la un ochi, iar lui Shane i se rupseseră blugii într-un hal care avea să-i bage pe toți patru în bucluc. Lăsă să-i scape un oftat lung și mulțumit și privi lumina soarelui care se juca printre frunze.

– Ai de gând să-i oprești? îl întrebă Rafe, fără prea mare entuziasm.

– Lasă-i, zise Jared pe un ton calm, ștergându-și bărbia de sânge. Aproape au terminat.

– Eu mă duc în oraș, spuse Rafe încă plin de energie, după care tâșni în picioare și începu să-și scuture pantalonii. Mă duc să-mi iau un suc de la Ed.

Devin se opri din bătălia cu Shane și se uită înspre el.

– Ai vreun ban?

Rafe își zornăi mărunțișul din buzunarul pantalonilor cu un rânjet plin de lăcomie.

– Tot ce se poate, spuse el și, odată ce lansă această provocare, își dădu părul din ochi cu o mișcare a mâinii și o luă la goană, cât îl țineau picioarele.

Ocazia minunată care tocmai se ivise, aceea de a-i scutura buzunarele lui Rafe de toate monedele de câte un sfert de cent, era un impuls căruia Devin și Shane nu-i puteau rezista. Devenind dintr-odată aliați, se dădură jos unul de pe altul și o luară la fugă, pe urmele lui.

– Hai, Jare! îi strigă Shane peste umăr. Mergem la Ed.

– Duceți-vă. Vă prind din urmă.

Dar rămase în continuare răsturnat în iarbă cu fața în sus, privind fix la razele de soare care licăreau printre umbrarul de frunze. În timp ce răsunetul pașilor frații lor lui scădea în intensitate, i se păru că aude sunetele îndepărtate ale bătăliei de demult. Bubuitul și loviturile mortierelor, precum și țipetele muribunzilor și ale răniților. Și apoi, tot mai aproape de el, răsuflarea întretăiată a celor pierduți și înfricoșați.

Închise ochii, obişnuit deja cu fantomele pădurii ca să se mai sperie de compania lor. Îşi dorea să fi putut face cunoştinţă cu ele, le-ar fi întrebat atunci cum e să-ţi rişti viaţa, sau sufletul. Să iubeşti ceva, un ideal, un stil de viaţă, atât de tare încât să fii în stare să dai tot din tine, numai ca să-l aperi.

Se gândea că ar fi fost şi el în stare de aşa ceva pentru familia lui, pentru părinţii lui, pentru fraţii lui. Dar asta era altceva. Asta era... familia.

Într-o bună zi, îşi făcu sieşi promisiunea, avea să se facă remarcat. Oamenii o să se uite atunci la el şi o să-şi dea seama că Jared MacKade există, un om care îşi apără idealurile. Un bărbat care făcea ce trebuia făcut şi nu dădea înapoi în faţa unei bătălii.

capitolul 1

Jared voia o bere rece. Simțea deja gustul primei guri, băute pe îndelete, ce ar fi început să-i alunge din minte amintirea zilei grele din sala de judecată, a unui judecător idiot și a unei cliente care îl scotea, încet, dar sigur, din minți.

Și nu-i păsa atât de faptul că era păcătoasă până în vârful degetelor sau că fusese, mai mult ca sigur, complice atât înainte, cât și după săvârșirea faptei, în lungul șir de spargeri care avuseseră loc în vestul orașului Hagerstown. Nu-l deranja faptul că apăra o persoană vinovată. În asta consta meseria lui. Dar se săturase până peste cap ca o clientă de-a lui să se dea la el.

Femeia aceea avea o imagine cu totul distorsionată în ceea ce privea relația avocat–client. Putea doar să spere că-i explicase destul de răspicat faptul că, dacă îl mai apuca o dată de fund, rămânea de una singură, numai cu al ei.

În alte împrejurări, gestul ei i s-ar fi părut doar pe jumătate denigrator, poate chiar și oarecum amuzant. Dar avea prea multe pe cap, și în agendă, ca să mai aibă timp de asemenea jocuri. Cu o smucitură iritată din încheietură, introduse un CD cu muzică clasică în sistemul audio al mașinii și-l lăsă pe Mozart să-l însoțească pe șoseaua șerpuită ce-l ducea spre casă. Mai avea o singură oprire de făcut, se încurajă el singur. O scurtă oprire și apoi o bere rece. Și când te gândești că nici nu ar mai fi fost nevoie de acea oprire dacă Savannah Morningstar i-ar fi răspuns la telefon.

Își roti umerii ca să alunge încordarea și apăsă pedala de accelerație la o curbă, ca să-și facă plăcere cu puțină viteză peste limita legală. Merse repede mai

departe, de-a lungul bine cunoscutului drum de țară, fără să dea atenție primilor muguri primăvăratici care apăruseră pe ramurile copacilor sau cornilor sălbatici gata să înflorească, precum o ceață ușoară. Apăsă frâna când văzu un iepure sprintând prin fața mașinii și trecu pe lângă o camionetă care mergea către Antietam. Spera că Shane se apucase deja să pregătească cina, apoi scoase o înjurătură când își aminti că era rândul lui să gătească.

Mina încruntată se potrivea cu chipul său cu trăsături ca sculptate, cu mica imperfecțiune a nasului care fusese rupt de două ori și cu linia aspră a bărbiei. În spatele ochelarilor de soare, sub sprâncenele negre și arcuite, se ascundeau ochii săi pătrunzători, într-o nuanță rece de verde. Cu toate că buzele îi erau întinse într-o linie care exprima iritarea, farmecul lor nu era nicidecum diminuat de aceasta. Femeile se uitau adesea la gura aceea și se minunau... Când zâmbea și li se arăta gropița din colțul buzelor, oftau și se întrebau cum de-l lăsase nevasta aia a lui să-i scape.

În sala de judecată era o prezență impunătoare. Umerii lui lați, șoldurile înguste și constituția puternică și osoasă îl făceau mereu să arate ca scos din cutie în costumul făcut la comandă, însă imaginea aceea elegantă nu putea masca în întregime puterea care se ascundea în spatele ei.

Părul lui castaniu era îndeajuns de ondulat cât să formeze un cârlionț foarte atrăgător pe gulerul cămășii sale albe, cu guler scrobit.

În sala de judecată înceta să mai fie Jared MacKade, unul dintre frații MacKade, care alergaseră mâncând pământul peste câmpurile de la miazăzi ale ținutului, încă din clipa în care văzuseră lumina zilei. În sala de judecată era Jared MacKade, avocatul.

Își ridică privirea către casa din vârful dealului de la marginea orașului. Era vechea reședință Barlow, pe care fratele său Rafe o cumpărase după ce se reîntorsese

în oraş. Zări maşina lui Rafe la baza aleii abrupte care urca până la casă şi ezită.

Era tentat să oprească maşina în dreptul casei, să uite de acel mic ultim detaliu din ziua respectivă şi să împartă mult visata bere cu Rafe. Dar ştia deja că, în cazul în care Rafe nu muncea la ceva, dând cu ciocanul, tăind cu fierăstrăul sau zugrăvind vreun perete al casei care, până în toamnă, urma să se transforme într-un han, îşi aştepta proaspăta soţie să se întoarcă acasă. Jared se mai minuna şi acum când se gândea că cel mai rău dintre fraţii MacKade, la rândul lor nişte răutăţi, se însurase.

Aşa că merse mai departe depăşind casa, ţinu stânga la răscruce şi o luă pe drumul care avea să cotească înapoi, către ferma MacKade şi colţul de pământ cu care se învecina.

Conform informaţiilor sale, Savannah Morningstar cumpărase micuţa casă de la marginea pădurii cu doar două luni înainte. Locuia acolo împreună cu fiul ei şi, cum bârfele locale nu transmiteau mai nimic pe seama ei, părea a fi o persoană retrasă.

Jared îşi închipuia că femeia aceea era fie bătută în cap, fie prost crescută. Din experienţa lui, atunci când oamenii primeau un mesaj din partea avocatului lor, răspundeau. Şi, cu toate că vocea de la robotul telefonic era scăzută, guturală şi extrem de atrăgătoare, nu era nici pe departe nerăbdător să o întâlnească faţă în faţă pe purtătoarea acelei voci. Această misiune era o favoare făcută unui coleg – şi, pe deasupra, o bătaie de cap.

Zări printre copaci micuţa reşedinţă. Semăna mai degrabă cu o cabană, cu toate că mai fusese adăugat un etaj, cu doar câţiva ani în urmă. Coti pe aleea îngustă care trecea pe lângă cutia poştală a familiei Morningstar, încetini mult, ca să poată trece peste gropi şi hârtoape, şi se uită cu atenţie la casă în timp ce se apropia de ea.

Era făcută din buşteni şi fusese construită iniţial, din câte îşi amintea, ca să servească pe post de locuinţă

de vacanță nu se știe cărui doctor de pe la oraș. Însă nu durase prea mult. Oamenii de la oraș își doreau de multe ori ceva rustic, până când îl obțineau.

Așezarea liniștită, copacii, susurul pașnic al unui pârâu care se umflase de la ploaia de cu o zi înainte, toate acestea înfrumusețau ambianța casei cu linii simple, din lemn netratat, și cu veranda goală.

Panta abruptă din fața casei era stâncoasă și accidentată, iar vara, din câte știa, aproape că era năpădită de buruieni înalte și încâlcite. Cineva venise la lucru aici își spuse Jared în sinea sa, în timp ce oprea mașina. Pământul fusese săpat și întors, lucrat până când își schimbase culoarea într-un maro-închis. Mai erau încă pietre, dar fuseseră folosite ca să ajute la decorarea peisajului. Printre ele și pe după ele, cineva plantase pâlcuri de flori.

Nu, își dădu el seama, cineva încă mai planta flori. Zări silueta umană, percepu mișcările ei, în timp ce înconjură vârful colinei și parcă în capătul aleii, lângă o mașină veche.

Jared își luă servieta, se dădu jos din mașină și o porni peste peticul de iarbă proaspăt tunsă. Se simți recunoscător că purta ochelarii de soare cu lentile închise la culoare când o văzu pe Savannah Morningstar ridicându-se.

Stătuse în genunchi, printre straturile de pământ, ustensilele de grădinărit și ghivecele cu răsaduri de flori. Când se mișcă, o făcu încet, înaintând parcă centimetru cu centimetru. Era înaltă – o tipă cu forme, cam de un metru optzeci, după estimările lui Jared – care umplea un tricou galben-cafeniu și o pereche de blugi rupți până la limita admisă de lege. Avea niște picioare interminabile. Era desculță, iar mâinile îi erau pline de noroi. Soarele îi strălucea în părul la fel de bogat și de castaniu precum al lui. Îl purta lăsat pe spate, împletit într-o singură coadă. Ochii ei erau ascunși,

ca şi ai lui, în spatele unei perechi de ochelari de soare. Dar ce putea vedea din chipul ei era de-a dreptul fascinant.

Dacă vreun bărbat era în stare să-şi ia privirea de la acel corp absolut minunat, îşi putea petrece o grămadă de timp contemplând acel chip, îşi spuse Jared în sinea sa. Pomeţii înalţi şi netezi, ca sculptaţi, erau acoperiţi de un ten de culoarea prafului auriu. Avea buze pline, care nu zâmbeau deloc, nasul drept şi ascuţit şi bărbia uşor ascuţită.

– Savannah Morningstar?

– Da, eu sunt.

Jared recunoscu vocea de la robotul telefonului. Nu cunoscuse niciodată până atunci o voce şi un corp care să se potrivească aşa de bine.

– Sunt Jared MacKade.

Femeia îşi înclină puţin capul şi razele soarelui se reflectară în lentilele ochelarilor de soare, de culoarea chihlimbarului.

– Ei bine, arăţi ca un avocat. Nu am făcut nimic în ultimul timp ca să am nevoie de serviciile unui avocat.

– Să ştii că nu bat aşa, din poartă-n poartă, ca să-mi găsesc clienţi, spuse el. Ţi-am lăsat câteva mesaje pe robotul telefonic.

– Ştiu, spuse ea şi îngenunche ca să termine de plantat o tufă de brumărele. Cel mai bun lucru la un robot e că te scapă de corvoada de a sta de vorbă cu oamenii cu care nu vrei să vorbeşti, spuse ea şi bătu cu palma pământul din jurul rădăcinilor. În mod evident, nu am vrut să vorbesc cu dumneata, domnule avocat MacKade.

– În nici un caz bătută-n cap, declară el. Doar prost crescută.

Amuzată, femeia îşi ridică privirea către el.

– Exact. Asta sunt. Dar de vreme ce ai venit până aici, ai putea să-mi spui ce ţii aşa morţiş să-mi spui.

– Un coleg de-al meu din statul Oklahoma a luat legătura cu mine după ce ţi-a dat de urmă.

Stomacul lui Savannah se strânse pentru o clipă, apoi se relaxă la loc. Apucă o nouă tufă de brumărele, cu mişcări calculate. Îşi schimbă poziţia, mişcându-se încet, şi începu să sape pământul cu lopata de mână.

– Nu am mai fost în Oklahoma de aproape zece ani. Nu-mi amintesc să fi încălcat vreo lege înainte să plec de acolo.

– Tatăl dumitale l-a angajat pe colegul meu ca să vă dea de urmă.

– Nu mă interesează.

Îi pierise tot cheful de plantat flori. Şi pentru că nu voia să infesteze bietele flori cu otrava care începuse să-i clocotească în vene, se ridică iar în picioare şi-şi şterse palmele pe pantaloni.

– Îi puteţi spune colegului dumitale să-i spună tatălui meu că nu mă interesează.

– Tatăl dumitale a murit.

Nu intenţionase să-i spună în felul acela. Nu menţionase nimic despre tatăl ei sau despre moartea lui la telefon, pentru că nu-l lăsase inima să dea asemenea veşti la telefon. Jared îşi mai amintea încă durerea rapidă şi mistuitoare care îl cuprinsese la moartea propriului său tată. Şi la moartea mamei sale.

Însă femeia nu rămase cu răsuflarea tăiată, nici nu se clinti, nici nu hohoti de plâns. Cu spatele în continuare drept, Savannah primi şocul din plin şi refuză durerea. Odată, demult, între ei existase dragoste. Odată demult, existase dorinţă. Iar acum, se gândea ea, acum nu mai rămăsese nimic.

– Când?

– Acum şapte luni. A durat ceva să-ţi dea de urmă. Îmi pare rău...

Savannah îl întrerupse brusc:

– Cum?

– O căzătură. Din informaţiile pe care le-am primit, participa la un rodeo. A suferit o căzătură serioasă şi s-a lovit la cap. Nu a fost inconştient prea mult timp, dar a refuzat să meargă la spital, să-şi facă o radiografie. L-a contactat însă pe colegul meu şi i-a dat instrucţiunile necesare. O săptămână mai târziu, tatăl dumitale a murit. Embolie.

Savannah ascultă totul fără să scoată vreun cuvânt, fără să facă vreo mişcare. În mintea ei, îl revedea pe bărbatul pe care odată demult îl cunoscuse şi-l iubise, care se agăţa de spinarea vreunui mustang cabrat, cu un braţ ridicat către înaltul cerului. Parcă îl şi vedea râzând sau beat mort. Şoptind vorbe drăgăstoase către vreo iapă mai bătrână sau fierbând de furie şi ruşine atunci când întorcea spatele fiicei sale, unicul său copil. Dar nu şi-l putea imagina mort.

– Ei bine, acum mi-ai spus ce aveai de spus, zise ea, apoi se întoarse şi o porni spre casă.

– Doamnă Morningstar! strigă el.

Dacă ar fi sesizat vreo notă de durere în glasul ei, ar fi lăsat-o în pace. Dar nu răzbătuse nimic din tonul vocii ei.

– Mi-e sete, spuse ea şi o porni pe cărarea care traversa iarba, apoi urcă treptele verandei şi lăsă uşa cu plasă să se trântească în urma ei.

Aşa deci, îşi spuse Jared, spumegând. Ei bine, şi lui îi era sete! Şi avea de gând să pună odată punct acestei tărăşenii şi să-şi ia şi el o bere rece. Intră în casă fără să se mai obosească să bată la uşă.

În mica sufragerie era mobilă destinată confortului, cum erau de exemplu fotoliile cu perne adânci şi lăsate şi mesele robuste, care puteau suporta greutatea unor picioare. Pereţii erau văruiţi într-o nuanţă cărămizie ce se potrivea de minune cu podeaua din lemn de pin. Petele de culori vii care contracarau nuanţele

pământii – picturi, perne, jucării împrăştiate pe covoraşe colorate – îi aminteau că avea şi un copil.

Păşi în bucătăria cu blaturi de un alb orbitor şi aceeaşi podea sclipitoare, din lemn de pin, şi o găsi în dreptul chiuvetei, curăţându-şi mâinile de noroiul din grădină. Nu se obosi să vorbească, dar îşi şterse mâinile înainte de a scoate o carafă cu limonadă din frigider.

– Şi eu îmi doresc să terminăm cât mai repede această conversaţie, la fel de mult ca şi dumneata.

Savannah scoase o răsuflare prelungă, îşi dădu jos ochelarii de soare şi-i aruncă pe blat. Nu era vina lui, îşi spuse în sinea ei. Nu în totalitate, în orice caz. Dacă te gândeai mai bine, şi luai totul în considerare, până la urmă nu era vina nimănui.

– Pari înfierbântat, spuse ea turnându-i limonadă într-un pahar înalt pe care apoi i-l oferi.

După ce-i aruncă o privire cu ochii ei în formă de migdale, de culoarea ciocolatei topite, se întoarse cu spatele, ca să ia alt pahar.

– Mulţumesc.

– Şi acum o să-mi spui că avea datorii pe care sunt obligată să le plătesc? Dacă-i aşa, trebuie să-ţi mărturisesc că n-am nici cea mai mică intenţie să o fac, spuse ea şi, cum nervii din stomac se mai calmaseră, se sprijini cu spatele de blat şi-şi încrucişă picioarele în dreptul gleznelor. Am câştigat singură tot ce am, şi intenţionez să păstrez lucrurile aşa.

– Tatăl dumitale ţi-a lăsat moştenire şapte mii opt sute douăzeci şi cinci de dolari. Şi ceva mărunţiş.

Jared privi la paharul care se opri, ezită un moment, apoi îşi continuă călătoria până în dreptul buzelor. Savannah sorbi încet, cu un aer gânditor.

– De unde a făcut el rost de şapte mii de dolari?

– Habar nu am. Dar banii se află acum într-un cont de economii din Tulsa.

Jared își așeză servieta pe masa de bucătărie cu blatul gros și o deschise.

– Trebuie doar să-mi arăți un act de identitate și să semnezi aceste documente, după care moștenirea va fi trecută pe numele dumitale.

– Nu vreau, spuse ea și sunetul paharului care se ciocni zgomotos de blatul mesei fu primul semn care îi trăda emoția. Nu vreau banii lui.

Jared puse documentele pe masă.

– Dar sunt banii dumitale.

– Am spus că nu-i vreau.

Jared își scoase răbdător propriii ochelari de soare și-i puse în buzunarul de la piept.

– Am înțeles că nu erai în relații apropiate cu tatăl dumitale.

– Nu înțelegi nimic, îi replică ea tăios. Tot ce te interesează să știi e faptul că nu vreau banii ăștia nenorociți. Așa că pune-ți actele înapoi în servieta dumitale elegantă și ieși de aici.

Obișnuit deja cu certurile, Jared își ținu privirea și nervii în frâu.

– Tatăl dumitale a lăsat instrucțiuni ca, în cazul în care dumneata refuzi sau te afli în imposibilitatea de a primi această moștenire, banii să fie dați fiului dumitale.

Privirea i se înduioșă pe dată.

– Lasă-l pe fiul meu în pace.

– În fața legii...

– Lasă-mă pe mine cu legile dumitale. Este fiul meu. Al meu! Așa că e alegerea mea. Nu vrem și nici nu avem nevoie de banii lui.

– Doamnă Morningstar, poți refuza termenii impuși prin testamentul tatălui dumitale, dar asta ar însemna că se va implica tribunalul și se va complica ce ar trebui să fie o chestiune simplă și directă. La naiba, fă-ți o favoare! Acceptă banii, sparge-i la un sfârșit

de săptămână în Reno, donează-i pentru o cauză socială sau îngroapă-i într-o cutie de conserve, în fundul curții.

Savannah făcu un efort ca să se calmeze, ceea ce nu era lucru ușor când o năpădeau emoțiile.

– Mai simplu și mai direct de atât nici nu se poate. Nu accept banii lui, adăugă ea și-și întoarse capul cu o mișcare iute când auzi pocnetul ușii de la intrare. A venit fiul meu, spuse ea, aruncându-i lui Jared o privire amenințătoare. Să nu care cumva să te apuci să-i spui ceva din toate astea.

– Bună, mamă! Eu și Connor am...

Se opri brusc, aproape să derapeze, un băiat slăbănog și înalt, cu ochii mamei sale și părul negru și răvășit, îndesat sub o șapcă de fermier, cu cozoroc.

Îl studie pe Jared cu un amestec de neîncredere și curiozitate în privire.

– Cine-i ăsta?

„Hotărât lucru, manierele se moștenesc din generație în generație în familia asta", își spuse Jared în sinea sa, apoi adăugă cu voce tare:

– Sunt Jared MacKade, un vecin.

– Ești fratele lui Shane, spuse băiatul, după care se apropie de masă și bău toată limonada mamei lui din câteva înghițituri zgomotoase. E tare de treabă. De acolo venim, eu și cu Connor, îi spuse el mamei lui. De la ferma MacKade. O pisică mare și portocalie a fătat.

– Iar? mormăi Jared. De data asta am s-o duc cu mâna mea la veterinar, să terminăm odată cu astea. Ai fost acolo cu Connor, adăugă Jared. Cu Connor Dolin.

– Da, răspunse băiatul și îl studie plin de curiozitate pe deasupra buzei paharului.

– Mama lui îmi este prietenă, îi explică Jared simplu.

Savannah își instală pentru un moment mâna, confortabil, pe umărul fiului ei.

– Bryan, du-te sus și mai curăță din mizeria asta de pe tine. Mă apuc să pregătesc cina.

– Bine, mamă.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, Bryan.

Băiatul îi privi surprins, apoi un zâmbet subit îi luminã pentru o clipă toată faţa.

– Da, bine. Ne mai vedem, spuse el.

– Seamănă cu dumneata, comentă Jared în urma lui.

– Da, aşa e, răspunse ea şi buzele i se destinseră ascultând bocăniturile paşilor care urcau scările. Mă gândesc să instalez un sistem de antifonare.

– Încerc să-mi imaginez cam cum arată prietenia dintre el şi Connor.

Veselia din privirea ei se transformă în enervare cu o viteză care-l fascină.

– Ai vreo problemă cu asta?

– Încerc să-mi imaginez, repetă Jared, legătura dintre argintul viu care tocmai a urcat scările şi băiatul tăcut şi aproape ucigător de timid care este Connor Dolin. Băieţii dezinvolţi şi siguri pe ei, aşa cum este fiul dumitale, nu-şi aleg de obicei prieteni băieţi precum Connor Dolin.

Enervarea ei se mai temperă.

– S-au înţeles din prima clipă. Bryan nu prea a avut ocazia să-şi păstreze relaţiile de prietenie pe care le-a legat. Ne-am tot mutat. De-acum lucrurile o să se schimbe.

– Ce te-a adus aici?

– M-am... începu ea, dar se opri imediat şi buzele i se curbară. Acum încerci să te porţi ca un vecin prietenos, ca să mă înmoi şi să te scap de mica dumitale problemă. Nici gând! încheie ea, apoi se întoarse către frigider şi scoase de acolo un pachet cu piept de pui.

– Şapte mii de dolari este o sumă considerabilă. Dacă-i pui acum într-un cont de economii pentru studii, o să-i fie de mare ajutor fiului dumitale când o să se facă mare.

– Când, și dacă, Bryan va fi pregătit să meargă la colegiu, am să-l întreţin din banii mei.

– Știu și eu cum merg lucrurile când vine vorba de mândrie, doamnă Morningstar. De aceea mi-e foarte ușor să recunosc situaţiile când se abuzează de ea.

Savannah se mai întoarse o dată către el și-și dădu coada peste umăr.

– Cred că dumneata eşti un avocat ca la carte, domnule MacKade. Răbdător și politicos.

Zâmbetul până la urechi care înflori pe chipul din spatele ei o făcu să clipească. Era sigură că, în unele state, o asemenea armă era interzisă.

– Nu prea treci prin oraș, așa-i? spuse Jared aproape șoptit. Lumea e de altă părere. Poţi s-o întrebi pe mama lui Connor despre fraţii MacKade, odată, doamnă Morningstar. Am să las actele aici, spuse el și-și puse iar ochelarii de soare. Te mai gândești și mă cauţi. Numărul meu e trecut în cartea de telefoane.

Savannah rămase încremenită, cu chipul încruntat și cu pachetul cu carne de pui în mâini. Tot acolo era și când motorul mașinii lui porni iar, și când fiul ei coborî treptele dintr-o suflare. Înhăţă grăbită actele și le îndesă în cel mai apropiat sertar.

– De ce-a venit până aici? întrebă Bryan curios. Și de ce era îmbrăcat la costum?

– O grămadă de bărbaţi poartă costum, spuse ea încercând să ocolească întrebarea, căci nu avea de gând să mintă, cel puţin nu pe Bryan. Și nu care cumva să te apropii de frigider! Încep să pregătesc cina.

Cu o mână pe ușa frigiderului, Bryan își dădu ochii peste cap.

– Dar mor de foame, nu pot să aștept până la cină!

Savannah apucă un măr dintr-un coș și-l aruncă peste umăr, apoi zâmbi ca pentru sine când auzi plesnitura cu care îl prinse Bryan.

– Shane a zis că nu se supără dacă mai trecem mâine, după şcoală, să ne mai uităm la pisoi. Ferma e tare frumoasă, mamă, ar trebui s-o vezi.

– Am mai văzut ferme la viaţa mea.

– Da, dar asta e tare curată. Şi are doi câini. Fred şi Ethel.

– Fred şi... spuse ea şi izbucni în râs. Poate că asta merită văzut.

– Şi din podul pentru uscat fânul poţi să vezi direct în oraş. Connor zice că o parte din bătălie s-a dat chiar pe acolo, pe câmpuri. Probabil că erau soldaţi morţi peste tot.

– Asta sună de-a dreptul ispititor.

– Şi mă gândeam... zise Bryan oprindu-se ca să muşte din măr şi apoi încercând să vorbească pe un ton cât mai natural, mă gândeam că poate vrei să treci pe acolo ca să vezi pisoii.

– Aşa te gândeai tu?

– Păi, da. Connor zicea că poate o să mai dea Shane dintre ei când o să-i înţarce. Poate vrei şi tu unul.

Savannah puse capacul peste pieptul de puiul pe care îl pregătea sote.

– Crezi că vreau un pisoi?

– Da, cum să nu, ca să ai, de exemplu, pe cineva cu tine cât sunt eu plecat la şcoală, zâmbi el, victorios. Ca să nu te simţi singură!

Savannah îşi trecu greutatea pe un şold şi-l studie cu o privire cercetătoare.

– Hai că asta-i bună, Bry! Eşti tare priceput să înmoi sufletele.

Tocmai pe asta conta şi el.

– Deci se poate? o întrebă.

I-ar fi pus şi lumea la picioare, nu numai un pisoi.

– Sigur că da! spuse ea şi izbucni într-un hohot nestăpânit de râs când Bryan se aruncă în braţele ei.

*

După ce mâncară şi spălă şi vasele, terminară şi temele care o speriau atât de tare şi, în sfârşit, copilul care însemna totul pentru ea adormi, învelit şi cu şapca de baseball lângă el, Savannah se aşeză pe leagănul de pe veranda din faţa casei şi privi pădurea din faţa ei.

Îi plăcea felul în care întunericul nopţii se adâncea mai întâi acolo, de parcă pădurea şi-ar fi cerut acest drept. Ceva mai târziu se putea auzi ţipătul câte unei bufniţe sau sunetul înfundat al vitelor de la ferma lui Shane MacKade. Câteodată, când era foarte linişte, sau după ploaie, auzea susurul pârâului peste pietre.

Acum primăvara era abia la început, aşa că era prea devreme ca să zărească luminile şi sclipirile licuricilor. Abia aştepta să-i vadă şi spera că Bryan nu trecuse încă de vârsta la care să încerce să-i prindă. Voia să-l vadă cum aleargă prin propria lui curte, la lumina stelelor, într-o noapte călduroasă de vară, cu toate florile deschise şi aerul îngreunat cu parfumul lor, în timp ce pădurea ar fi ţesut o perdea densă, care le-ar fi ascuns de toţi şi toate. Voia să aibă un pisoi al lui cu care să se joace, prieteni pe care să-i ştie ai lui şi o copilărie plină de momente pe care avea să le ţină minte toată viaţa. Făcu vânt leagănului care se puse în mişcare şi apoi se lăsă pe spate, se sprijini de spătar şi absorbi liniştea absolută a nopţii la ţară.

Îi luase zece ani, lungi şi grei, ca să ajungă în acel loc, în acel leagăn, pe acea verandă, din acea casă. Şi nu regreta nici un moment din toţi aceşti zece ani. Nici sacrificiile făcute, nici durerea, nici grijile şi nici riscurile. Pentru că dacă ar fi regretat ceva din toate acestea, însemna să le regrete pe toate. Dacă ar fi regretat ceva din toate astea ar fi însemnat să regrete că îl făcuse pe Bryan. Şi aşa ceva era imposibil.

Căpătase exact ceea ce se străduise să obţină, şi-l căpătase pe cont propriu, în ciuda greutăţilor care năvăliseră în calea ei. Se afla exact în locul în care îşi dorea

să se afle, era exact cine-şi dorea să fie, şi nici o stafie din trecutul ei nu avea să strice lucrurile.

Cum de îndrăznise oare să-i ofere bani, când tot ce-şi dorise fusese dragostea lui? Aşadar, Jim Morningstar era mort. Băutorul de cursă lungă, omul de viaţă, nenorocitul acela căpos călărise ultimul cal sălbatic din viaţa lui şi legase picioarele ultimului taur din viaţa lui. Iar acum, ea ar fi trebuit să fie îndurerată. Acum ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că, la sfârşit, se gândise la ea. Se gândise la nepotul pe care nu şi-l dorise niciodată şi pe care nu-l văzuse niciodată. Alesese mândria mai presus de propria lui fiică şi de scânteierea de viaţă din pântecul ei. Şi acum, după tot acest timp, se gândise el să recupereze timpul pierdut cu aproape opt mii de dolari.

La naiba cu el! îşi spuse Savannah obosită şi închise ochii. Opt mii de dolari nu o puteau face să uite şi în nici un caz nu aveau cum să cumpere iertarea ei. Şi nici un avocat în costum elegant, cu privire ucigătoare şi limbă ascuţită nu aveau să o facă să se răzgândească. Jared MacKade nu avea decât să se ducă la naiba, cu tot cu Jim Morningstar!

Nu avea nici un drept să vină pe pământul ei de parcă ar fi aparţinut acelui loc, să stea în bucătăria ei sorbind din limonadă şi să-i vorbească ei de fonduri de economii pentru studii, zâmbindu-i dulce fiului ei. Şi nu avea nici un drept să-şi îndrepte zâmbetul acela către ea, în nici un caz atât de scandalos, şi să stârnească toate efluviile acelea la care ea renunţase în mod deliberat de multă vreme.

Ei bine, se pare că era încă vie, se gândi ea şi lăsă să-i scape un oftat din tot sufletul. Unii bărbaţi se pare că fuseseră creaţi special ca să stârnească dorinţele femeilor.

Nu ar fi vrut să stea acolo, într-o noapte frumoasă de primăvară ca aceea şi să se gândească cât timp trecuse de când nu mai ţinuse un bărbat în braţe sau de cât

timp nu o mai ţinuse pe ea vreun bărbat în braţe. Nu mai voia să se gândească la nimic, însă el îi traversase peluza şi-i zguduise din temelii lumea pe care şi-o construise atât de minuţios, în mai puţin de o clipită. Tatăl ei era mort, iar ea era cât se poate de vie. Avocatul MacKade îi relevase aceste două adevăruri cu ocazia unei singure vizite scurte. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit ea să ignore aceste lucruri, trebuia să le înfrunte pe amândouă. Până la urmă va trebui să mai dea ochii şi cu Jared. Dacă nu avea să-l caute ea, urma să se întoarcă el singur. Avea o privire de câine de luptă şi cu, şi fără costum şi cravată. Aşadar, va trebui să decidă ce să facă. Şi va trebui să-i spună lui Bryan. Avea dreptul să ştie că bunicul lui murise. Avea dreptul să ştie despre moştenire.

Dar, cel puţin în seara aceea, nu-şi dorea să se gândească la nimic, sau să-şi facă griji, sau să-şi lase gândurile să hoinărească. Nici nu-şi dăduse seama că obrajii i se umeziseră de multă vreme, umerii i se zguduiau şi avea un nod în gât. Se ghemui şi-şi îngropă faţa în genunchi.

- Of, tati...

capitolul 2

Lui Jared îi plăcea munca la fermă. N-ar fi vrut să trăiască din asta, aşa cum o făcea Shane, dar n-avea nimic împotrivă să pună din când în când umărul la muncă pentru câteva ore. De când scosese la vânzare casa lui din oraş şi se mutase înapoi în casa părintească, ajuta de câte ori avea timp. Era genul acela de muncă pe care nu aveai cum să uiţi cum se face, căci era uşor să prinzi iar ritmul, şi muşchii îşi aminteau imediat mişcările - mulsul vacilor, hrănitul animalelor, aratul sau semănatul.

Îmbrăcat numai într-un tricou plin de transpiraţie şi o pereche veche de blugi, căra baloţi de paie pentru vacile colorate în alb şi negru ce se îngrămădeau să ajungă la iesle, şi corpurile lor lătăreţe şi robuste se tot loveau unele de altele, în timp ce continuau să şfichiuie cu cozile. Mirosul lor îi amintea de anii tinereţii, în special de tatăl său.

Buck MacKade îşi îngrijise cum nu se putea mai bine vitele şi-şi învăţase băieţii să privească acest lucru ca pe o responsabilitate şi un fel de a-şi câştiga pâinea. Pentru el, ferma fusese întotdeauna un mod de viaţă, pur şi simplu, şi Jared ştia că şi pentru Shane era la fel. Se întreba acum, în timp ce-şi amintea de rutina curăţatului, ce-ar fi zis tatăl lui de fiul său cel mare, care devenise avocat.

Cel mai probabil ar fi fost nedumerit de costum şi de cravată, de actele întocmite şi redactate şi de toate acele vizite şi întâlniri. Dar Jared spera că ar fi fost mândru de el. Avea nevoie să creadă că tatăl său ar fi fost mândru de el.

Nu era tocmai cel mai rău mod de a-şi petrece sâmbăta, reflectă el, după ce toată săptămâna şi-o petrecuse în sala de judecată şi cu dosare în braţe.

Undeva în apropiere, Shane fluiera o melodie numai de el ştiută şi mâna vitele în ocol, ca să le hrănească. Şi arăta, îşi dădu Jared seama, foarte asemănător cu felul în care ar fi arătat tatăl lor - îmbrăcat cu o pereche de blugi prăfuiţi, cu cămaşa plină de praf atârnând în voie pe corpul său puternic şi disciplinat şi cu şapca hărtănită peste părul care ar fi trebuit să încapă pe mâna unui frizer.

- Ce părere ai de noua vecină? strigă Jared către el.

- Poftim?

- Noua vecină! repetă Jared, gesticulând cu degetul mare peste umăr, în direcţia pământului familiei Morningstar.

- A, te referi la Majestatea Sa, spuse Shane, îndepărtându-se de iesle cu o privire visătoare. Am nevoie să ţin un moment de reculegere, şopti el şi-şi împreună palmele deasupra inimii.

Amuzat de gestul fratelui său, Jared îşi trecu o mână prin păr.

- E o adevărată figură, spuse el.

- Are un corp... nici nu-l pot descrie în cuvinte, spuse Shane şi lovi afectuos una dintre vaci cu palma peste crupă. Am văzut-o o singură dată. M-am întâlnit cu ea şi cu puştiul ei în timp ce mă duceam la piaţă. Am stat de vorbă cu ea câteva minute şi-am mai bălit apoi vreo oră.

- Şi cum ţi s-a părut?

- Că m-a lovit cineva cu măciuca, când am văzut ce bine arată!

- Crezi că-ţi poţi ţine creierul departe de pantaloni preţ de câteva minute?

- Pot să încerc, spuse Shane şi se aplecă să-l ajute la dezlegatul baloţilor. Mi s-a părut genul de femeie

care poate să-şi poarte singură de grijă şi care nu caută companie, hotărî el. Se poartă bine cu puştiul. Îţi poţi da cu uşurinţă seama de asta, după cum stau unul lângă celălalt.

– Da, am observat şi eu asta.

Reuşi astfel să-i capteze interesul lui Shane.

– Când? îl întrebă el.

– Am trecut pe acolo acum câteva zile. Am avut o mică problemă legală.

– Aha, spuse Shane şi începu să ridice ritmic din sprâncene. Comunicare privilegiată?

– Exact! răspunse Jared în timp ce mai trânti un balot de paie şi-i desfăcu funia care-l ţinea legat. Ce se zice despre ea?

– Mai nimic. Din câte am auzit, era pe undeva pe lângă Frederik şi a văzut anunţul de vânzare al cabanei în ziarul local de acolo. Şi atunci a dat năvală în oraş, a cumpărat proprietatea, şi-a dat copilul la şcoală şi s-a închis în locuinţa de pe micul său deal. A scos-o din minţi pe doamna Metz.

– Te cred! Dacă nici doamna Metz, regina bârfelor, nu ştie nici o bârfă despre ea, apăi nu ştie nimeni!

– Dacă te ocupi de ceva treburi legale de-ale ei, poate reuşeşti tu să scoţi ceva de la ea.

– Nu mi-e clientă, spuse Jared, fără să-i mai dea şi alte amănunte fratelui său. Băiatul mai trece pe aici?

– Când şi când. Vine cu Connor.

– Ce pereche bizară!

– Mă bucur să-i văd că umblă împreună. Bry e iute ca săgeata, ascultă la mine! Pune câte un milion de întrebări o dată şi are tot atâtea opinii şi argumente, spuse Shane, ridicând dintr-o sprânceană. Îmi aminteşte de cineva cunoscut, adăugă el.

– Nu mai spune!

– Tata zicea mereu că dacă există două puncte de vedere asupra unei singure chestiuni, ale tale sunt

amândouă. Așa e și puștiul ăsta. Și-l face pe Connor să râdă. Mă bucur să-l aud râzând.

– Băiatul ăsta nu a apucat să râdă destul în viața asta, cu așa un tată precum Joe Dolin.

Shane scoase un mormăit, în timp ce aduna sfoara de la baloți, căzută pe jos.

– Bine măcar că Dolin e acum după gratii și a dispărut din peisaj, spuse el și se dădu câțiva pași înapoi, privindu-și cireada și bucata de pământ de dincolo de ea. Nu o s-o mai bată pe Cassie și nici n-o să-i mai terorizeze pe copii. Mai e mult până o să se pronunțe divorțul?

– Ar trebui să avem o decizie finală în cel mult două luni.

– Parcă nici așa nu-i prea curând. Mă duc să văd de porci. Mai scoți tu un balot din hambar?

– Da, sigur.

Shane se îndreptă către îngrăditura porcilor, pregătit să le prepare amestecul de hrană. De cum îl văzură, porcii cei grași începură să se agite și să grohăie.

– Da, fetițele și băieții mei, a venit tăticul vostru.

– Vorbește tot timpul cu ei, anunță Bryan din spatele lor.

– Iar ei îmi răspund, zise Shane cu un zâmbet până la urechi, apoi se întoarse și văzu că băiatul nu era singur.

Savannah se oprise cu o mână pe umărul fiului ei și cu un zâmbet degajat pe chip. Avea părul despletit, și-i cădea în valuri peste umerii acoperiți cu o cămașă uzată din denim.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, răspunse ea și înaintă, ca să se uite la porci. Par înfometați.

– Sunt mereu înfometați. De-aia le zicem că sunt niște porci!

Savannah izbucni în râs și-și propti un picior de stinghia cea mai de jos a gardului. Era genul de femeie obișnuită cu imaginea, sunetul și mirosul animalelor.

– Ăla de acolo pare chiar foarte bine hrănit, spuse ea.

Shane se dădu mai aproape de ea, ca să-i simtă mirosul părului.

– E plină de purcei, spuse el. În curând va trebui să o separ de restul.

– Primăvara la fermă, spuse ea cu un glas şoptit. Şi, cine-i fericitul tată?

– Râtanul ăla fercheş de-acolo.

– Adică cel care o ignoră complet. Tipic! spuse ea cu zâmbetul pe buze, apoi îşi dădu părul pe spate. Suntem aici într-o misiune specială, domnule MacKade.

– Shane.

– Shane. S-a dus vestea că aveţi pisoi.

Zâmbetul lui Shane se lăţi pe tot chipul când privi în jos, către Bryan.

– Tu ai convins-o, aşa-i?

Bryan ridică din umeri, cu o faţă de îngeraş, însă îl dădu de gol zâmbetul fugitiv, triumfător, care îi înflori preţ de o clipă pe faţă.

– Are nevoie de cineva cât sunt eu plecat la şcoală, spuse el.

– Hai că pe-asta n-am mai auzit-o! Sunt în hambar. Hai să ţi-i arăt.

– Nu! spuse Savannah şi-i puse o mână pe braţ, ca să-l oprească.

Sclipirea din ochii ei îl anunţă că îşi dăduse seama exact încotro se îndreptau gândurile lui.

– Nu vrem să te întrerupem de la lucru, continuă ea. Te aşteaptă porcii, şi cred că Bryan ştie şi singur unde sunt pisoii.

– Sigur că ştiu. Hai, mamă, zise băiatul şi o luă de mână, trăgând-o după el. Chiar sunt frumoşi foc. Shane are tot felul de animale curate, îi spuse Bryan.

– Mmm... lăsă ea să-i scape şi, cu o ultimă privire amuzată, se lăsă remorcată de fiul ei. Minunate animale, mai spuse ea.

Şi, în timp ce-l privea pe Jared cum ieşea cu paşi apăsaţi din hambar, ducând un balot pe umăr, îşi spuse în sinea ei că, uite, mai venea unul asemenea celui de mai devreme. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi-i susţinu privirea în timp ce se opri şi aruncă balotul într-o parte. Costumul o înşelase, îşi dădu Savannah seama. Cu toate că nu părea prea blând nici atunci când era la costum, i se păruse elegant. Pe când bărbatul din faţa ei nu avea nici un pic de eleganţă. Era făcut numai din muşchi. Dacă nu ar fi fost o femeie în adevăratul sens al cuvântului, i-ar fi lăsat gura apă. În loc de asta, înclină uşor din cap şi i se adresă pe un ton calm:

- Domnule MacKade.

- Doamnă Morningstar, răspunse el pe un ton la fel de calm, la care ajunsese după ce se concentrase asupra efortului de a elibera tensiunea care i se făcuse ghem în stomac. Salutare, Bryan! adăugă el.

- Nu ştiam că lucrezi şi tu aici, începu Bryan. Nu te-am mai văzut niciodată lucrând aici.

- Când şi când.

- Atunci cum de erai îmbrăcat în costum? îl întrebă el. Shane nu umblă niciodată îmbrăcat în costum.

- Numai dacă-l lasă careva lat înainte.

Când băiatul zâmbi, Jared observă un gol între dinţii lui, care nu fusese acolo cu o zi înainte.

- Ai pierdut ceva? îl întrebă el.

Mândru nevoie mare, Bryan îşi apăsă limba peste golul dintre dinţi.

- Mi-a căzut azi-dimineaţă, spuse el. Acum pot să scuip mai bine.

- Pe vremuri, eu deţineam recordul prin partea locului. Doi metri şi optzeci şi doi de centimetri. Fără vânt.

Impresionat şi simţindu-se în acelaşi timp provocat, Bryan strânse salivă în gură, o aduse pe toată la un loc şi o eliberă în zbor. Jared îşi ţuguie buzele şi dădu din cap cu o mişcare aprobatoare.

– Nu-i rău deloc.

– Pot şi mai bine de atât!

– Eşti cel mai bun la categoria ta de vârstă, Bry, spuse Savannah pe un ton sec. Dar domnul MacKade are treabă, iar noi ar trebui să ne uităm la pisoii ăia.

– Da, sunt chiar aici, zise Bryan şi intră fuga în hambar.

Savannah îl urmă cu un pas mai domol.

– Doi metri? spuse ea abia auzit, aruncând o privire peste umăr.

– Şi optzeci şi doi de centimetri.

– Mă uimeşti, domnule MacKade.

Avea un fel aparte de a-şi trece greutatea de pe un picior pe altul atunci când mergea, se gândi Jared, care făcea ca ochii oricărui bărbat să înceapă să facă numai ce voiau. După ce se strădui să se abţină, preţ de câteva momente, renunţă şi intră în hambar, pe urmele ei.

– Nu-i aşa că sunt nemaipomeniţi? spuse Bryan şi se trânti în fân, lângă pisoii adormiţi şi mama lor care părea tare plictisită. Trebuie să stea cu ea săptămâni întregi, continuă băiatul şi-şi trecu uşor de tot vârful degetului peste capul pufos al unui pisoi fumuriu. Dar apoi putem lua unul.

Nu le putea rezista. Când îi văzu, lui Savannah i se înmuie sufletul.

– O, ce micuţi sunt! exclamă ea şi se lăsă pe vine, cedând ispitei şi luând cu grijă în palmă unul dintre pisoi ei. Ia uite, Bry, e fix cât palma mea. O, ce dulce eşti! şopti ea şi-şi afundă nasul în blana lui. Frumos mai eşti!

– Ăsta îmi place cel mai mult, continuă Bryan să mângâie grămăjoara gri. O să-l numesc Cal. După Cal Ripkin.

– Aha!

Mica bilă portocalie şi pufoasă din pama ei se roti şi mieună abia auzit. Sufletul lui Savannah era pierdut.

– Bine atunci. Cel gri rămâne.

– Ați putea lua doi, spuse Jared pășind în spațiul dintre stănoage.

Părerea lui Savannah i se putea descifra pe chip, ca într-o carte deschisă.

– S-ar simți mai bine dacă ar avea companie, adăugă el.

– Doi?

Ideea se aprinse în mintea lui Bryan cu puterea a o mie de wați.

– Da, mamă, hai să luăm doi! exclamă băiatul. Dacă luăm doar unul o să se simtă singur!

– Bry...

– Și nici n-o să ne deranjeze. Acum avem destul spațiu. Cal o să vrea pe cineva cu care să se joace și cu care să-și petreacă timpul.

– Mulțumesc, MacKade.

– Cu plăcere!

– Și oricum, continuă Bryan, căruia i se mai domolise entuziasmul, așa că putea observa felul în care mama lui se purta cu pisoiul portocaliu. Dacă luăm doi, putem alege fiecare câte unul. Așa e și corect, nu?

Bryan zâmbi, apoi întinse un deget și-l trecu peste blana pisoiului portocaliu.

– Te place. Vezi cum încearcă să-ți lingă degetul?

– Îi e foame, îi spuse Savannah, care știa deja că nu avea cum să reziste boțului de blană care se cuibărise în palma ei. Presupun că-și vor ține companie unul altuia.

– Bravo, mamă! izbucni Bryan ridicându-se în picioare și sărutând-o fără urmă de rezervă, așa cum ar fi fost cazul celor mai mulți dintre băieții de nouă ani. Mă duc să-i spun lui Shane care-s ai noștri.

Bryan se năpusti apoi afară din hambar, tropăind.

– Știi că ți-i doreai, spuse Jared.

– Dar eu sunt destul de mare ca să știu că nu pot avea tot ce-mi doresc, spuse ea, dar oftă și lăsă pisoiul jos, ca să-și poată însoți frații la masa de dimineață. Două

pisici nu cred să fie cu mult mai mult deranj decât una singură, adăugă ea.

Începuse deja să se ridice când aruncă o privire în sus, către Jared, care îşi trecuse palma pe sub braţul ei şi o ajuta să se ridice.

– Mulţumesc, spuse ea, apoi îl ocoli şi se îndreptă către lumină. Deci cum e până la urmă, eşti un fermier care visează să devină avocat sau un avocat care visează să devină fermier?

– Zilele astea am impresia că sunt câte un pic din fiecare. Am locuit în Hagerstown în ultimii ani, spuse el potrivindu-şi pasul cu ritmul mersului ei, cu călcături lungi şi domoale. Acum câteva luni, când m-am mutat înapoi, am avut multe lucruri de rezolvat în oraş, aşa că nu prea am avut ocazia să-i ajut pe Shane şi pe Devin.

– Devin? întrebă ea oprindu-se pentru un moment afară, unde soarele lumina cu putere şi încălzea rapid. A, te referi la şerif. Da, mi-a spus Bryan că locuieşte şi el tot aici.

– Mai doarme câteodată pe aici, spuse Jared. Locuieşte mai mult în biroul şerifului.

– Luptă cu criminalitatea într-un oraş cu doar două semafoare?

– Devin ia lucrurile în serios.

Jared aruncă o privire înspre locul în care Bryan ţopăia în jurul lui Shane, în timp ce Shane mâna vacile înapoi pe pajişte.

– Te-ai mai gândit la averea tatălui tău?

– Cum sună: „avere"! Ăsta da, cuvânt serios! Da, m-am gândit la ea. Trebuie să vorbesc cu Bryan.

Şi cum Jared ridică o sprânceană, adăugă pe un ton şoptit:

– Suntem o echipă, MacKade. Are drept de vot în chestiunea asta. După-amiază are un meci în liga de juniori, şi nu vreau să-i distrag atenţia cu povestea asta. Am să-ţi răspund la întrebare până luni.

– Bine.

Privirea lui Jared alunecă pentru o clipă într-o parte şi strânse un pic din ochi. Sclipirea ameninţătoare din ei făcu buzele lui Savannah să se arcuiască într-un zâmbet.

– Lasă-mă să ghicesc. Fratele tău se uită iar la fundul meu.

Intrigat de replica ei, Jared îşi mută iar privirea asupra ei.

– Cum ţi-ai dat seama?

Savannah izbucni deodată într-un râs zgomotos.

– Dragul meu, femeile îşi dau întotdeauna seama, îi spuse ea. Atâta doar că uneori vă lăsăm să scăpaţi basma curată.

Apoi îşi întoarse capul şi zâmbi peste umăr, cu forţa unui fulger, cu gura până la urechi, făcându-i cu ochiul lui Shane.

– Hai să mergem, Bryan. Mai avem şi alte treburi de făcut înainte de meci.

Se întoarse acasă împreună cu Bryan, prin pădure, ascultând şirul neîntrerupt al poveştirilor lui despre pisoi, despre meci şi despre animalele de la ferma MacKade. Nu se putea gândi la altceva în afară de faptul că părea fericit. Băiatul ei era în siguranţă. Se descurcase şi reuşise să-i ofere asta. De una singură. Îşi reveni înainte să-i scape un oftat care l-ar fi pus pe fiul ei în gardă şi ar fi descoperit gândurile care o frământau. De multe ori nici nu ştia cum ar fi fost mai bine să facă.

– Ce-ar fi să o iei tu înainte, Bry? Termină-ţi de făcut treburile şi pune-ţi echipamentul pe tine. Eu cred că o să mai stau un pic aici.

Bryan se opri şi dădu cu piciorul într-o pietricică.

– De ce petreci aşa de mult timp aici?

– Pentru că îmi place.

Băiatul îi studie cu atenţie chipul, căutând semne care să-l ajute să înţeleagă.

– Chiar o să rămânem aici, în locul ăsta?

Din inima ei se frânse o bucată infimă când se aplecă să-l sărute.

– Da, chiar o să rămânem aici, spuse ea.

Zâmbetul lui senin îi înflori deodată pe chip.

– Ce tare!

Apoi o luă la fugă şi o lăsă stând pe loc, în mijlocul potecii. Se aşeză pe trunchiul unui copac căzut, închise ochii şi-şi goli mintea.

Prea multe lucruri încercau să-i distragă atenţia – amintiri, greşeli, îndoieli. Le alungă şi se concentră asupra liniştii din jur şi a acelui loc din mintea ei unde totul era în siguranţă. Era un truc pe care îl învăţase pe când era copil, când viaţa plină de confuzii se dovedise prea greu de suportat. Pe când era nevoită să reziste unor călătorii interminabile, în câte o camionetă rablagită, unor ore fără de sfârşit petrecute în padocuri urât mirositoare, unor voci care nu mai conteneau să ţipe, acelui sentiment al foamei care o tortura câteodată, urletelor ameninţătoare ale unor bebeluşi sau frigului din încăperile prost încălzite. Putea face faţă la orice, fără contenire, dacă evada câteva minute în mintea ei. Îi venea apoi mai uşor să ia câte o decizie, căci încrederea în sine era restaurată.

Jared o privi fascinat, de parcă ar fi văzut o creatură mitică a pădurii. Chipul ei exotic părea perfect liniştit, iar corpul îi era absolut nemişcat. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut vreun fluture sau vreo pasăre strălucitoare aterizându-i pe umăr. Pădurea aceea fusese dintotdeauna a lui. Un loc numai al lui. Spaţiul lui intim. Cu toate acestea, faptul că o găsea aici nu i se păru deloc un act de intruziune. I se părea că se aşteptase la asta, de parcă un colţişor al minţii lui ar fi ştiut deja că o putea găsi acolo dacă ştia când să o caute.

Îşi dădu seama că îi era frică să şi clipească, de parcă în acea fracţiune de secundă ea s-ar fi putut volatiliza

şi nu ar mai fi putut nicicând să o regăsească. Savannah deschise încet ochii şi privi drept spre el. Preţ de o secundă, nici unul din ei nu fu în stare să rostească vreun sunet. Savannah simţi cum respiraţia i se opri în gât. Era obişnuită să se holbeze bărbaţii la ea. Asta făcuseră de când era doar o copilă. O enerva, o amuza sau i se părea interesant, după cum se nimerea. Dar niciodată nu i se întâmplase ca vreo privire să o lase fără cuvinte, aşa cum făcuse privirea aceea lungă şi fixă, din ochii de culoarea ierbii pe timp de vară. El se mişcă primul, apropiindu-se de ea. Şi atunci lumea începu din nou să se învârtă.

– Nu-mi place să spun lucruri evidente, începu el şi pentru că îşi dorea foarte tare, şi pentru că îi tremurau puţin genunchii, se aşeză pe buştean, lângă ea. Dar eşti uluitoare.

Mai încrezătoare acum în forţele ei, Savannah îşi lăsă capul într-o parte.

– Nu ar trebui să ari un câmp, sau ceva de genul ăsta?

– Shane şi-a rezervat dreptul de proprietate asupra tractorului, odată cu trecerea anilor. Dar tu nu ar trebui să fii la un meci de juniori?

– Începe abia peste vreo două ore, spuse Savannah şi trase adânc aer în piept, uşurată că aerul intră şi ieşi la fel de uşor. Deci cine încalcă dreptul de proprietate, tu sau eu?

– Tehnic vorbind, amândoi, spuse Jared şi scoase o ţigară subţire, apoi găsi şi un chibrit. Asta e proprietatea fratelui meu.

– Credeam că ferma vă aparţine tuturor, în egală măsură.

– Aşa e, îi explică Jared, trăgând adânc din ţigară şi privind fumul care se înalţa în lumina soarelui. Bucata asta de pământ e a lui Rafe.

– Rafe? întrebă ea intrigată, în timp ce sprâncenele i se arcuiră. Să nu-mi spui că mai sunteţi!

– În total, suntem patru fraţi, spuse el şi încercă să-şi ascundă uimirea când Savannah îi luă ţigara dintre degete şi trase şi ea, liniştită, un fum.

– Patru fraţi MacKade, spuse ea amuzată. E o minune că oraşul ăsta a supravieţuit. Şi nici o femeie nu a reuşit să vă pună hăţurile?

– Rafe e însurat. Eu am fost deja.

– Aşa deci, spuse ea şi-i dădu ţigara înapoi. Şi acum te-ai întors la fermă.

– Exact. De fapt, dacă nu m-aş fi codit atâta, aş locui acum în cabana ta.

– Nu mai spune!

– Da. Casa mea din oraş e scoasă la vânzare şi-mi caut ceva de locuit, pe aici pe undeva. Dar tu încheiaseşi deja contractul de cumpărare când m-am apucat eu să-mi caut.

Jared ridică un băţ de pe jos şi începu să deseneze în noroi.

– Ferma, îi explică el în timp ce trasa linii. Pământul lui Rafe. Cabana.

Savannah îşi ţuguie buzele când observă triunghiul care rezultase din desenul lui.

– Hmm! Şi uite aşa, fraţii MacKade ar fi deţinut o bună bucată din munte. Ţi-ai ratat şansa, domnule avocat MacKade.

– Se pare că da, doamnă Morningstar.

– Cred că poţi să-mi spui Savannah, de vreme ce suntem vecini, spuse ea, apoi luă băţul din mâna lui şi bătu cu el într-unul din colţurile triunghiului. Locul ăsta e casa de piatră care se vede în vârful dealului, cum mergi pe şoseaua dinspre oraş?

– Exact. Vechea reşedinţă Barlow.

– E bântuită.

– Ai auzit poveştile?

– Nu, spuse ea, apoi se uită la el cu o privire curioasă. Ce poveşti?

Lui Jared nu-i trebui mai mult de o secundă ca să-şi dea seama că Savannah nu glumea.

– Atunci de ce ai zis că e bântuită?

– Se simte, spuse ea pe un ton egal. La fel şi pădurea asta. Nu are pic de astâmpăr.

Când văzu că Jared continua să se uite fix la ea, îi zâmbi.

– Am sânge indian, îi explică ea. Am origini apaşe. Tatălui meu îi plăcea să spună că era pursânge, dar... se întrerupse şi privi în altă direcţie.

– Dar?

– Dar e amestecat şi cu un pic de sânge italian, mexican şi francez.

– Şi mama ta?

– Pe jumătate anglo-saxonă, pe jumătate mexicană. Participa la cursele cu butoaie[1]. Era campioană la rodeo. A murit într-un accident de maşină pe când eu aveam cinci ani. Nu prea-mi amintesc de ea.

– Şi părinţii mei au murit, spuse el şi-i oferi amical din ţigara lui. E greu.

Savannah trase adânc din ţigară.

– La mine nu ar fi trebuit să fie aşa. Eu mi-am pierdut tatăl acum zece ani, când m-a dat afară din casă. Aveam şaisprezece ani şi eram însărcinată cu Bryan.

– Îmi pare rău, Savannah.

– Nu-i nimic, am trecut peste asta, spuse ea şi-i dădu înapoi ţigara.

Nu-şi dădea seama de ce-i povestise toate acele lucruri, poate pentru că era foarte multă linişte împrejurul lor, iar el ştia să asculte.

– Chestia e că de ieri încoace m-am gândit la tatăl meu mai mult decât am făcut-o în toţi anii ăştia

[1] Cursă contracronometru în care concurenţii au de parcurs, călare, un traseu în formă de frunză de trifoi, printre butoaie (n.tr.)

la un loc. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult ar fi însemnat opt mii de dolari pentru mine acum zece ani. Sau cinci, adăugă ea şi-şi dădu părul pe spate, ridicând din umeri. La naiba, au fost vremuri când şi opt dolari ar fi făcut diferenţa dintre... Ei bine, acum nu mai contează.

Jared îşi puse instinctiv o mână peste a ei.

– Ba sigur că mai contează.

Savannah privi în jos, către mâinile lor, se încruntă, apoi şi-o retrase încet pe a ei şi se ridică în picioare.

– Chestia e că acum trebuie să mă gândesc şi la Bryan. Aşa că am să discut şi cu el.

– Permite-mi să mai spun o dată ceva evident. Ţi-ai crescut băiatul într-un fel cu totul deosebit.

Savannah zâmbi.

– Ne-am crescut unul pe altul. Dar îţi mulţumesc. Ne mai vedem.

– Savannah, o strigă Jared, apoi se ridică şi el în picioare şi se uită drept la ea, stând în mijlocul potecii. E un oraş bun şi, în cele mai multe locuri, un loc plin de blândeţe. Aici nimeni nu trebuie să fie singur, decât dacă aşa îşi doreşte.

– Ăsta e alt subiect la care trebuie să mă gândesc. Ne mai vedem, MacKade.

Jared nu mai fusese de ani buni la un meci de juniori. Când trase maşina în parcarea de lângă oraş şi rămase nemişcat un moment, să se obişnuiască cu mirosurile şi cu sunetele, se întrebă de ce oare nu o mai făcuse. Unica tribună, cu scaune de lemn, era aglomerată şi zgomotoasă. Iar copiii care nu se aflau pe terenul de joc alergau şi se întreceau dincolo de gardul care demarca terenul printr-un lanţ de fier atârnat cu o burtă care venea până aproape de pământ, sau se luptau la umbra tribunei.

Restul erau atraşi de chioşcul de gustări, din care răzbătea mirosul de hotdogi şi de hamburgeri. Parcă maşina în spatele celorlalte, de-a lungul cotului denivelat al şoselei şi traversă iarba lăsată să crească în voie. Scrută atent mulţimea ca să o găsească pe Savannah, însă micul Connor fu primul care-i captă atenţia. Băiatul blonziu aştepta liniştit la coada de la standul cu mâncare şi-şi fixa pantofii cu privirea, în timp ce câţiva băieţi mai mari şi mai corpolenţi se luau de el.

- Hei, uite-l pe deşteptu' ăla de Dolin, începură ei. Cum îi place lu' taică-tu celula în care l-au băgat?

Connor îşi păstră cu stoicism poziţia când ceilalţi începură să-l îmbrâncească şi să dea în el. Femeia din faţa lui se întoarse şi începu să-i mustruluiască pe băieţi, ceea ce nu avu nici un efect asupra lor.

- Ce-ar fi să-i faci lu' tati o prăjiturică şi să-i strecori o pilă de unghii înăuntru? Pun pariu că un pămpălău ca tine sigur ştie să facă prăjituri bune.

- Hai, salut, Connor! spuse Jared, apropiindu-se de el, şi le aruncă celor doi agresori o privire care-i făcu să se dizolve într-o secundă în mulţime. Ce mai faci?

- Sunt bine.

Umilinţa îi înroşise obrajii, iar frica de un atac fizic îi umezise palmele cu care ţinea strâns banii.

- M-au trimis să iau hotdogi şi alte chestii.

- Mda.

Din experienţa lui de bărbat, Jared ştia că mai rău ar fi făcut dacă ar fi pomenit ceva despre ceea ce tocmai văzuse.

- Şi cum de nu joci şi tu? îl întrebă el în schimb.

- Nu mă pricep deloc, spuse el pe un ton egal.

Era aşa de obişnuit să i se spună că nu era bun la nimic, ca să mai pună cuvintele acelea la îndoială.

- Bryan însă joacă. Bryan Morningstar. E cel mai bun din echipă.

- Chiar aşa?

Impresionat de licărul care apăruse dintr-odată în ochii cenuşii ai lui Connor, Jared întinse o mână ca să ridice puţin cozorocul de la şapca băiatului. Acesta se smuci instinctiv înapoi şi apoi rămase nemişcat, amintindu-i lui Jared că, până foarte de curând, viaţa acelui băiat de nouă ani nu fusese compusă numai din meciuri de baseball şi hotdogi.

- Abia aştept să-l văd jucând, continuă Jared ca şi cum gestul de mai devreme nici n-ar fi existat. Pe ce poziţie joacă?

Ruşinat de propria laşitate, Connor rămase cu privirea aţintită în pământ.

- Libero.

- Da? Am jucat şi eu ca libero.

- Chiar? întrebă Connor uimit de o asemenea idee şi rămase cu privirea aţintită asupra lui Jared.

- Da, chiar. Devin era apărător la baza a treia, iar eu...

- Şeriful MacKade a jucat baseball?

De data asta, uimirea lui Connor se preschimbă într-o adevărată admiraţie, ca în faţa unui erou.

- Pun pariu că era foarte bun! spuse Connor.

- Juca destul de bine.

Jared simţi cum îl încearcă un sentiment de mândrie la gândul că nu reuşise niciodată să treacă de Devin.

- Câţi hotdogi vrei, Connor?

- Am şi eu bani. Mi-a dat mama. Şi doamna Morningstar, adăugă Connor şi începu să numere stângaci bancnotele. Trebuie să-i duc şi ei unul. Cu muştar.

- Fac eu cinste, spuse Jared şi ridică trei degete către vânzător, în timp ce Connor îşi muşca îngrijorat buza şi se uita fix la bancnotele din palma sa. În felul ăsta am şi eu un motiv să stau cu voi şi cu doamna Morningstar, adăugă Jared.

Îi dădu băiatului primul hotdog şi-l privi cu atenţie cum întinde cu mare grijă o dungă aurie de muştar.

– Sunt şi mama, şi sora ta cu tine? îl întrebă el.

– Nu, domnule. Mama lucrează, iar Emma e cu ea, la cafenea. Dar a zis că pot să vin de unul singur, să mă uit la meci.

Jared mai comandă şi ceva de băut, apoi împachetă totul într-o cutie dintr-un carton subţire.

– Te descurci cu toate astea?

– Da, domnule, cum să nu!

Mulţumit că i se dăduse ceva de făcut, Connor o luă înspre tribună ţinând cutia în mână de parcă hotdogii aceia ar fi fost explozibilul, iar băuturile aprinzătorul.

– Stăm sus de tot, pentru că doamna Morningstar zice că de sus poţi vedea totul mai bine.

Iar el o putea vedea pe ea, reflectă Jared, în timp ce se apropiau de tribună. Stătea cu coatele sprijinite de genunchi şi-şi sprijinise bărbia între mâini. Ochii – şi aici Jared trebuia să-şi folosească imaginaţia, căci Savannah purta ochelari de soare – priveau cu atenţie terenul.

Dar se înşelase. Savannah îl privea cum mergea alături de băiat, zâmbind câteodată scurt, în felul acela criminal, sau salutând pe câte cineva care-l striga. Mai observă şi femeile, de diferite vârste, care îşi îndreptau spatele sau îşi aranjau părul când trecea el pe lângă ele. Ăsta era efectul pe care îl avea un bărbat care arăta în felul acela asupra unei femei, presupuse Savannah. O făcea să devină dintr-odată, instinctiv, conştientă de ea la un nivel pur fizic. Precum feromonii, concise ea. Mirosul de sex. Picioarele lui lungi îl ajutară să urce printre scaunele tribunei, în urma băiatului. Din când în când, mâna lui mai atingea câte un umăr sau dădea noroc cu cineva. Savannah ridică jacheta pe care o aşezase pe scaunul lui Connor şi se înghesui înspre balustradă.

– Ce zi frumoasă pentru un meci! spuse Jared când se aşeză lângă ea.

Apoi luă cutia din mâna lui Connor şi, ca să-i facă loc băiatului, se dădu mai aproape de ea.

- E cam mare înghesuiala, spuse el.

- Acum da, răspunse ea. Mulţumesc, Con!

- Domnul MacKade le-a cumpărat, îi spuse Connor şi-i înmână banii înapoi, cu un aer solemn.

Savannah începu să spună ceva despre faptul că ar fi trebuit să-i dea banii înapoi, dar ştia şi ea prea bine cum stătea treaba cu mândria masculină.

- Îţi mulţumesc, domnule MacKade.

- Cât e scorul?

- Ne conduc, spuse ea şi luă o gură sănătoasă din hotdog. Dar o să iasă acum la bătaie primul nostru aruncător.

- Bryan e al treilea la bătaie, spuse Connor după ce-şi mestecase şi înghiţise politicos îmbucătura. El are cele mai multe lovituri reuşite.

Jared îl privi pe primul băiat, care ieşi în uniforma portocalie a echipei sale, sponsorizată de Cafeneaua lui Ed.

- Ai cunoscut-o pe Edwina Chump? şopti Jared în urechea lui Savannah.

- Încă nu. E patroana restaurantului unde lucrează Cassandra, nu-i aşa?

- Da. Să zici mersi că băiatul tău nu a fost făcut să se dea cu ruj roz.

Savannah începu să comenteze ceva, dar apoi scoase un strigăt de încurajare când se auzi sunetul de lovitură al bâtei. Mulţimea din tribune începu să strige cot la cot cu ea, când aruncătorul porni către prima bază.

- Se mai folosesc încă alergările de departajare, nu-i aşa, Con?

- Da, doamnă. Ăla este J.D. Bristol. E un alergător foarte bun.

Savannah îşi devora hotdogul, alimentându-şi încordarea, în timp ce al doilea la bătaie ieşi, după ce lăsă

mingea să cadă de trei ori la rând. Cineva strigă către arbitru că așa ceva însemna abuz, iar prin tribune izbucniră câteva discuții aprinse.

– Se pare că jocurile astea sunt luate foarte în serios, comentă Jared.

– Baseballul e o treabă serioasă, mormăi Savannah.

Stomacul ei o luă în sus când îl văzu pe Bryan cum se îndrepta către placa albă, din mijlocul bazei. În acel moment, toate certurile se reduseseră la câteva murmure.

– Ăsta-i puștiul ăla, Morningstar, anunță cineva. Are o bâtă care jar mănâncă!

– După cum azvârle aruncătorul ăla, i-ar trebui mai degrabă o torță aprinsă. Azi n-o să apuce nimeni să pună mâna cum trebuie pe mingea aia.

Savannah își ridică bărbia și înghionti cu genunchiul pe bărbatul din fața ei.

– Ia uită-te mai bine, îi spuse ea când acesta se întoarse cu fața către ea. O să le prindă pe toate.

Jared zâmbi cu gura până la urechi și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul de fier al tribunei.

– Da, chiar că-i treabă serioasă, spuse el.

Savannah scoase un geamăt când Bryan își aruncă cu putere brațul și nu dădu decât de aer.

– Pun pariu pe un dolar că termină primul alergarea de departajare, spuse ea.

– Nu-mi face deloc plăcere să pariez contra băiatului tău sau a echipei gazdă, spuse Jared pe un ton amuzat. Dar bărbaților din familia MacKade le plac pariurile. Un dolar să fie!

Savannah își ținu respirația tot timpul cât Bryan făcu rutina oricărui copil care venea la bătaie. Își așeză picioarele corect în careu, lovind zgura mai întâi cu călcâiul stâng, apoi cu dreptul, își aranjă casca și lovi de două ori cu bâta prin aer, de încălzire.

– Ochii pe minge, Bry, îi șopti ea când băiatul păși pe placa din mijlocul bazei. Fii cu ochii pe minge.

Şi Bryan aşa şi făcu, tot timpul cât mingea zbură pe lângă el şi se opri direct în mănuşa celui care stătea la primire.

- A doua ratare!

- Ce fel de decizie mai e şi asta? comentă ea. A fost pe jos şi afară. Oricine are ochi a putut vedea că a fost jos şi afară.

Bărbatul din faţa ei se întoarse către ea şi o aprobă cu o mişcare a capului.

- Aşa a fost. Bo Perkins vede ca bunică-mea şi are nevoie de nişte ochelari că să se uite mai bine la propriile ei decizii.

- Ei bine, ar trebui să-i tragă cineva lui Bo Perkins un şut direct în... Savannah lăsă ultimele cuvinte în aer, amintindu-şi dintr-odată de Connor, care o privea cu nişte ochi imenşi. Zona pentru lovituri, decise ea să schimbe finalul.

- Hai că ai întors-o, îi şopti Jared şi-l privi pe Bryan cum păşeşte iar pe placa din mijlocul bazei.

Aruncătorul se încovoie şi lansă mingea. Iar Bryan îşi balansă cu putere braţul şi lovi mingea cu vârful bâtei. Zbură pe deasupra mănuşilor care se aruncară către ea din zona de bătaie şi apoi se înălţă frumos peste iarba din zona de exterior.

- Şi dusă a fost! ţipă Savannah, sărind în picioare odată cu ceilalţi spectatori. Bravo, Bry!

Dansul ei de victorie o făcu să-şi scuture şoldurile într-un fel care îl împiedică pe Jared să mai urmărească şi alergarea către baze. Savannah continua să ţipe, făcându-şi palmele căuş ca să poarte cât mai bine sunetul, în timp ce Bryan înconjură cele trei baze şi păşi direct în mijlocul casei. În entuziasmul jocului, Savannah îl apucă pe noul ei prieten, cel care stătea în faţa ei, şi-l sărută direct pe gură.

- Hai c-a pus totuşi mâna pe minge, nu? îi spuse ea.

Bărbatul, cam cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea, roşi ca un şcolar, până în vârful urechilor.

– Da, doamnă, şi încă cum!

– Nu eşti chiar genul de femeie timidă şi retrasă, nu-i aşa? îi spuse Jared când Savannah se lăsă să cadă la loc în scaun.

– Scoate banii! îi spuse ea, întinzând mâna spre el, cu palma în sus.

Jared scoase o bancnotă şi i-o întinse.

– A meritat!

– Şi încă n-ai văzut nimic, domnule avocat MacKade.

Jared se gândi la promisiunea acelor şolduri agile, cu formă aşa de frumoasă, şi-şi dori din tot sufletul ca ea să aibă dreptate.

capitolul 3

Era probabil o greşeală, medită Savannah în sinea sa, să stea şi să mănânce îngheţată într-un separeu din Cafeneaua lui Ed, faţă în faţă cu Jared MacKade. Dar ştiuse cum să o convingă. În plus, Connor şi Bryan se arătaseră extrem de încântaţi când se oferise să le facă cinste cu o îngheţată în onoarea victoriei lor mai răsunătoare decât salvele tunurilor din Antietam.

Această ieşire îi oferi şansa de a-l vedea cum se purta cu Cassandra Dolin. Mama lui Connor era o fiinţă micuţă şi fragilă, îşi spuse Savannah în sinea sa. Era blondă şi frumoasă ca o păpuşă de porţelan şi avea nişte ochi bântuiţi, de-ţi rupea sufletul. Iar Jared era foarte blând cu ea, foarte dulce, îndupleCând-o să zâmbească. Era evident că i se potrivea de minune genul acela de femeie, timidă şi vulnerabilă.

– Hai şi tu Cassie, să mănânci nişte îngheţată cu noi.

– Nu pot, îi răsunse Cassie, care se opri la masa lor doar cât să-şi treacă mâna prin părul fiicei sale, în timp ce micuţa Emma îşi mânca îngheţata cu sos de ciocolată caldă cu înghiţituri mici şi solemne. Suntem foarte aglomeraţi, adăugă ea. Dar îţi mulţumesc că le faci copiilor cinste, Jared.

Era aşa de subţire, c-ar fi putut fi luată pe sus şi de-o adiere de primăvară, se gândi Jared şi ridică o linguriţă plină cu îngheţată.

– Ia măcar o gură, îi spuse el.

Cassie roşi, dar deschise gura ascultătoare precum un copil, când el ridică linguriţa plină ochi până în dreptul buzelor ei.

– E minunată.

– Hei, Cass! Sunt gata burgerii!

– Vin imediat! răspunse Cassie şi se grăbi să ia comanda de pe tejgheaua de la care guverna Edwina Chump.

Patroana restaurantului îi făcu lui Jared cu ochiul, cu o mişcare lascivă. Faptul că era cu douăzeci de ani mai în vârstă nu o împiedica să recunoască un bărbat arătos atunci când îl vedea.

– Hei, şefule, nu prea-ţi mai arăţi faţa pe la noi, îi spuse ea netezindu-şi coafura cât o bilă de bowling, de un roşu aprins. Când mă scoţi la un dans?

– Când spui tu, Ed!

Femeia izbucni într-un hohot de râs ca un cloncănit şi-şi mişcă corpul uscăţiv.

– Cântă o trupă tare diseară, la Legion. Sunt gata, te aştept deja, îi spuse ea înainte să intre înapoi în bucătărie, cu un mers legănat.

Amuzată, Savannah îşi sprijini coatele de masă.

– La Legion, auzi la ea! Pun pariu că se încinge atmosfera pe acolo.

– Ai fi surprinsă, îi răspunse el, apoi îşi arcui o sprânceană. Vrei să mergi?

– Nu, mulţumesc. Bry, crezi că poţi să-ţi îndeşi şi mai multă îngheţată în gură, dintr-o singură îmbucătură?

Băiatul ridică o lingură plină cu îngheţată, bomboane de zahăr ars şi unt şi fulgi de ciocolată, din care se scurgea glazura.

– E minunată, spuse el cu gura plină până la refuz. A ta ce gust are, Con? îl întrebă el şi, ca să se convingă singur, se întinse peste masă, de unde reuşi să-şi înfigă lingura în cupa cu îngheţată a lui Connor. Şi asta cu căpşune e bună, dar asta cu bomboane de zahăr ars şi unt e cea mai grozavă. Dorindu-şi să se fi înşelat, privi cu lăcomie la îngheţata Emmei, cu sos de ciocolată fierbinte.

- Nu, îi spuse Savannah pe un ton blând şi o privi aprobator pe fetiţa de cinci ani care-şi trecu braţul peste bolul ei cu îngheţată, într-un gest protector.

Emma era o fire tăcută, reflectă Savannah, dar copila ştia prea bine ce era al ei.

- Bagă mare, iubito, îi spuse Savannah. Pun pariu că poţi să-i bagi pe băieţii ăştia doi sub masă când vine vorba de mâncat îngheţată.

- Îmi place îngheţata, spuse Emma şi-i oferi unul dintre rarele ei zâmbete.

- Şi mie, îi răspunse Savannah cu un zâmbet până la urechi şi mai luă o linguriţă din bolul ei. Iar îngheţata cu sos de ciocolată caldă este cea mai bună, nu-i aşa?

- Aşa-i, şi cu frişcă. Domnişoara Ed îţi dă foarte multă.

Emma aşează cu grijă linguriţa pe masă, lângă castronul gol, şi anunţă:

- Acum pot să mă duc la Regan. Aşa a zis mama.

- Cine e Regan? vru Bryan să afle.

- E o prietenă de-a mamei mele, îi explică Connor. Are un magazin pe strada asta, mai jos de aici. Are o grămadă de lucruri drăguţe la care te poţi uita.

- Hai să mergem să le vedem!

Mai înainte că băiatul să ţâşnească de pe scaun ca o săgeată din arc, Savannah apucă să-i pună o mână pe braţ.

- Bryan!

Băiatului îi luă ceva timp să priceapă.

- A, da, mulţumesc domnule MacKade. A fost foarte bună îngheţata. Hai să mergem, Con!

- Mulţumesc, domnule MacKade, spuse şi Connor şi, cum Emma îl luase de mână şi îl trăgea spre ea, Connor se lăsă să alunece de pe scaun.

Se uită în jos spre sora lui şi-şi încruntă fruntea.

– Mulţumesc, spuse atunci fetiţa, ţinându-l pe fratele ei în strânsoarea ca de fier a mâinii ei mici.

– Cu plăcere. Salutaţi-o pe Regan din partea mea.

– Aşa o să facem. Mama! strigă Connor. Ne ducem la Regan!

– Să nu care cumva să puneţi mâna pe ceva, le spuse ea, în timp ce ţinea două farfurii în balans, pe o mână, şi cu cealaltă o aşeza pe masă pe cea de-a treia. Şi dacă are treabă, să vă întoarceţi aici.

– Da!

Bryan ieşise deja pe uşă, iar Connor îl urmă, stânjenit de pasul molatic al surorii lui.

– Cred că tocmai ai înscris, comentă Savannah, lăsându-se pe spate şi întinzându-şi un braţ pe speteaza canapelei pe care stătea.

– Şi tu la fel, îi spuse el. A fost una dintre cele mai lungi conversaţii pe care am auzit-o din gura Emmei.

– Trebuie să fie tare greu să fii aşa timidă. Arată ca un înger. Seamănă cu mama ei.

Nişte îngeri care trecuseră deja prin iad, îşi spuse Jared în sinea lui.

– Cassie se descurcă minunat cu ei, de una singură. Sunt sigur că ai aprecia munca ei.

– Da, aşa e, spuse Savannah aruncând o privire înspre Cassie, care ştergea preocupată masa dintr-un separeu. Voi doi sunteţi... apropiaţi?

– O ştiu aproximativ dintotdeauna, dar nu, nu în felul la care faci tu referire. Îmi e prietenă.

Jared îşi scoase o ţigară, mulţumit că o interesa chestiunea îndeajuns de mult încât să pună o asemenea întrebare.

– În plus, continuă el, îmi este clientă. Orice ar trece pragul prieteniei nu ar fi etic, câtă vreme o reprezint.

– Iar tu eşti un om cu principii etice, aşa-i, domnule avocat MacKade?

– Aşa e. Ştii că încă nu mi-ai spus ce faci?

- Cu ce?

- Cu viaţa ta, din ce trăieşti.

- M-am ocupat cu tot felul de lucruri, spuse ea şi-i luă ţigara din mână cu o privire arzătoare.

- Aşa mi se pare şi mie, spuse el abia auzit.

- Acum sunt ilustrator. Lucrez în principal la cărţi pentru copii.

Savannah izbucni în râs şi-i dădu ţigara înapoi.

- Nu prea se potriveşte cu imaginea mea, nu-i aşa? îl întrebă ea.

- Nu ştiu. Ar trebui să văd nişte ilustraţii de-ale tale.

Jared îşi ridică privirea şi buzele lui desenară un zâmbet.

- Hai salut, Dev! spuse el.

Savannah se întoarse ca să-l poată vedea pe bărbatul care tocmai intrase. Avea aceeaşi atitudine înnegurată şi nepăsătoare ca şi Jared, şi un corp înalt, puternic şi slab. Şi ochii erau tot verzi, dar diferiţi. Savannah recunoscu felul acela în care fraţii MacKade scrutau încăperea, verificau fiecare detaliu şi o căutau cu lumânarea. Muşchii i se crispară instinctiv şi se albi la faţă. Nu avea nevoie să-i vadă insigna din piept ca să-şi dea seama că era şeriful. Putea detecta un poliţist de la mai bine de jumătate de kilometru, pe un cal în viteză. Le simţea mirosul de la douăzeci de paşi distanţă.

- Ţi-am văzut maşina.

După ce scană rapid încăperea şi-i aruncă un zâmbet lui Cassie, Devin se aşeză în separeu, alături de fratele său.

- Savannah Morningstar, Devin MacKade, făcu Jared prezentările.

- Îmi pare bine, spuse Devin, căruia i se păru în primul moment că femeia aceea îl privea bănuitoare, apoi îi observă crisparea şi se întrebă ce anume i-o stârnise. Tu ai cumpărat cabana? Casa doctorului.

– Aşa e. Acum e casa mea.

Nu era doar crispată, gândi Devin amuzat. Aproape că înlemnise cu totul.

– Înseamnă că băiatul pe care l-am văzut pe la fermă e fiul tău. Bryan, parcă, nu-i aşa?

– Da, Bryan este fiul meu, spuse ea. E hrănit cum trebuie, merge la şcoală şi are toate vaccinurile la zi. Mă scuzaţi, mă duc să văd ce fac copiii.

Şi iată că se transformase într-o stană de piatră, îşi spuse Devin amuzat, în timp ce femeia ieşi din separeu. Strâmbă din nas când uşa se dădu de perete, în urma ei.

– Au! Ce naiba a fost asta?

– Nu ştiu, şopti Jared. Dar am să aflu.

Scoase câteva bancnote din buzunarul hainei.

– Vrei să ştii ce cred eu? îl întrebă Devin în timp ce-i făcu loc lui Jared, ca să poată ieşi din separeu. Domniţa asta a avut necazuri cu legea, adăugă el.

La naiba, la naiba şi iar la naiba! Pe trotuarul din faţa cafenelei, Savannah se străduia să se calmeze. Scena din cafenea fusese o prostie din partea ei, îşi făcea ea mustrări de conştiinţă. O inepţie fără margini. Partea proastă, îşi reaminti ea, era că, atunci când îşi permitea să se relaxeze, se puteau strecura tot felul de chestii neplăcute, care o loveau mişeleşte pe la spate.

Acum, că ieşise din cafenea şi mergea cu pumnii strânşi înfipţi în buzunarele confortabile ale blugilor, îşi dădu seama că habar nu avea ce se vindea în magazinul femeii ăleia, Regan, cu atât mai puţin unde era. Tot ce voia era să-şi ia fiul şi să se ducă acasă.

– Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat adineauri? o întrebă Jared care o ajunse din urmă şi-i puse o mână pe umăr.

Savannah se strădui să tragă adânc aer în piept înainte de a se întoarce cu faţa spre el:

– Mi-am terminat înghețata, spuse ea.

– Atunci poate ar trebui să faci o plimbare, așa ca după gustare, spuse el trecându-și degetele prin jurul brațului ei, și simți apoi imediat cum îi sunt îndepărtate, rapid și brutal.

– Nu te atinge de mine decât dacă-ți cer eu asta!

Savannah simți furia, caracteristică celor din familia MacKade, cum se stârni dintr-odată, și fu apoi înăbușită.

– Bine. Ce-ar fi să-mi spui de ce-ai fost așa de nepoliticoasă?

– De cele mai multe ori sunt așa nepoliticoasă, îi replică ea pe un ton tăios. Mai ales cu polițiștii. Nu-mi plac polițiștii. Sunt încă mai josnici decât avocații. Nu vreau să socializez nici cu unii, nici cu ceilalți. În ce parte sunt copiii?

– Mi se pare mie sau tocmai am socializat în timp ce ne-am certat?

– Te înșeli. Întoarce-te în cafenea și continuă-ți discuția cu fratele tău, despre lege și ordine.

Furia și temerile, cuibărite de mult în sufletul lui Savannah, nu-i dădeau pace.

– Spune-i că nu are decât să-mi caute cazierul. Nu am nimic de ascuns. Am un permis de muncă valabil și bani într-un cont bancar.

– Foarte frumos din partea ta, spuse Jared pe un ton cumpătat. Și de ce, mă rog, ar trebui să-ți verifice Devin cazierul?

– Pentru că polițiștilor și avocaților le place la nebunie să-și bage nasul în treaba altor oameni. Exact asta ai făcut și tu cu mine, din prima clipă, de cum ai oprit mașina în fața casei mele. Cum trăiesc și cum îmi cresc copilul e treaba mea, și nimeni altcineva n-are dreptul să se amestece în ea. Așa că nu te mai băga în sufletul meu!

Era fascinant. Chiar dacă simţea cum fierbe de nervi, la rândul lui, era fascinant să o urmărească cum îşi vărsa furia şi se abţinea să nu izbucnească.

– Nu m-am amestecat în treburile tale, Savannah. Când am s-o fac, o să-ţi dai seama ce înseamnă asta. Crede-mă pe cuvânt, ai să-ţi dai seama. Acum nu fac altceva decât să-ţi cer explicaţii.

Nu ştia cum reuşise să facă asta. Arăta de parcă ar fi săgetat-o cu mii de suliţe din priviri, dar îi vorbea pe tonul acela calm şi înţelegător. Ura oamenii care reuşeau să facă asta.

– Tocmai ai primit singura explicaţie pe care ţi-o pot oferi. Şi acum spune-mi unde este fiul meu.

Jared nu o slăbi din priviri.

– La Past Times, două case mai jos, în spatele tău.

Când Savannah se întoarse pe călcâie, o prinse iar de braţ.

– Ţi-am spus să nu mai...

– Ascultă la mine. Nu intra în magazin în halul ăsta, ca o amazoană care scuipă flăcări.

Focul din privirea ei ar fi putut arde pielea oricărui bărbat.

– Ai face bine să-ţi iei mâna de pe mine înainte să-ţi stric mutra aia frumoasă!

Jared o strânse şi mai tare. În alte împrejurări, i-ar fi făcut plăcere să o vadă încercând.

– În magazinul ăla sunt doi copii molestaţi, începu el şi o văzu cum se schimbă pe dată la faţă, trecând de la furie la uimire şi apoi de la uimire la compătimire.

– Connor şi Emma! Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse ea şi privirea i se îndreptă către vitrina Cafenelei lui Ed. Şi Cassandra.

– Copiii ăia şi-au văzut tatăl bătând-o pe mama lor, aşa că au avut deja parte de mai multă violenţă decât merită cineva aşa de tânăr. Dacă dai buzna acolo în halul ăsta...

– Nu am obiceiul să sperii copiii, se burzului iar Savannah. Orice aţi crede voi, ăştia care faceţi totul ca la carte, sunt o mamă bună. Lui Bryan nu i-a lipsit niciodată nimic. A avut parte de tot ce-a fost mai bun şi...

Savannah închise ochii şi se strădui să-şi reprime furia care o cuprinsese. Lui Jared i se păru că se uită la un vulcan care se stinge.

– Dă-mi drumul, spuse ea pe un ton calm. Mă duc să-mi iau fiul acasă.

Jared îi mai studie preţ de o clipă chipul şi văzu cum se stingeau şi ultimele flăcări din privirea ei căpruie. Îi eliberă braţul şi privi apoi în urma ei, văzând-o cum merge până în dreptul magazinului lui Regan, mai trage o dată aer în piept, ca să se calmeze definitiv, apoi împinge uşa şi intră.

Devin ieşi din cafenea. Se opri şi el în dreptul lui Jared şi se scărpină în cap.

– Interesant spectacol, spuse el.

– Am impresia că asta a fost doar uvertura, răspunse Jared, apoi îşi îndesă mâinile în buzunar şi se întoarse pe călcâie, cu un aer intrigat. Sunt multe chestii strânse acolo, adăugă el.

– O femeie ca asta poate face un bărbat să uite şi cum îl cheamă, spuse Devin şi îl privi pe fratele său, cu un zâmbet abia schiţat. Tu-l mai ştii pe al tău?

– Da, mi-l amintesc vag. Cred că ai avut dreptate când ai spus că a avut de-a face cu legea în trecut.

Devin îşi miji ochii. Legea, oraşul şi oamenii din el erau responsabilitatea lui.

– I-aş putea verifica cazierul, spuse el.

– Nu, mai bine nu. Exact asta se şi aşteaptă să faci, spuse el şi se îndreptă spre maşina lui, cu un aer gânditor. Aş vrea să o surprind pe domniţa asta.

– Cum zici tu, spuse Devin pe un ton abia auzit, în timp ce Jared se urcă la volan.

„Cum zici tu", repetă el în sinea sa. Câtă vreme domniţa nu intră în vreun bucluc.

Bryan se uita fix pe fereastra maşinii, ferindu-se de privirea mamei sale. Nu pricepea de ce nu-l lăsase pe Connor să doarmă la el. Era încă sâmbătă, mai erau o grămadă de ore până la trista zi de luni, când suna alarma aia nătângă şi-l anunţa că începea şcoala. Şi cam ce-ar fi putut face un băiat, în toate acele ore lungi, în lipsa celui mai bun prieten al lui? Treburi pe lângă casă, îşi răspunse singur în sinea sa, dându-şi ochii căprui peste cap. Sau teme. Parcă ar fi fost la închisoare.

– Parcă aş fi la închisoare, spuse el cu voce tare, întorcându-şi provocator privirea către mama sa.

– Da, îi răspunse ea, se joacă mult baseball şi se mănâncă foarte multă îngheţată la pârnaie.

– Dar nu este nimic de făcut acasă, spuse el, lamentându-se cu disperare, asemenea oricărui puşti de nouă ani.

– Îţi spun eu ce poţi face, i-o întoarse Savannah, oferindu-i răspunsul tipic oricărui părinte frustrat.

Şi, de cum îşi auzi propriile vorbe ieşindu-i pe gură, aproape că scoase un geamăt.

– Îmi pare rău, Bry, am multe pe cap şi nu e o noapte potrivită ca să putem primi pe cineva la noi.

– Aş fi putut dormi eu la Con. Mamei lui nu i-ar fi păsat.

O lovitură directă, reflectă ea supărată, în timp ce parca maşina în faţa casei.

– Ei bine, mamei tale îi pasă, campionule, şi trebuie să stai cu mine, n-ai încotro. Poţi începe cu gunoiul, pe care nu l-ai dus azi-dimineaţă, îţi poţi face curăţenie în gaura aia neagră pe care o numeşti camera ta şi apoi ai timp să te mai uiţi şi pe cartea aia de mate, dacă nu vrei să ajungi la şcoala de vară.

- Minunat! zise el şi sări din maşină de cum se opri din mers, trântind portierea în urma lui şi mormăind încă un comentariu despre cum viaţa lui era mai mizerabilă decât dacă ar fi fost la închisoare, ceea ce o făcu pe Savannah să clocotească de mânie.

- Bryan Morningstar! strigă ea după el, asemenea limbii unui bici.

Când Bryan se roti pe călcâie, se pomeniră faţă în faţă, privindu-se cu încordare, în timp ce ambele perechi de obraji se colorară într-o nuanţă închisă, iar ochii deveniră aproape negri din pricina mâniei.

- De ce naiba semeni aşa de tare cu mine? îl chestionă ea, ridicându-şi privirea către soare. Aş fi putut avea o fetiţă drăguţă, liniştită şi manierată dacă m-aş fi străduit. De ce oare mi-am dorit eu un mucos iute la mânie, cu picioare mari?

Remarca ei îl făcu să strâmbe din nas.

- Pentru că atunci ar fi trebuit să-şi duci singură gunoiul. O fată s-ar fi plâns şi ar fi zis că e prea murdar.

- Aş putea duce gunoiul, spuse ea pe un ton gânditor. Da, cred că asta am să şi fac, după ce te bag şi pe tine în tomberon, spuse ea încercând să-l prindă în braţe, însă Bryan se dădu înapoi cu o eschivă, apoi îi râse în nas.

- Eşti prea bătrână ca să mă prinzi.

- Nu mai spune! zise ea şi o porni pe urmele lui Bryan, urcând în fugă panta din faţa casei.

Bryan începu să strige zeflemitor către ea. Ceea ce se dovedi a fi o greşeală din partea lui. Căci Savannah puse mâna pe el, folosindu-se mai degrabă de lungimea corpului ei şi de experienţă, decât de viteză, şi-l puse la pământ, pe iarbă.

- Cine ziceai că e bătrână, deşteptule?

- Tu! zise el şi izbucni în hohote de râs în timp ce degetele ei îi gâdilau fără încetare coastele. Ai aproape treizeci de ani!

– Nu-i adevărat! Retrage-ţi cuvintele! îl somă ea trecându-şi braţul în jurul gâtului lui ca să-i fixeze capul, şi apoi ciufulindu-l cu încheieturile degetelor. Retrage-ţi cuvintele şi calculează, Einstein! Cât fac treizeci fără douăzeci şi şase?

– Nimic! strigă el. Zero barat.

Dar se predă imediat, de frică să nu se scape în pantaloni dacă mama lui nu se oprea odată din gâdilat.

– Patru! Fac patru!

– Să ţii mine asta! Şi să ţii minte cine mai are încă puterea să te doboare, spuse ea şi-l trase cu putere la pieptul ei, îmbrăţişându-l dintr-odată aşa de tare, încât Bryan rămase consternat. Te iubesc, Bryan. Te iubesc foarte tare!

– Doamne, mamă! spuse el eliberându-se din strânsoarea ei de parcă l-ar fi torturat. Ştiu!

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap, dar, cu toate că se simţea stânjenit, simţi la rându-i o undă de părere de rău.

– Cred că şi mie-mi pare rău, spuse el.

– Connor poate dormi la noi săptămâna viitoare, îţi promit.

– Bine, e bine şi aşa.

Văzând că tot nu-i dă drumul, Bryan se încruntă. Dar se simţea bine aşa, lăsând-o să-l ţină în braţele ei, de vreme ce nu era nici un băiat prin preajmă, ca să-l poată vedea. Mirosea frumos şi braţele ei erau moi. Parcă îşi aducea vag aminte de vremurile când era legănat şi alinat. Era pur şi simplu mult prea tânăr ca să poată face şi altceva decât să se bucure de compania ei. Ea fusese întotdeauna alături de el. Şi aşa avea să fie mereu. Îşi lăsă capul pe umărul ei şi nu-i mai veni să se facă una cu pământul când îi simţi degetele prin păr.

– Putem face un grătar mai târziu? o întrebă el.

– Sigur că da. Vrei un superburger?

– Da! Și cartofi prăjiți!

– Ce gust ar mai avea un superburger fără cartofi prăjiți alături, nu? spuse ea în șoaptă, apoi oftă. Bryan, Con ți-a povestit vreodată ceva despre tatăl lui?

Simți cum fiul ei rămase nemișcat și-i sărută ușor capul.

– E cumva un secret?

– Cam așa ceva.

– Nu vreau să te forțez să-i trădezi încrederea. Dar astăzi am aflat că tatăl lui Connor a bătut-o pe mama lui. Am crezut că dacă ți-a povestit Connor despre asta, poate vrei să vorbești cu mine.

Bryan ar fi vrut să o facă, încă de când îi povestise Connor toată tărășenia. Dar Connor chiar plânsese, cu toate că Bryan se prefăcuse că nu observă. Și un bărbat adevărat nu vorbea cu mama lui despre asemenea lucruri.

– Con a zis că e la închisoare pentru că a lovit-o. Con zice că o lovea foarte tare, că bea mult și că-i făcea multe vânătăi și chestii d-astea. Acum divorțează.

– Înțeleg.

Savannah văzuse la viața ei mulți bărbați asemenea lui Joe Dolin, dar asta nu o făcuse să înceteze a-i mai disprețui.

– L-a lovit și pe Con? Sau pe Emma?

– Pe Emma, nu.

Asta era altă chestiune delicată, însă cuvintele îi ieșiseră lui Bryan pe gură înainte să se poată opri.

– L-a lovit în schimb pe Con, spuse el. Dar nu când era și mama lui, să-l vadă. Îi zicea tot felul de chestii și-i mai dădea câte una. Zicea că se poartă ca o fată, pentru că-i place să citească și să scrie povești. Dar Con nu se poartă ca o fată.

– Sigur că nu!

– Şi e şi foarte deştept. Mai că nici nu are nevoie să înveţe ca să ştie toate răspunsurile. Dar nu ridică aproape niciodată mâna în timpul orelor. Îl strigă profesoara, oricum, tot pe el.

În timp ce se uita fix în direcţia pădurii, chipul lui Bryan se înnegură din pricina furiei.

– Unii copii se tot iau de el, din diferite pricini. Ori din cauza tatălui lui, ori zic că e animalul de companiei preferat al profesoarei, ori că nu ştie să arunce mingea de baseball foarte departe. Dar se liniştesc când sunt eu pe lângă el.

Savannah închise ochii şi-şi sprijini un obraz de creştetul capului lui Bryan.

– Eşti un băiat special!

– La dracu'... adică la naiba! se corectă el rapid. Ăştia care se iau de alţii sunt de fapt nişte pămpălăi, nu-i aşa?

– Aşa-i. Con nu e singurul băiat deştept, spuse ea şi scoase un oftat. Bryan, trebuie să-ţi spun ceva. Îţi mai aminteşti când ai venit zilele trecute acasă şi l-ai găsit aici pe domnul MacKade?

– Da, cum să nu!

– Este avocat şi a venit aici ca să-mi spună ceva.

– Suntem în vreo încurcătură?

– Nu, spuse Savannah şi-l întoarse pe băiat cu faţa către ea. Noi suntem bine. A venit să-mi spună... A murit tatăl meu, Bryan.

– A!

Bryan nu simţi altceva decât o undă de mirare. Nu îl cunoscuse niciodată pe bunicul lui, ştia despre el doar ce-i povestise mama lui, şi anume că Jim Morningstar era călăreţ şi participa la rodeo, şi călătorea mereu prin diferite locuri.

– Cred că era destul de bătrân, spuse Bryan.

– Da.

Cât să fi avut oare, se întrebă Savannah în sinea ei. Cincizeci? Şaizeci de ani? Habar nu avea.

– Cred că nu ţi-am spus niciodată cum stăteau, de fapt, lucrurile. Odată, acum foarte mult timp, eu şi bunicul tău ne-am certat rău şi eu am plecat atunci de acasă.

Cum i-ar fi putut spune acestui copil, frumosului ei copil, că el fusese cauza? Nu, nu avea de gând să facă aşa ceva. Nu avea de gând să facă aşa ceva niciodată.

– În orice caz, am plecat, şi nu prea am mai ţinut legătura cu el.

– Şi cum naiba a aflat domnul MacKade că a murit? Îl cunoştea?

– Nu, e o chestiune avocăţească. Bunicul tău a avut un accident şi asta cred că l-a pus pe gânduri. L-a angajat pe avocatul lui din Oklahoma ca să ne găsească, iar acel avocat l-a sunat pe domnul MacKade. Toate astea au durat ceva, şi apoi domnul MacKade a venit aici ca să-mi dea vestea. Şi ca să mă informeze că bunicul tău a lăsat nişte bani.

– Pe bune?

– Cam şapte mii...

– De dolari?!

Bryan termină propoziţia în locul ei, făcând ochii mari. O grămadă de bani! Ajungeau şi pentru o bicicletă nouă, şi pentru o mănuşă nouă şi pentru fotografia cu Cal Ripkin pe care şi-o dorea cu atâta ardoare.

– Şi-i putem păstra? Aşa, pur şi simplu?

– Trebuie să semnez nişte acte.

Semnul dolarilor se estompă pentru câteva momente în mintea lui, destul cât să-şi dea seama de intenţiile mamei sale.

– Şi cum se face că tu nu-i vrei?

– Eu... Of, Bryan!

Înfrântă, Savannah îşi strânse picioarele între braţe şi-şi sprijini fruntea pe genunchi.

– Nu ştiu cum să-ţi explic. Am fost atât de pornită împotriva lui în toţi anii ăştia. Iar acum sunt pornită împotriva lui pentru că a aşteptat până a murit cu totul.

Bryan o mângâie pe cap şi se gândi la ce-i spusese.

– E un fel de-al lui de a spune că-i pare rău? Şi dacă-i accepţi, ar fi ca şi cum ai spune şi tu că-ţi pare rău?

Savannah izbucni în râs auzind cuvintele cu care Bryan făcea să pară totul simplu.

– Cum de nu m-am gândit şi eu la asta? zise ea, apoi îşi ridică îngrijorată capul şi-i studie chipul. Tu zici c-ar trebui să-i acceptăm?

– Nu trebuie neapărat, zise el urmărind cu ochii minţii cât de graţios se îndepărta fotografia lui Cal Ripkin. Adică, ai o slujbă şi acum avem şi o casă.

– Nu, spuse ea şoptit, nu trebuie neapărat.

Savannah simţi cum i se ridicase o piatră de pe inimă. Nu trebuia neapărat, şi tocmai de aceea puteau accepta oferta.

– Luni o să mă duc să mă întâlnesc cu domnul MacKade, să-i spun să ne trimită banii.

– Ce bine! izbucni Bryan sărind direct în picioare. Mă duc să-l sun pe Con, să-i spun că suntem bogaţi!

– Nu.

Bryan se opri la jumătatea saltului.

– Dar, mamă, tocmai ai zis că...

– Nu! Nu este deloc frumos să te lauzi cu banii! Şi-ţi spun de pe-acum, campionule. Unu, nu înseamnă că suntem bogaţi şi doi, o să depun toţi banii într-un fond pe care-l poţi accesa când vei merge la colegiu.

Bryan rămase cu gura căscată aproape până la pământ.

– La colegiu? Dar asta înseamnă peste o mie de ani. Şi poate nici nu o să mă duc.

– Asta depinde de tine, dar banii vor fi acolo.

– Ce nasol! spuse Bryan care, la vârsta de doar nouă ani, experimenta durerea de a vedea cum o întreagă avere se duce pe apa sâmbetei. Toţi banii? mai întrebă el.

– Toți... începu ea, dar privirea lui dezarmată o făcu să se răzgândească la mijlocul propoziției. În afară de câțiva. Poți avea ceva ce-ți dorești. Va fi un fel de cadou din partea bunicului tău.

Speranța se reaprinse în sufletul lui Bryan:

– Orice-mi doresc?

– Orice chestie rezonabilă îți dorești. O mașină placată în aur, de exemplu, se numără printre chestiile exagerate.

Bryan scoase un strigăt de bucurie, apoi sări spre ea și o luă în brațe.

– Trebuie să mă duc să verific ceva în catalogul de prețuri de la fotografiile cu jucători de baseball.

Savannah privi în urma lui, cum porni ca din pușcă, se aruncă pe verandă și năvăli în casă, în timp ce ușa cu plasă de țânțari se trânti în urma lui ca o împușcătură.

Ceva mai târziu, în timp ce Savannah pregătea superburgerii pe grătarul de pe prispa casei, iar Bryan stătea încovrigat, cu catalogul de prețuri în brațe, cuprins de gânduri pline de glorie, Jared stătea undeva, de cealaltă parte a pădurii bântuite, și se gândea la ea. Era tentat, foarte tentat, să traverseze pădurea și să termine cearta pe care o începuseră în acea după-amiază pe trotuarul din fața Cafenelei lui Ed.

Femeile certărețe nu erau stilul lui, își reaminti în sinea lui, și puse balansoarul în mișcare. Cu atât mai puțin femeile certărețe, cu temperamente vulcanice și trecut obscur. Nu că n-ar fi fost interesantă, și nu că lui nu i-ar fi plăcut să rezolve enigme. Doar că, în acel moment, viața lui se scurgea într-un ritm confortabil. Compania ei i-ar fi făcut plăcere, asta, desigur, la un nivel cât se poate de superficial. S-ar fi întâlnit de câteva ori cu ea, apoi ar fi avut un contact fizic. Până la urmă, chiar și un bărbat mort ar fi avut fantezii cu o femeie care arăta în felul acela. Iar Jared MacKade

nu era deloc mort. Dar nu era nici bătut în cap. Femeia aceea, care își vărsase nervii asupra lui în după-amiaza aceea, nu i-ar fi creat decât necazuri. Și atât mai lipsea unui temperament vulcanic, să dea peste altul asemenea. De aceea prefera el femeile calme, sigure pe ele și înțelegătoare. Ca fosta lui soție, se gândi el, strâmbând din nas la propriu. Era așa de liniștită, că-i venise de multe ori să-i bage o oglindă sub nas, să vadă dacă mai respiră. Dar asta era altă poveste.

Primul lucru pe care avea de gând să-l facă luni de dimineață era să întocmească o scrisoare formală și să i-o adreseze lui Savannah Morningstar, în care să-i explice cum stăteau lucrurile cu moștenirea și ce pași trebuia să facă pentru a o accepta sau pentru a o respinge. Nu-l deranja să-și murdărească mâinile pentru clienții săi, să transpire pentru ei sau chiar să piardă nopțile pentru unii dintre ei. Dar ea nu era clienta lui, iar el ajunsese la limita amabilității sale profesionale față de colegul lui din vest. Și așa punea capăt întregii tărășenii.

La naiba, femeia aceea avea un copil. Un copil foarte simpatic, dar asta nu avea legătură cu speța. Dacă ar fi continuat să-i facă curte și ar fi urmărit să aibă o relație cu ea, asta l-ar fi implicat și pe puști. Nu avea cum să ocolească asta, admise Jared, și nici nu ar fi trebuit s-o facă.

Apoi mai era și faptul că, sub masca frumuseții ei uluitoare, femeia aceea era tare ca pielea unui pantof. Se vedea cât de colo că umblase prin lume, știa ce și cum și învinsese multe neajunsuri. Nici o femeie n-ar fi ajuns să aibă privirea așa de alertă ca a ei, petrecându-și timpul în bucătărie, să coacă biscuiți. Își imagina că Savannah putea face un bărbat bucăți, după care să-l dea de-a dura și tot s-ar fi întors nefericitul la ea, în genunchi. Ei bine, nu și pe el. I-ar fi putut face față, desigur. Dacă ar fi dorit. Chipul acela exotic,

incredibil, se prinsese în mintea lui ca marca de scrisoare şi-i bântuia gândurile.

Doamne, cât de tare şi-o dorea! Dezgustat, Jared se ridică în picioare şi se îndreptă către pădure. Trebuia să se plimbe, decise el. Şi prefera să o facă în compania stafiilor decât a propriilor gânduri.

capitolul 4

– Bună ziua, biroul avocatului MacKade.

Sissy Bleaker, secretara lui Jared, răspunse grăbită la telefon. Era cinci fără un sfert, avea o întâlnire amoroasă peste exact o oră, iar şeful ei se purtase toată ziua de parcă ar fi fost un urs pe care-l durea un dinte.

– Da, domnule Brill. Nu, domnul MacKade are o conferinţă.

Când văzu că se deschide uşa, lui Sissy îi ieşiră aburi pe urechi. Cum naiba să arate incredibil de sexy peste o oră dacă nu putea pleca de la birou?

– O să-i transmit mesajul dumneavoastră, spuse ea şi-şi ridică privirea în timp ce-şi lua agenda de notiţe.

Îşi dădu atunci seama că ar fi putut avea la dispoziţie o săptămână întreagă să se aranjeze şi tot nu ar fi reuşit să arate sexy, în felul acela direct şi atât de evident, precum cea care tocmai intrase în sala de aşteptare a biroului lui Jared MacKade.

Lui Savannah nu-i plăcea defel faptul că se afla acolo. Detesta faptul că se simţise obligată să renunţe la obişnuiţii ei blugi pentru o pereche de pantaloni cu dungă şi un sacou. Atunci când mergea în locuri oficiale se simţea forţată de împrejurări să păstreze aparenţele.

Iar biroul acela arăta cât se poate de formal. Ghivecele cu plante vesele şi picturile prietenoase, în culori pastel, agăţate pe pereţii de un alb mat, nu puteau ascunde faptul că legea era mai presus de orice în locul acela. Covorul era gri şi tern, iar tapiţeria închisă la culoare a scaunelor din zona de aşteptare nu le făcea deloc confortabile, ba dimpotrivă.

„Doar nu vrem să se simtă oamenii prea în largul lor, nu-i așa?" își spuse Savannah în sinea ei, cu amărăciune.

Nu cunoscuse în viața ei vreo instituție a autorităților – fie că era vorba de serviciile sociale, de biroul vreunui director sau de biroul forțelor de muncă – care să ofere confort celor care intrau. Cu toate acestea, ar fi crezut că un bărbat ca el ar fi putut da dovadă de mai mult bun-gust decât să creeze o atmosferă atât de rece și de formală la locul său de muncă.

Secretara din spatele biroului ireproșabil al recepției era o tânără cu ochi vii despre care Savannah era mai mult ca sigură că era și incredibil de eficientă. Zâmbetul fugar de întâmpinare pe care îl afișă în direcția lui Savannah fusese golit în mod intenționat de orice urmă de curiozitate și bine temperat între cald și rece. Habar nu avea Savannah câtă invidie se ascundea în sufletul lui Sissy.

– Da, domnule Brill, o să am grijă să primească mesajul dumneavoastră. Cu plăcere. La revedere.

În timp ce se întreba de unde făcuse rost misteriosul oaspete de sacoul acela absolut minunat, cu dungi unduitoare și culori aprinse, Sissy puse telefonul în furcă și afișă unul dintre cele mai profesionale zâmbete.

– Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aș dori să discut cu domnul MacKade.

– Aveți programare? o întrebă Sissy, deși știa prea bine că nu avea, căci tot programul lui Jared i se întipărise în minte, alături de al ei.

– Nu, nu am programare, eram...

Doamne, cât de tare ura scenele astea!

– Eram în oraș și am crezut că poate am noroc și are câteva minute libere, termină ea fraza.

– Mi-e teamă că are o conferință, doamnă...

– Morningstar.

Sigur că avea o conferință, își spuse Savannah în sinea ei, cu răutate. Ce altceva mai știa un avocat să facă, în afară de a juca golf, decât să aibă conferințe?

– Atunci aș dori să-i las un mesaj, spuse ea.

Numele lui Savannah, Morningstar, îi suna incredibil de cunoscut lui Sissy. Fusese rostit printre dinții încleștați ai șefului ei chiar în dimineața respectivă, când Jared îi dictase o scrisoare formală, scurtă și la obiect, cu tot felul de aluzii interesante printre rânduri.

– Sigur că da. Dacă este ceva personal, puteți scrie chiar dumneavoastră mesajul, iar eu am să... A! exclamă Sissy, aruncând o privire către telefon. Domnul MacKade tocmai a terminat conferința, după câte văd. Ce-ar fi să-l sun, să văd dacă vă poate primi?

– Ar fi grozav, mulțumesc.

Savannah se întoarse apoi cu spatele și începu să pășească de colo, colo, fără astâmpăr. Sissy decise atunci că, dacă s-ar fi înălțat și ea cu câțiva centimetri și ar mai fi adăugat încă vreo câțiva prin locurile esențiale, poate ar fi reușit să arate și ea așa de bine când se mișca.

– Domnule MacKade, doamna Morningstar ar dori să vorbească cu dumneavoastră, dacă aveți un minut liber. Da, domnule, se află chiar acum în birou. Da, domnule.

Sissy așeză telefonul în furcă, atentă să nu lase să-i scape vreun zâmbet.

– Este gata să vă primească, doamnă Morningstar. O luați pe scările acelea și găsiți biroul pe partea stângă. Prima ușă.

– Mulțumesc.

Savannah se întoarse către mica scară elicoidală, își așeză mâna pe balustrada de un alb imaculat și începu să urce treptele. Cel mai probabil, odată demult, aceea fusese o casă de locuit, își spuse ea. Sau un apartament pe două niveluri. Cu toate că nu i se părea prea primitor locul acela, Savannah trebuia să admită că era

aranjat cu gust, mai ales pentru cineva care aprecia genul acela eterogen și îngâmfat. La capătul scărilor era un hol nu prea lung, cu o fotografie cu multe orhidee albe într-o vază la fel de albă, atât de inexpresivă încât ochiul ei de artist se simți aproape jignit, și două uși, așezate una în fața celeilalte. Pași apăsat înspre cea din partea stângă, ciocăni o dată, scurt, și o deschise.

Era normal să arate incredibil de bine într-un costum gri cărbune, își spuse ea. Mult mai bine decât biroul, cu nuanțele acelea plictisitoare de gri și alb imaculat. Cineva ar fi trebuit să-i spună că munca era mult mai plăcută într-un mediu ceva mai colorat și mai viu. Dar nu avea de gând să fie ea acel cineva.

Jared se ridică în picioare și-și etală eleganța pe care i-o dădea costumul din trei piese și cravata elegant înnodată. O cravată pe care tocmai și-o aranjase la locul ei. Savannah își dădu seama că arăta ca un avocat mai mult ca niciodată, ceea ce-i stârni un sentiment de răzvrătire.

– Doamnă Morningstar, spuse el și-și înclină ușor capul.

La rândul său, Jared își imagină intrarea ei asemenea unui fulger incredibil de luminos care lovește un mic heleșteu liniștit.

– Ia un loc, o invită el.

– Nu o să dureze prea mult, spuse ea și rămase ostentativ în picioare. Mulțumesc că ți-ai făcut timp ca să mă primești.

– Am ceva timp la dispoziție, răspunse el și, ca să-și ilustreze spusele, luă un dosar din mijlocul mesei și-l așeză la margine, apoi se așeză. Cu ce-ți pot fi de folos?

Drept răspuns, Savannah scoase actele din geantă și le trânti pe birou.

– Le-am semnat în triplu exemplar, spuse ea, și le-am autentificat la notar.

Carnetul de șofer căzu și el deasupra teancului de acte.

– Acela este actul meu de identitate, spuse ea şi-i adăugă şi cardul de asistenţă socială, din precauţie. Nu am certificat de naştere, adăugă ea.

– Hmm! exclamă Jared, apoi extrase o pereche de ochelari cu rame maronii, din os, din buzunarul hainei, şi-i puse şi începu să studieze documentele pe îndelete.

Savannah îl privi cu atenţie şi înghiţi în sec. Nu părea să fie de-ajuns faptul că-şi repetase în sinea sa cât era de ridicolă scena. Inima ei bătea cu putere. Jared arăta incredibil de bine cu ochelarii ăia, ca un intelectual sexy. Şi o făcea pe ea să se simtă ca o proastă.

– E totul în ordine, începu ea.

– Mi-e teamă că nu, răspunse el cu un aer gânditor, apoi ridică atent carnetul de şofer şi-l examină cu atenţie. E invalid, adăugă el.

– Prostii! L-am reînnoit acum câteva luni.

– Tot ce se poate, continuă el, de data asta cu atenţia îndreptată asupra ei. Dar cum cea din fotografie chiar seamănă cu tine, şi mai arăţi şi bine pe deasupra, carnetul de şofer este în mod evident fals şi deci invalid.

Savannah închise gura şi-şi îndesă mâinile în buzunare.

– Faci glume cu mine? Ai voie să faci aşa ceva în lăcaşuri sfinte?

– Ia loc, Savannah. Te rog.

Femeia ridică supărată din umeri şi se aşeză.

– Tu ai auzit vreodată de culori? îl întrebă ea pe un ton imperativ. Locul ăsta e plictisitor ca o carte fără ilustraţii, iar tablourile sunt peste poate de ieftine.

– Aşa e, nu? se arătă el de acord, fără nici cea mai mică obiecţie. Fosta mea soţie s-a ocupat cu decorarea biroului. Ea e contabilă şi lucra în biroul de vizavi.

Jared se sprijini de spătarul scaunului şi îşi roti privirea prin încăpere.

– M-am obişnuit să nici nu mă mai uit împrejurul meu, dar ai dreptate. I-ar prinde bine o schimbare.

– I-ar prinde bine un necrolog, spuse ea şi, enervată de propria atitudine, îşi trecu o mână prin păr. Nu-mi place deloc faptul că mă aflu aici, adăugă ea.

– Observ, spuse Jared, după care ridică iar teancul de acte şi le mai parcurse o dată, pe diagonală. Ai înţeles că eşti de acord să primeşti o sumă de bani, pe care îi vei putea încasa printr-un cec, respectiv echivalentul în bani a averii tatălui tău?

– Da.

– Şi bunurile sale?

– Am crezut... am crezut că e vorba doar de bani. Mai e şi altceva?

– Se pare că mai sunt şi câteva bunuri personale. Dacă doreşti, îşi pot face rost de o listă a obiectelor, ca să poţi decide dacă vrei să îţi fie trimise sau renunţi la ele. Taxa de transport va fi dedusă din totalul în bani al averii.

Să renunţe la ele, îşi spuse ea în gând. La fel cum făcuse şi el cu ea.

– Nu, spune-le să mi le trimită.

– În regulă, spuse Jared, care îşi lua metodic notiţe într-un formular galben, oficial. Secretara mea va întocmi mâine o scrisoare prin care se vor confirma spusele tale şi vei fi înştiinţată că ţi se va achita contravaloarea în bani a averii, în termen de patruzeci şi cinci de zile.

– De ce mai e nevoie de o scrisoare, dacă tocmai mi-ai spus ce era de spus?

Jared îşi ridică ochii de la acte, cu o privire amuzată în spatele lentilelor.

– Legea îşi asigură întotdeauna spatele cu cât mai multă hârţogăraie posibilă.

Semnă chiar el actele, în numele colegului său, apoi îi înapoie lui Savannah carnetul de şofer şi cardul de asistenţă socială.

– Asta e tot, nu?

– Asta e tot.

– Ei bine, spuse Savannah uşurată şi stânjenită în egală măsură, nu a fost nici pe departe atât de dureros pe cât mă aşteptam. Cred că dacă voi avea vreodată nevoie de un avocat, am să te sun.

– Nu voi accepta să fii clienta mea, Savannah.

Ochii lui Savannah scăpărară în timp ce Jared îşi scoase ochelarii, se ridică de pe scaun şi înconjură biroul, până ajunse în dreptul ei.

– Ce vecin simpatic eşti! spuse ea.

– Nu voi accepta să fii clienta mea, repetă el, stând în picioare chiar în spatele ei, pentru că atunci aşa ceva ar fi considerat imoral.

O luă prin surprindere. Nici nu-şi imaginase Savannah că o va mai putea lua vreun bărbat, vreodată, prin surprindere. Dar, înainte de a mai apuca să facă vreo mişcare, se afla în braţele lui Jared, care o sărută. Asta dacă ar fi vrut să mai facă vreo mişcare.

Simţi, desigur, focul pasiunii. Se aşteptase la asta şi-i făcea plăcere să o simtă. O uimi în schimb bogăţia de senzaţii care înflori odată cu împreunarea buzelor şi se împrăştiară apoi atât de elegant şi de mătăsos, umplându-i corpul cu petalele lor. Jared o ţinu aproape de el, într-o îmbrăţişare blândă, dar fermă, fără să o strângă şi fără să ezite vreo clipă. Îi oferi şansa să-l refuze, dar în timp ce mâna lui abilă, cu palma generoasă, alunecă uşor în sus, pe spatele ei, lui Savannah îi trecu prin minte că numai o fraieră ar fi dat înapoi în faţa acelei mângâieri, acelei gurii şi acelei pasiuni. Aşa că se lăsă pradă senzaţiilor, strecurându-şi mâinile pe spatele lui până când şi le prinse una de alta, peste umerii lui.

Jared se întrebase ce avea să descopere. Îşi pusese această întrebare din clipa în care Savannah se ridicase în picioare, dintre ghivecele cu flori, şi se uitase la el. Acum ştia că braţele ei lungi şi frumoase erau în egală măsură puternice, iar buzele blânde şi pline în egală măsură de pasionale. Se deschise în braţele lui de parcă

ar fi atins-o deja a mia oară, iar gustul ei îi era incredibil de familiar. Felul în care se lipise de corpul lui, fiecare unduire generoasă dar fermă a siluetei ei, îl făcea să resimtă erotismul unei reîntoarceri. Își lăsă degetele să-i alunece prin părul ei și-i lăsă ușor capul pe spate, să-i poată savura gustul. Și, în timp ce buzele ei se mișcau calde pe ale lui, își dădu seama că era, la rândul său, savurat.

Se retrase apoi încet, cu atenție, și-și studie chipul. Privirea îi era sigură și calmă. Mai întunecată decât de obicei, își spuse el amuzat. Își dăduse seama, din felul în care inima ei tresărise, odată cu a lui, că orice ar fi fost acel ceva care îi traversase simțurile, le traversase și pe ale ei, deopotrivă. Dar Savannah rămase neclintită. Oare ce ar fi putut face o asemenea femeie să tremure? Știa că trebuia să descopere singur acel mister, împreună cu toate celelalte pe care le ascundea în spatele ochilor ei negri, indescifrabili.

– Dar sunt sigur că-ți pot recomanda un avocat bun, dacă vei avea vreodată nevoie, spuse el.

Savannah ridică dintr-o sprânceană. O, ce stăpânire de sine, să continue conversația ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și focul pasiunii nu ar fi mocnit încă în interiorul ei.

– Vai, mulțumesc, răspunse ea.

– Scuză-mă o secundă, spuse el când se auzi sunetul telefonului. Alo, da, Sissy.

Jared își dezlipi ochii de la Savannah numai atât cât să arunce o privire înspre ceasul de mână.

– Ai dreptate, murmură el, observând că abia trecuse de ora cinci. Da, du-te, încui eu. Încă ceva, Sissy, scrisoarea pe care ți-am dictat-o azi-dimineață. Prima scrisoare, ți-o amintești? Exact. Nu o expedia. Trebuie să fac câteva schimbări la ea.

Savannah privi gânditoare la Jared. Își trimitea secretara acasă, și urmau să rămână singuri. Pricepea și ea ce însemna atunci când un bărbat se uita la o femeie

în felul în care se uita Jared la ea. Știa ce se petrecea între un bărbat și o femeie după ce se sărutau cu atâta pasiune.

În decursul anilor învățase să fie foarte atentă, foarte... selectivă. Responsabilitatea pe care și-o asumase, aceea de a crește un copil de una singură nu era de ici, de colo. Bărbații veneau și plecau, dar fiul ei era al ei pe vecie. Nu era genul de femeie care să se arunce într-o relație cu capul înainte, care să bată apropouri sau să accepte orice propunere. Dar era realistă. Bărbatul care își trimitea secretara acasă, bărbatul acela care mai arunca o ultimă privire pe calendar, ca să pună la punct programul, urma să devină amantul ei.

– Secretara mea are o întâlnire, comentă Jared după ce închise telefonul. Așa că se pare că azi închidem la fix, continuă el, apoi își înclină capul și o privi cu atenție pe Savannah. Cică să te întreb, cât mai discret, de unde ți-ai luat sacoul.

– Sacoul? întrebă Savannah amuzată și privi în jos. Eu mi l-am făcut.

– Glumești.

Buza ei de jos se mișcă și desenă pe chipul ei o expresie care ar fi putut fi încadrată undeva între bosumflare și surâs batjocoritor, în timp ce bărbia i se ridică cu un gest pe care Jared știa deja să-l descifreze ca fiind un indicator al furiei care începea să clocotească.

– De ce zici asta? Nu par genul de femeie care știe să coasă? Nu mă potrivesc profilului de casnică veselă?

Intrigat, Jared își sprijini un șold de marginea biroului, întinse o mână și pipăi cu vârful degetelor reverul viu colorat al sacoului.

– Arată foarte bine. Ce altceva mai știi să faci?

– Orice trebuie, răspunse ea.

Nici nu se mai obosi să protesteze când Jared o trase de rever înspre el. Își sprijini în schimb brațele pe umerii lui și se aplecă să-l sărute.

- E devreme, şopti el.
- Aproximativ.
- Unde e Bryan?
- La Cassie.

Oarecum surprinsă de faptul că se obosise să o întrebe de Bryan, Savannah schimbă unghiul din care-l săruta şi se lăsă pradă senzaţiei.

- O să mă duc să-l iau pe la şase. Am o jumătate de oră la dispoziţie.

- O să dureze mai mult de-atât, spuse el, apoi îşi schimbă poziţia, o apucă de şolduri şi o trase între picioarele lui, cu un gest intim. Ce-ar fi să o suni şi să o întrebi dacă nu poate sta la ea până la şapte? îi sugeră el, apoi o muşcă uşor de buza de jos, atât de frumoasă. Şapte şi jumătate.

Avea să-i facă o deosebită plăcere să-i scoată cravata aia, îşi spuse Savannah în sinea ei.

- Da, aş putea s-o întreb.

- Bun. Atunci te las să aranjezi lucrurile şi apoi putem merge vizavi.

- Vizavi?

- Să luăm cina devreme.

Savannah se trase înapoi şi îl fixă cu privirea.

- Cină ai spus?

- Da.

Aproape sigur că se putea ţine pe picioare, Jared se ridică de pe birou, înainte de a ceda dorinţei nestăvilite de a-i smulge hainele de pe ea, de a o pune la podea şi de a o avea chiar acolo.

- Aş vrea să te scot în oraş, la cină, spuse el în schimb.

- De ce?

- Pentru că mi-ar face plăcere să petrec o oră, două în compania ta.

„Sau deasupra ta", îşi spuse el. „Sau înăuntrul tău. Doamne, Dumnezeule!"

Păstrându-şi calmul aparent, înconjură biroul şi răsfoi prin agendă.

- Uite aici numărul de telefon al lui Cassie.

- Ştiu şi eu numărul de telefon al lui Cassie.

Savannah se simţi descumpănită când îşi dădu seama că ea era nevoită să tragă adânc aer în piept ca să-şi revină, în timp ce el stătea în faţa ei, cu un aer calm şi degajat.

- Ce se întâmplă, Jared? Ştim amândoi, foarte bine, că nu e nevoie de nici o cină.

Stomacul lui Jared se transformă într-un ghem strâns. O putea avea. Acolo, pe loc, chiar în secunda aceea. Era incredibil de uşor. Şi orice era simplu îi trezea suspiciuni.

- Mi-ar plăcea să luăm cina împreună. Şi să stăm de vorbă, adăugă el, după care ridică receptorul şi formă numărul de telefon al lui Cassie. Eşti de acord?

Savannah ezită, plină de neîncredere. Apoi ridică din umeri şi luă receptorul din mâna lui.

- Fie.

Restaurantul era unul obişnuit, care servea fripturi la grătar în stil tipic american. Savannah se juca absentă cu paharul ei, în timp ce aştepta ca Jared să facă următoarea mişcare.

- Aşadar, faci haine.

- Câteodată.

Jared zâmbi şi se sprijini de spătarul de lemn al băncheţei care alcătuia separeul.

- Câteodată? repetă el, aşteptând ca ea să-şi continue propoziţia.

Voia neapărat să facă conversaţie, îşi dădu ea seama. Nici o problemă, se pricepea prea bine să facă asta.

- Am învăţat să fac haine pentru că e mai ieftin să ţi le faci singur decât să le cumperi, şi nu voiam să umblu dezbrăcată. Acum mai fac câte ceva, din când în când, de plăcere.

- Dar îţi câştigi existenţa din ilustraţie de carte, nu din croitorie.

- Îmi place să lucrez cu modele şi culori. Am avut noroc.

- Noroc?

Savannah începu să-şi facă griji de felul acela prietenos în care îşi băga coada în viaţa ei şi făcu un gest din umeri.

- Nu cred că vrei să ştii povestea vieţii mele, Jared.

- Ba da, mi-ar plăcea să o aflu, spuse el în timp ce-i zâmbi ospătăriţei care aşează farfuriile în faţa lor. Poţi începe de unde vrei tu, spuse el pe un ton care invita la vorbă.

Savannah scutură din cap şi începu să taie din friptura de pui rumenită şi condimentată pe care i-o recomandase chiar el.

- Tu locuieşti aici de când te ştii, aşa-i?

- Corect.

- Provii dintr-o familie numeroasă, ai prieteni şi vecini pe care-i cunoşti dintotdeauna. Ai rădăcini adânci în locul ăsta, nu?

- Da.

- La fel şi eu, am vrut să-i ofer rădăcini fiului meu. Nu doar un acoperiş deasupra capului, ci rădăcini.

Jared rămase tăcut pentru un moment. Din vocea ei răzbătea înverşunarea, o determinare înflăcărată pe care el fu nevoit s-o admire, chiar dacă se întrebă care era cauza.

- Şi de ce aici?

- Pentru că e departe de vest. Asta prima la mână. Am vrut să plec departe de praf, de câmpie şi de oraşelele alea arse de soare. Asta am făcut-o pentru mine, recunoscu ea. De zece ani încoace mă mut tot mai la est. Aici mi se pare că sunt îndeajuns de departe de vest.

Şi cum Jared nu spuse nimic, Savannah se simţi un pic mai în largul ei. Era greu să combată felul acela liniştit în care ştia el să asculte ce-i spunea.

- Nu am vrut ca Bryan să crească la oraş. Dar am vrut să aibă sentimentul acela de apartenenţă, de...

- Comunitate?

- Da. Să crească într-un oraş mic, cu mulţi copii, în care oamenii să-l ştie după numele mic. Dar am vrut să păstrăm şi o oarecare distanţă. Asta tot eu mi-am dorit. Şi...

- Şi?

- M-am simţit atrasă de locul ăsta, spuse ea tărăgănând cuvintele. O fi de vină misticismul din sângele meu şi din moştenirea mea culturală, dar am simţit că... Am ştiut că aici am să mă simt ca acasă. Printre pământurile şi dealurile astea. Pădurile voastre m-au chemat la ele, spuse Savannah şi zâmbi, amuzată de propriile-i vorbe. Ţi se pare destul de ciudat?

- Şi pe mine m-au chemat, de când mă ştiu, spuse Jared pe un ton atât de natural, încât zâmbetul ei păli. Niciodată nu am putut fi fericit în altă parte. M-am mutat în oraş pentru că mi s-a părut că ar fi mai practic aşa. În plus, micile oraşe şi plimbările lungi prin pădure nu erau întocmai pe gustul fostei mele soţii.

Dacă el era în stare să-şi bage coada în viaţa ei, de ce să nu facă şi ea la fel, cu viaţa lui?

- Şi atunci, de ce te-ai mai căsătorit cu ea?

- Pentru că mi s-a părut că ar fi mai practic aşa, spuse şi fu rândul lui să se simtă pus la colţ. Ceea ce nu spune prea multe lucruri bune nici despre mine, nici despre ea. Ne-am simţit destul de atraşi unul de altul, ne-am respectat reciproc şi ne-am căsătorit, un angajament marital civilizat, inteligent şi total lipsit de orice urmă de pasiune. Aşa că doi ani mai târziu am divorţat la fel de civilizat, inteligent şi lipsit de orice urmă de pasiune.

I se părea dificil, aproape imposibil să-şi imagineze bărbatul care o sărutase mai devreme ca fiind lipsit de pasiune în vreun domeniu.

– Nu a curs nici o picătură de sânge?

– Nici măcar una. Eram amândoi mult prea responsabili ca să pornim un război. Nici nu am avut copii.

Asta fusese dorinţa ei, îşi aminti el cu o mică urmă de amărăciune.

– Îşi păstrase numele de fată.

– O căsătorie modernă, profesionistă.

– Exact. Am împărţit totul pe jumătate şi am pornit mai departe, fiecare pe drumul lui. Fără resentimente.

Curioasă, Savannah îşi lăsă capul într-o parte.

– Te-a afectat faptul că nu a luat numele tău.

Jared încercă să o contrazică, apoi se mulţumi să ridice din umeri.

– Da, m-a deranjat. Nu m-am comportat nici foarte modern, nici profesionist. A fost doar un amănunt care ar fi putut schimba un pic înţelegerea noastră, dintr-un act chibzuit într-unul emoţional. Este vorba doar de mândrie.

– Da, într-o oarecare măsură, se arătă Savannah de acord. Dar o parte din tine a vrut să-i ofere acel ceva al tău de care erai cel mai mândru, care ţi-a fost dat şi pe care voiai să-l oferi, la rândul tău, copiilor tăi.

– Eşti foarte perspicace, murmură el.

– Avocaţii nu sunt singurii pe lumea asta care ştiu să citească gândurile altora. Şi ştiu şi eu cum stă treaba cu importanţa numelor. Când s-a născut Bryan, am rămas mască în faţa formularului pe care ţi-l dau. Şi m-am gândit, ce să trec în căsuţă în care ar trebui să scriu numele tatălui? Că dacă îi scriu numele, atunci o să-i dea numele acela fiului meu. Fiului meu, repetă ea pe un ton scăzut.

– Şi ce-ai trecut?

Savannah se reîntoarse de la momentul naşterii, pe când abia împlinise şaptesprezece ani şi era singură. Complet singură.

– Necunoscut, spuse ea. Pentru că nu mai conta pentru mine. Numele meu era de-ajuns.

– Nu l-a văzut niciodată pe Bryan?

– Nu. Şi-a împachetat lucrurile şi a plecat cu viteza luminii, în ziua în care i-am spus că sunt însărcinată. Să nu carecumva să spui că-ţi pare rău, adăugă ea, citindu-i gândurile. Mi-a făcut un serviciu. E foarte uşor pentru o fată de şaisprezece ani să i se aprindă călcâiele după un cowboy arătos, dar nu e deloc uşor să trăiască alături de el.

– Lui Bryan ce i-ai spus?

– Adevărul. Întotdeauna îi spun adevărul. Sau versiunea cea mai apropiată de adevăr şi care să nu-l rănească. Nu mi-e ruşine de faptul că, odată demult am fost îndeajuns de naivă încât să cred că eram îndrăgostită. Şi sunt recunoscătoare pentru faptul că prostia este câteodată recompensată cu ceva aşa de extraordinar cum este Bryan.

– Eşti o femeie incredibilă.

Savannah se simţi în egală măsură impresionată şi stânjenită de felul în care o vedea el.

– Nu, spuse ea. Sunt doar norocoasă.

– Cred că nu ţi-a fost prea uşor.

– Nu îmi plac lucrurile uşoare.

Jared reflectă un moment la cuvintele ei şi i se păru mai degrabă că ei nu-i păsa dacă lucrurile erau sau nu uşoare. Asta putea înţelege.

– Ce-ai făcut după ce ai plecat de acasă?

– După ce am fost dată afară, vrei să zici. Poţi spune lucrurilor pe nume, nu e nici o problemă. Tatăl meu mi-a dat un dos de palmă, m-a făcut... în tot felul, şi n-ar fi prea politicos să repet asemenea vorbe unui bărbat îmbrăcat într-un costum dichisit, şi apoi mi-a arătat

uşa. Care oricum nu prea arăta a uşă, îşi aminti ea, surprinsă de gestul lui Jared, care întinse o mână şi-şi trecu degetele printre ale ei. Locuiam într-o rulotă la momentul respectiv.

Se simţea şocat de povestea ei. Probabil nu avea de ce să fie, îşi dădu el seama. Auzise multe poveşti ca ale ei, iar unele şi mai şi, de la clienţii lui. Dar îl îngrozi imaginea care-i apăru în minte, anume a lui Savannah la şaisprezece ani, însărcinată şi nevoită să-şi ia viaţa în mâini.

- Nu aveai pe cineva la care te-ai fi putut duce?

- Nu, nu aveam pe nimeni. Nu cunoşteam familia mamei mele. Probabil că taică-meu s-ar fi răzgândit după o zi sau două. Aşa făcea mereu. Dar cuvintele pe care mi le-a aruncat în ziua aia m-au durut mult mai tare decât dosul ăla de palmă, aşa că mi-am luat rucsacul în spate, am făcut autostopul, şi nici că am mai privit în urmă. M-am angajat ospătăriţă în Oklahoma, spuse ea şi-şi ridică paharul. Cred că de asta m-am înţeles din prima clipă cu Cassie. Ştim amândouă ce înseamnă să stai toată ziua în picioare şi să-i serveşti pe alţii. Dar ea îşi face treaba mai bine ca mine.

Jared îşi dădu seama că Savannah omisese multe detalii din povestirea ei. Sute de kilometri despre care nu-i pomenise nimic.

- Şi cum ai ajuns de la ospătăriţă în Oklahoma la ilustrator de cărţi pentru copii?

- După multe ocolişuri.

Cu burta plină, Savannah se sprijini de spătarul băncheţei şi îi zâmbi.

- Ai fi surprins de unele lucruri pe care le-am făcut, continuă ea.

Zâmbetul ei se lărgi şi mai tare când îi văzu privirea incredulă.

- O, da! Ai fi tare surprins!

- Spune-mi câteva dintre ele.

– Am servit băuturi unor beţivi dintr-o cârciumă din Wichita.

– O să trebuiască să zici ceva mai interesant de atât, dacă vrei să mă surprinzi.

– Am lucrat într-un local de striptease, în Abilene. Na! exclamă Savannah chicotind, apoi îi luă din mână ţigara subţire, pe care abia o scosese din pachet. Hai că te-am pus pe gânduri!

Abţinându-se să nu facă ochii mari, Jared scoase un chibrit şi-l ţinu în capătul ţigării când ea se aplecă spre el.

– Ai fost dansatoare de striptease.

– Dansatoare exotică, îl corectă ea în timp ce sufla fumul de ţigară, cu un zâmbet până la urechi. Eşti surprins.

– Sunt... intrigat.

– Îhâm! Ca să mai domolesc un pic focul fanteziei, nu am ajuns niciodată să descopăr părţile esenţiale. Cred că poţi întâlni femei pe plajă îmbrăcate cam cum ajungeam eu la sfârşitul unui dans, numai că eu eram plătită pentru asta. Nu prea bine, ce-i drept, adăugă ea şi-i înapoie ţigara cu un gest natural. Scoteam mai mulţi bani din creaţia de costume de scenă pentru fete şi din croială, că tot eu le şi coseam, decât câştigam dezbrăcându-mi hainele, aşa că m-am retras din lumina reflectoarelor.

– Nu povesteşti tot, Savannah.

– Aşa e.

Unele lucruri erau treaba ei şi nu priveau pe nimeni altcineva.

– Să zicem că nu-mi plăcea programul. Un timp am lucrat la un spectacol cu câini şi ponei.

– Un spectacol cu câini şi ponei.

– La un circ ambulant. Apoi am luat o pauză, în New Orleans, şi am vândut picturi cu peisaje cu un braţ de râu secat şi scene de stradă, sau le făceam turiştilor

portrete în cărbune. Mi-a plăcut. Mâncare bună, muzică bună.

– Dar nu te-a convins să rămâi.

– N-am stat niciodată prea mult într-un singur loc. Așa mă obișnuisem. Și tocmai când simțeam că încep să mă plictisesc, am avut noroc. O turistă dintre cei care se așezau pe scaunul din fața mea era scriitoare. Scrie cărți pentru copii. Tocmai scăpase de ilustratorul cu care lucrase. Aveau *gusturi diferite*, așa *mi-a spus*. I-a plăcut lucrarea mea, așa că mi-a făcut o propunere. Să-i citesc manuscrisul și să-i fac câteva ilustrații. Dacă îi plăcea și editorului, eram angajată. Dacă nu, îmi dădea ea o sută, pentru efort. Ce aveam de pierdut?

– Și așa ai căpătat slujba.

– Am căpătat o viață, îi spuse ea. Una în care nu mai sunt nevoită să-l las pe Bryan cu fel de fel de bone, sau să-mi fac griji că nu am cu ce plăti chiria, sau că vin lucrătorii sociali să-mi bată la ușă, să mă evalueze, să vadă dacă sunt o mamă potrivită pentru fiul meu. O viață în care nu mă mai aleargă polițiștii, să vadă dacă vând tablouri sau pe mine. După un timp, am strâns destui bani cât să-i cumpăr fiului meu o curte, o școală drăguță și meciuri de baseball în liga de juniori. O comunitate, se pregăti ea să încheie și mai dădu o dată paharul peste cap. Și iată-ne!

– Iată-ne, repetă el. Încotro crezi că ne îndreptăm?

– Asta e o întrebare pe care ar trebui să ți-o adresez eu ție. De ce luăm cina împreună și stăm de vorbă, în loc să facem sex?

Spre marea lui satisfacție, Jared nu se înecă, așa că suflă ușor fumul din piept.

– Ce întrebare directă!

– Avocaților le place să folosească douăzeci de cuvinte, când unul singur ar fi de-ajuns, pară ea atacul lui. Mie nu-mi place să mă ascund după deget.

– Atunci hai să zicem că te aşteptai să facem sex. Iar mie nu-mi plac lucrurile previzibile.

Din spatele norului de fum, ochii lui scăpărară cu o forţă care făcu aerul să vibreze.

– Când va veni rândul sexului, Savannah, nu va fi deloc previzibil. Vei şti exact pe cine ai alături şi-ţi vei aminti.

În acel moment, Savannah nu avea nici cea mai mică îndoială că aşa urma să fie. Şi poate tocmai asta o îngrijora.

– Toate mişcările îţi vor aparţine, domnule avocat MacKade? Tu vei alege momentul şi locul?

– Exact!

Privirea lui se schimbă, luminată dintr-odată de o undă de veselie căreia era greu să-i rezişti.

– Sunt un tip tradiţionalist, adăugă el.

capitolul 5

Un tip tradiţionalist, îşi spuse Savannah în sinea ei, amuzată. Trecuse o zi de la cina ei neprevăzută cu Jared şi iat-o în mijlocul bucătăriei, cu mâinile în şolduri, privind fix la cutia primită de la florărie. Îi trimisese trandafiri. O duzină întreagă de trandafiri roşii şi frumoşi, cu coada lungă.

Un gest tradiţionalist, fără îndoială. Chiar previzibil, într-un fel. Asta dacă nu puneai la socoteală faptul că nimeni, în viaţa ei, nu-i mai trimisese o cutie albă plină cu trandafiri roşii. Era sigură că ştia şi el lucrul ăsta. Şi apoi mai era şi felicitarea.

Până când o să înflorească plantele din grădina ta.

De unde ştia el că florile erau una dintre marile ei slăbiciuni, că tânjise după flori colorate şi frumos mirositoare toţi anii aceia în care trăise în încăperi mici şi îngrămădite, prin oraşe zgomotoase şi aglomerate? Că îşi promisese sieşi că într-o bună zi urma să aibă o grădină doar a ei, în care toate florile aveau să fie plantate şi îngrijite cu mâna ei?

Pentru că văzuse prea mult, de aia, decise ea, şi începu să dea roată cutiei cu flori, mai precaută decât un câine care dă târcoale unui străin. Se gândea la ele cu atâta intensitate, încât sări la propriu când auzi sunetul telefonului. Trase o înjurătură în sinea ei şi smulse receptorul din furcă.

– Da. Alo!

– Am nimerit prost? o întrebă Jared.

Savannah aruncă o privire încruntată florilor aşezate frumos pe hârtia verde în care erau împachetate.

– Am treabă, dacă la asta te referi.

– Atunci nu te reţin mult. M-am gândit că poate ţi-ar face plăcere să-l aduci pe Bryan pe la fermă, să luăm cina împreună.

Cu aceeaşi privire încrâncenată, Savannah întinse o mână şi scoase un trandafir din cutie. Spre mare ei uimire, floarea nu o muşcă.

– De ce? întrebă ea.

– De ce nu?

– Pentru început, m-am apucat deja să prepar sosul pentru spaghete, spuse ea şi aşteptă câteva secunde; la fel făcu şi Jared. Presupun că acum te aştepţi să te invit eu pe tine, să iei cina cu noi, zise ea.

– Da.

Savannah răsuci trandafirul între degete, în timp ce se gândea la un motiv serios pentru care să nu-l poată invita.

– Bine. Dar să ştii că Bryan are antrenament la baseball după şcoală. Trebuie să-l iau la şase, deci...

– Îl iau eu. Este în drumul meu. Ne vedem diseară, atunci.

Lui Savannah i se păru că situaţia îi scapă de sub control.

– Ţi-am spus deja că nu e nevoie să faci asta, mormăi ea. La flori mă refer.

– Îţi plac?

– Sigur că da. Sunt foarte frumoase.

– Bine, atunci, spuse el pe un ton care părea să pună lucrurile la punct. Ne vedem după ora şase.

Zăpăcită de-a binelea, Savannah puse receptorul în furcă. După ce se mai uită un timp la trandafiri, hotărî că era momentul să caute o vază în care să-i pună.

La şase şi un sfert se auzi sunetul unei maşini care urca aleea din faţa casei. Atentă la ce făcea, termină un detaliu la ilustraţia cu regina cea rea, pentru o nouă

ediție a unui volum cu basme clasice, apoi se întoarse cu spatele la masa de lucru. Până să ajungă ea din micul ei studio până în bucătărie, Bryan tropăia deja pe scări în sus.

– ... și apoi a apărut și el, și nepriceputul ăla de Tommy nu a putut să-și bage mănușa pe sub ea. Mama lui a rămas cu gura căscată când a căzut mingea și l-a lovit direct în față. I-a țâșnit sângele pe nas. A fost tare, ce mai! Bună, mama!

– Bună Bryan, spuse ea și ridică o sprânceană când văzu în ce hal arătau hainele lui, care erau acoperite în întregime de dâre roșii. Ai exersat alunecările azi?

– Da, spuse el și se duse glonț la frigider, de unde scoase o cutie cu suc.

– Tommy Mardson s-a lovit la nas, o puse Jared la curent cu noutățile.

– Am auzit.

– Mama lui a țipat, ceva de speriat!

Atât de amintirea acelei întâmplări, Bryan aproape că nici nu se mai obosi să toarne sucul în pahar, asta până dădu de privirea ca de oțel a mamei sale.

– Nu și l-a rupt. Doar că s-a lovit de-a binelea.

– O să mai lucrăm diseară la gramatica aia a ta, campionule.

Bryan își dădu ochii peste cap.

– Nimeni nu vorbește ca la carte, spuse el. Și să știi că am luat nouă la testul de la engleză.

– Băutura e din partea casei. Și la matematică?

Bryan dădu sucul peste cap.

– Gata, mă duc să mă spăl, declară el și o șterse înspre scări, într-o manevră strategică de retragere din fața inamicului.

Savannah tresări când recunoscu mișcarea de evaziune.

– Nu ne plac deloc împărțirile cu numere mari, spuse ea.

– Cui îi plac? replică Jared şi-i înmână o sticlă de vin. Dar nici nouă ăla de la engleză nu e de lepădat.

Cum nu era de lepădat nici marca aceea scumpă, franţuzească, înscrisă pe eticheta sticlei de vin.

– Asta o să-mi pună spaghetele în dezavantaj, spuse ea.

Jared adulmecă cu un aer apreciativ. Mirosea a condimente şi a sos roşu, fiert bine.

– Nu cred, concluzionă el.

– Bine atunci, scoate-ţi măcar cravata aia, spuse ea şi se întoarse ca să scormonească prin sertar, după tirbuşon. Mă intimidează. Ai putea să...

Jared o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el, îşi lăsă capul în jos şi-i acoperi gura cu a lui. Capul ei se ridică uşor şi se dădu pe spate.

– Mă săruţi, termină ea fraza, după ce trase aer în piept. Dar ştiu că te pricepi al naibii de bine la sărutat.

După ce luă tirbuşonul, care se rostogolise între timp pe blat, deschise sticla de vin cu mişcări rapide şi pricepute, asemenea unui barman cu experienţă.

– Vin scump şi flori frumoase într-o singură zi. O să mă faci să-mi pierd de tot capul, spuse ea.

– Asta era şi ideea.

Savannah se întinse după paharele de vin, de pe ultimul raft de sus.

– Eu aş fi zis că, după ce ai parcurs versiunea scurtă din „Viaţa şi întâmplările lui Savannah Morningstar", ţi-ai dat seama că nu sunt genul de femeie care să primească vin şi flori.

Jared îşi trecu degetele peste petalele trandafirilor pe care ea îi aşezase în mijlocul mesei.

– Par să ţi se potrivească.

În timp ce el băgă cravata în buzunarul sacoului şi-şi desfăcu un nasture de la cămaşă, Savannah turnă vinul în pahare.

– Ar fi nepoliticos din partea mea să nu-ţi mulţumesc pentru ele. Aşa că, spuse ea în timp ce îi întinse un pahar, mulţumesc!

– Cu plăcere.

– Bryan o să se ascundă la el în cameră până când crede că o să uit de matematică. Cu atât mai rău pentru el. Dacă ţi-e foame, îi pot spune să coboare.

– Nu mă grăbesc.

Jared luă o gură de vin şi se duse spre capătul din faţă al încăperii. Voia să vadă mai bine picturile. Culorile erau foarte îndrăzneţe, uneori aproape ţipătoare. La fel i se părea şi pensulaţia, cu urme îndrăzneţe şi linii pline de vitalitate. Subiectul lucrărilor era mereu altul, de la natură statică cu flori în diferite stadii ale înfloririi, până la portretele unor chipuri vii şi trecute prin viaţă, sau peisaje cu copaci noduroşi, dealuri stâncoase şi cer înnegurat.

Nu erau genul de lucrări liniştite, pe care să le atârni prin salon, se gândi el amuzat. Dar nici nu-ţi puteai lua prea repede privirea de la ele. La fel ca şi în cazul artistei, decise el, impresia pe care o lăsa opera sa era una profundă.

– Nu-i de mirare că ai strâmbat din nas când ai văzut ce tablouri am eu pe pereţi, zise el.

– Nu am fost niciodată de părere că arta trebuie să fie ceva frumos, spuse ea.

– Dar cum ar trebui să fie? După părerea ta?

– Vie.

– Atunci ai reuşit ce ţi-ai propus, spuse el şi se întoarse cu faţa către ea. Mai vinzi lucrări?

– Pentru un preţ corect.

– M-am gândit să-i propun lui Regan să facă totuşi ceva cu biroul meu. Regan e cumnata mea, îi reaminti el. A făcut minuni cu hanul pe care l-a restaurat împreună cu fratele meu. Vrei să te ocupi tu de partea artistică?

Primi vestea cu calm, în timp ce-l urmărea cu privirea şi sorbea din paharul cu vin. Ideea fusese de mult îngropată şi tot de mult se chinuia să iasă la suprafaţă şi să prindă din nou viaţă. Pictura era doar o pasiune de-a ei, îşi reaminti ea. Ce altceva putea fi, pentru o femeie ca ea, care nu avea studii de specialitate?

– Ţi-am spus deja că m-aş culca cu tine.

Jared reuşi să râdă, deşi aproape că-i rămăsese totul în gâtul care i se uscase dintr-odată.

– Da, mi-ai spus. Dar acum vorbeam despre tablourile tale. Eşti interesată să-mi vinzi câteva?

– Vrei să pui tablouri de-ale mele în biroul tău?

– Cred că ţi-am spus deja că da.

„Pas cu pas", îşi reaminti Savannah. „Nu-l lăsa să vadă cât de mult ar însemna asta pentru tine", îşi spuse ea în gând.

– Nu ar arăta mai bine cu nişte pasteluri cuminţi pe pereţi?

– Ai un stil obraznic, Savannah. Îmi place.

Ea îi răspunse cu un hohot de râs, amuzată de ideea lui.

– Hai să vedem mai întâi ce idei o să aibă cumnata ta. Şi apoi mai stăm de vorbă.

Se întoarse în bucătărie şi puse apă la fiert, pentru paste.

– Ai dreptate. Ce-ar fi să treci pe la han, să vezi cum au transformat Regan şi Rafe locul?

– Mi-ar plăcea să văd casa aceea, recunoscu ea.

– Te pot duce eu cu maşina, după ce luăm cina.

– Trebuie să facem temele, scutură ea din cap, cu un regret sincer. Am impresia că va trebui să stau să rezolv nişte împărţiri cu sute şi zeci.

– În acest caz, spuse el ridicând sticla de vin şi umplând iar paharele amândurora, permite-mi să-ţi ofer un pahar ca să prinzi curaj.

*

Nu se aşteptase ca Jared să mai rămână şi după ce terminară de mâncat. Şi cu siguranţă nu se aşteptase să-l vadă aranjând lucrurile astfel încât să fie el cel care stătea lângă fiul ei, la masa din bucătărie, cufundat până peste cap în problemele din cartea de aritmetică, deschisă pe masă.

Îi făcu o cafea, în timp ce el transforma problemele în statistici legate de baseball. Şi de ce oare nu se gândise chiar ea la şiretlicul ăsta? se întrebă Savannah în sinea ei, urmărindu-l pe fiul ei care muşcase momeala şi începuse să lucreze cu seriozitate.

Pentru că cifrele o speriau, îşi reaminti ea. Întregul proces al alfabetizării o speria. Gândul că într-o bună zi fiul ei avea să-i întreacă cunoştinţele acumulate de ea în timpul şcolii o entuziasma şi o făcea să se simtă ruşinată, în egală măsură. Nici măcar Bryan nu avea habar de faptul că ea rămânea în unele nopţi trează, mult după ce el se culca, şi studia din manualele lui, hotărâtă să-l poată ajuta dacă i-ar fi cerut-o.

– Aşadar, împarţi scorul total la numărul de lovituri la care are dreptul un jucător, îi sugeră Jared şi-şi aranjă ochelarii cu ramă de os într-un fel care-i stârni pe loc dorinţa lui Savannah.

– Da, da! se aprinseră beculeţele în mintea lui Bryan, în semn de înţelegere. Ce tare!

Cu vârful limbii prins între dinţi, scrise numerele cu atenţie, aproape cu veneraţie. De acum, era vorba despre jucători de baseball!

– Ia vezi dacă e bine, mama! exclamă el.

Şi după ce verifică atent calculele, străduindu-se să urmărească paşii problemei, un zâmbet înflori pe chipul lui Savannah.

– Bravo! spuse ea şi-l sărută pe Bryan pe creştetul ciufulit al capului. Pentru amândoi! adăugă ea.

– Şi eu de ce nu primesc un sărut? întrebă Jared.

Savannah se supuse şi-l sărută scurt şi rapid, dar Bryan tot chicoti.

– Hai, mă! Chiar trebuie să faceţi asta la masă?

– Închide ochii, îi sugeră Jared, apoi o mai sărută o dată pe Savannah.

– Eu am plecat! zise Bryan şi închise cartea cu putere, făcând-o să pocnească.

– Ai plecat direct în cadă, termină Savannah fraza, în locul lui.

– Ei, hai! se întoarse Bryan către Jared, implorându-l din priviri.

– Ca să fim sinceri, suntem de părere că clientul meu are dreptul la o mică pauză, îşi începu Jared apărarea.

– Nu mai spune! începu Savannah un comentariu sec, care fu însă acoperit de entuziasmul cu care răbufni Bryan.

– Da, o pauză, cum ar fi o oră de stat la televizor.

– Cerem permisiunea curţii, spuse Jared avertizându-l pe Bryan dintr-o privire şi aşezându-şi o mână pe umărul lui. Clientul meu vrea de fapt să spună că se simte îndreptăţit să urmărească treizeci de minute programul de la televizor, drept recreere, după ce şi-a ispăşit sentinţa dată anterior şi a făcut eforturi pentru a se îndrepta. După această perioadă se va supune, în mod voluntar şi fără nici o abatere, oricărei decizii a curţii.

Savannah scoase un şuierat printre dinţi.

– La nouă şi jumătate fix se dă stingerea, mormăi ea.

– Ce bine! exclamă Bryan şi-i agită pumnul prin aer. Ar fi trebuit să ceri o oră, îi spuse el lui Jared.

– Am obţinut cea mai avantajoasă înţelegere. Ai încredere în ce-ţi spun, doar sunt avocatul tău.

Un zâmbet până la urechi se întinse pe chipul lui Bryan.

– Ce tare! Mulţumesc, domnule MacKade. Noapte bună, mamă!

– Câte vorbe pompoase aruncate într-un timp aşa de scurt, comentă ea în barbă, în timp ce fiul ei urca scările în grabă, îndreptându-se către micul televizor din camera ei.

– Nu m-am putut abţine, spuse Jared îndesându-şi mâinile în buzunare şi simţindu-se dintr-odată ca un neghiob. Mi-am adus aminte cum mă simţeam eu la nouă ani şi-mi doream cu disperare să mai pot sta treaz măcar o oră. O să am parte acum de dispreţul curţii?

Savannah oftă, luă ceştile goale de cafea şi le duse în chiuvetă.

– Nu. A fost drăguţ din partea ta că i-ai luat apărarea. Şi oricum ar fi stors jumătatea aia de oră şi de unul singur.

– O merită, spuse Jared, apoi zâmbi larg când ea îşi întoarse încet privirea peste umăr, în direcţia lui. Şi eu la fel, continuă el. Ne-am înfipt direct în tema de la matematică.

– Vrei şi tu treizeci de minute ca să... cum era? Să urmăreşti programul de la televizor, drept recreere?

– Nu, spuse el şi-şi scoase ochelarii, pe care îi băgă în buzunarul cămăşii. Vreau să vii cu mine în pădure, să ne plimbăm.

Când Savannah îşi arcui o sprânceană şi aruncă o privire înspre scări, Jared o luă de mână.

– Nu mergem departe, spuse el. Hei, Bry! strigă el. Eu şi mama ta mergem să ne plimbăm.

– Bine! veni răspunsul absent al băiatului, care în mod evident nu era interesat de ei.

Jared luă jacheta ei din pânză de doc din cuierul de lângă uşa bucătăriei.

– Seara se lasă frigul.

– Doar până în pădure, insistă Savannah, ridicând din umeri ca să-şi potrivească haina.

De acolo îl putea auzi pe Bryan, în cazul în care ar fi strigat-o.

– Doar până în pădure, se arătă Jared de acord şi-i acoperi mâinile cu ale lui. Nu te plictiseşti să stai toată ziua aici, de una singură?

– Nu, îmi place să fiu singură.

Păşi apoi afară, alături de el, unde aerul devenise dintr-odată un pic prea rece, iar cerul era aşa de senin că stelele aproape îţi răneau ochii.

– Îmi place liniştea.

Coborâră treptele inegale care fuseseră săpate în panta dealului, apoi traversară aleea îngustă şi ajunseră la marginea pădurii pline de umbre.

– Aici am sărutat-o pe prima fată din viaţa mea.

Copacii cărora tocmai le dădeau frunzele se traseră parcă la o parte, făcându-le loc.

– Nu mai spune!

– Da. Pe verişoara Joanie.

– Verişoara?

– Verişoară de gradul trei, explică Jared. Din partea mamei mele. Avea părul blond, lung şi ondulat, ochi albaştri precum cerul de vară şi inima mea. Aveam unsprezece ani.

Simţindu-se în largul ei ascunsă printre umbre, sub lumina stelelor, Savannah izbucni în râs.

– Erai mare!

– Ea avea doisprezece ani.

– Aşadar, îţi plăceau femeile mai în vârstă.

– Acum că zici, se poate ca ăsta să fi fost unul dintre motivele pentru care îmi plăcea. Am ademenit-o în pădure, într-o seară înmiresmată de vară, când soarele cobora după munţi şi începeau să cânte caprimulgii.

– Ce romantic!

– Era de Sărbătoarea Regilor Magi. Mi-am adunat tot curajul şi am sărutat-o înainte de primul cot, la pârâu, când aerul era plin de lumina amurgului şi de miros de caprifoi.

– Ce amintire dulce!

– Aşa ar fi fost, reflectă el, dacă nu ne-ar fi urmărit fraţii mei, care se ascunseseră şi ne priveau. Au început să urle ca din gură de şarpe, iar verişoara Joanie a rupt-o la fugă înapoi la fermă, în lacrimi. Desigur, fraţii mei au continuat să mă tachineze săptămâni întregi după acea întâmplare, aşa că a trebuit să mă bat cu fiecare dintre ei ca să-mi salvez onoarea. Devin mi-a rupt un deget, şi uite aşa mi-am pierdut interesul pentru verişoara Joanie.

– E şi asta o amintire dulce. Ritualurile de trecere.

– Mi-am învăţat de atunci lecţia, cum e când te săruţi cu fetele prin pădure.

Când o întoarse către el, o luă în braţe şi-i acoperi gura cu a lui, Savannah se văzu nevoită să admită că avea dreptate. Învăţase o mulţime de lucruri de atunci.

– Şi unde e verişoara Joanie acum?

– Într-o casă cu etaj, pe undeva prin suburbia oraşului Virginia, cu cei trei copii ai ei şi o slujbă cu jumătate de normă, ca agent imobiliar.

Jared oftă şi-şi aşeză buzele zâmbitoare pe fruntea lui Savannah.

– Are în continuare buclele alea aurii şi ochii albaştri, precum cerul de vară, spuse el.

– Încă o stafie care bântuie pădurea familiei MacKade, spuse ea şi privi în urma ei, către luminile pe care le lăsase aprinse în cabană, unde fiul ei era în siguranţă. Povesteşte-mi despre celelalte, mai spuse ea.

– Cei doi caporali sunt cei mai cunoscuţi. Unul purta uniforma gri, celălalt pe cea albastră. În timpul bătăliei de la Antietam s-au rătăcit de companiile lor.

Jared îşi trecu un braţ peste umerii ei şi începură să se plimbe ca o pereche, potrivindu-şi paşii.

– S-au întâlnit aici, pe undeva prin pădurile astea, doi băieţi cărora abia le mijise mustaţa. De frică, din simţul datoriei, sau poate de amândouă, cine poate şti, s-au

atacat. Fiecare din ei a fost grav rănit și fiecare s-a târât în direcții diferite. Unul din ei a ajuns la fermă.

– La ferma voastră?

– Îhâm. Un soldat unionist, sfâșiat de baioneta inamicului. Străbunicul meu, care nu era deloc un susținător al celor dinspre miazănoapte, l-a găsit leșinat lângă afumătoare. Povestea zice că l-a văzut pe propriul lui fiu, pe care-l pierduse la Bull Run, în soldatul acela muribund, așa că l-a dus în casă. Au făcut tot ce-au putut pentru el, dar era prea târziu. A murit a doua zi și, de frica repercusiunilor, l-au îngropat pe câmp, fără să-i pună nici o piatră la mormânt.

– Deci nu se știe unde e, șopti Savannah. Și bântuie pădurile pentru că nu-și găsește drumul spre casă.

– Cam așa ceva.

– Și celălalt caporal?

– A ajuns la reședința Barlow. Un servitor l-a luat înăuntru și stăpâna casei tocmai se pregătea să-l îngrijească atunci când l-a împușcat soțul ei.

Savannah rămase neclintită. Era obișnuită cu nedreptățile și cruzimile.

– Pentru că nu a văzut un băiat tânăr, ci doar culoarea uniformei.

– Exact. Așa că stăpâna casei, Abigail Barlow, a refuzat să mai aibă de-a face cu soțul ei și s-a izolat. A murit câțiva ani mai târziu.

– Ce poveste tristă. Morțile fără sens fac ca spiritele să rămână agitate. Cu toate astea, spuse ea închizând ochii și lăsând aerul să-i danseze pe chip, aici e mereu o atmosferă care te îmbie să revii. Nu vor să fie uitați. Vrei să știi unde s-au luptat?

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să privească în jos, drept în ochii ei.

– De ce mă întrebi?

Savannah deschise iar ochii. Păreau acum mai închişi la culoare decât umbrele şi mai misterioşi decât întunericul nopţii.

– Aproape cincizeci de metri mai la vest, lângă o grămadă de bolovani şi un copac noduros.

Jared simţi nişte degete reci care îl mângâiară pe ceafă. Însă mâinile ei erau într-ale lui.

– Da, spuse el. Am stat pe bolovanii aceia şi am auzit sunetul baionetelor care se loveau.

– Şi eu la fel. Dar m-am întrebat ale cui erau. Şi de ce se loveau.

– Aşa faci tu de obicei? o întrebă el.

Tonul vocii lui devenise mai grav. Poate că era din pricina a ceea ce discutau, în pădurea întunecată. Sau poate din pricina ochilor ei care deveniseră mai negri şi mai adânci, în care era sigur că orice bărbat s-ar fi cufundat, cuprins de beatitudine.

– Străbunicul tău era un fermier care a văzut un băiat tânăr, muribund şi a încercat să îl salveze. Al meu era un şaman care avea viziuni când privea în foc şi încerca apoi să le înţeleagă. Şi tu încerci să salvezi oameni, în felul tău, nu-i aşa Jared? Iar eu încerc în continuare să interpretez viziuni.

– Ai...?

– Puteri paranormale? întrebă Savannah şi izbucni pe loc într-un râs zgomotos. Nu, zise ea. Simt unele lucruri. Cu toţii le simţim. Cea mai puternică parte a moştenirii mele acceptă aceste sentimente, le respectă şi le onorează. Când am plecat din Oklahoma, mi-am ascultat sentimentele. Am ştiut că am să găsesc locul de care aparţin. A fost de-ajuns o singură privire la cabană, la bolovani şi la pădure ca să ştiu că am ajuns acasă. Te-am privit traversând peluza, în acea primă zi, şi am ştiut că am să te doresc.

Se întinse către el şi-i atinse buzele cu ale ei.

– Iar acum știu că trebuie să mă întorc acasă și să-mi trimit fiul la culcare înainte să mai dea o raită prin frigider.

– Savannah!

O prinse de mâini înainte ca ea să se poată întoarce cu spatele la el. O ațintì cu privirea și continuă să o privească așa, aproape aspru.

– Ce simți în legătură cu calea spre care ne îndreptăm?

Savannah simți căldura, răceala și apoi din nou căldura care îi traversară pe rând șira spinării. Dar își păstră vocea calmă.

– Am descoperit că atunci când privești prea departe în viitor, dai cu piciorul prezentului. Hai să ne facem griji pentru clipa de față, Jared.

Iar când el îi ridică mâinile în dreptul buzelor sale și i le sărută, își dădu seama că și prezentul avea să-i dea destulă bătaie de cap.

Așteptă să vină sfârșitul de săptămână până să accepte propunerea lui Jared de a trece pe la casa Barlow. Reședința MacKade, se corectă ea în sinea ei, amuzată de faptul că alesese numele orașului ca să denumească vechea casă de piatră din vârful dealului.

Familia Barlow nu mai locuise acolo de mai bine de cincizeci de ani. Ultima familie care trăise în acea casă, un cuplu venit de undeva din nord, o cumpărase, locuise în ea pentru o scurtă perioadă, apoi o abandonase, cu douăzeci de ani în urmă. În timpul celor două decenii care se scurseseră de atunci, casa fusese scoasă din când în când la vânzare, dar nu se aventurase nimeni să o cumpere. Până când o făcuse Rafe MacKade.

Savannah se gândea la asta în timp ce viră de pe strada principală și începu să urce panta abruptă. Cineva începuse să curețe desișul și rugii de mure, care crescuseră

peste măsură, dar era ceva de lucru. Cineva, decise ea, va avea nevoie de multă viziune.

Casa avea două etaje frumoase, din piatră. Ferestrele înalte, boltite, cu multe ochiuri de geam despărțite de cercevele, străluceau. Unele dintre ele fuseseră acoperite de scânduri cu doar câteva luni înainte - sau cel puțin așa o informase doamna Metz, când o încolțise într-o zi, la piață.

Avea două verande, supraetajate. Cea care împodobea fațada celui de-al doilea etaj era în proces de a fi dărâmată. Trebuia dată jos, își spuse Savannah în sinea ei. Era putrezită, lăsată și fără îndoială că putea să se prăbușească în orice clipă. Dar cea de la primul etaj era în mod evident nouă, încă nevopsită, dar dreaptă asemenea unui batalion militar într-o zi de paradă.

Pe toată aripa dinspre est se întindeau schele, și grămezi întregi de materiale erau așezate sub prelate de plastic, în curtea năpădită de buruieni. Trase mașina lângă o camionetă plină cu moloz și opri motorul.

Când bătu la ușă, se auzi imediat un strigăt pe post de răspuns, iar tonul acela o irită un pic. Intră în casă și rămase în picioare, uimită și copleșită de multitudinea de senzații care o cuprinseră. Veselie, lacrimi, groază și fericire. Toate aceste emoții năvăliră peste ea, apoi se scurseră undeva departe, ca un val la reflux.

Îl văzu pe bărbatul care stătea în capătul scărilor. Îi zâmbi și făcu câțiva pași către el.

- Jared, nu mă așteptam să te găsesc aici, spuse ea.

Apoi își dădu imediat seama de greșeală. Nu era Jared. Bărbatul acesta avea ochii mai închiși la culoare, părul ceva mai lung și cu siguranță ceva mai dezordonat decât al lui Jared. Chipul lui Jared era ceva mai alungit decât acesta, iar sprâncenele erau mai arcuite. Dar zâmbetul caracteristic celor din familia MacKade

era identic, la fel de precis și de letal ca o săgeată trasă de arcul unui maestru.

– Eu arăt mai bine ca el, îi spuse Rafe în timp ce cobora scările.

– Greu de spus. Semănați între voi aproape ca două picături de apă, spuse ea și întinse o mână către el. Tu trebuie să fii Rafe MacKade.

– Vinovat!

– Eu sunt...

– Savannah Morningstar, spuse el luându-i mâna fără să o scuture în semn de salut, ci ținând-o doar într-a lui, în timp ce o scrută cu o privire evaluatoare, de cunoscător. Regan a nimerit-o la fix, spuse el cu hotărâre.

– Poftim?

– Ai făcut cunoștință cu soția mea săptămâna trecută, la ea la magazin. Mi-a spus să mă gândesc la Isis. Și cum asta nu mi-a fost de cine știe ce mare ajutor, mi-a spus să mă gândesc la o femeie care ar putea face inima unui bărbat să stea în loc de la zece pași distanță și care l-ar face să cadă în genunchi de la cinci.

– Ce mai compliment!

– Și a nimerit-o la fix, repetă el. Mi-a spus Jared că s-ar putea să treci pe aici.

Rafe își prinse degetele mari în cureaua de scule de la brâu.

– Nu vreau să te întrerup de la lucru, spuse ea.

– Ba chiar te rog să mă întrerupi, spuse el și îi aruncă iar un zâmbet de-al lui. Îmi omor vremea până vine Regan de la magazin. Deocamdată locuim aici. Vrei o bere?

Iată genul de bărbat pe care îl cunoștea și alături de care se putea simți în largul ei.

– Acum că zici, da.

Dar nu făcu mai mult de doi pași în urma lui, că se și opri dintr-odată și privi fix la balustrada spiralată a scării. Intrigat, Rafe o urmări cu privirea.

– E vreo problemă? întrebă el.

– Acolo. S-a întâmplat chiar acolo, pe scări.

– Presupun că ţi-a povestit Jared despre treaba cu stafiile.

Savannah se simţi slăbită pe dinăuntru, şi un fior îi gâdilă vârfurile degetelor.

– Mi-a povestit despre un soldat confederat tânăr, pe care l-a împuşcat Barlow după ce l-a dus un servitor în casă. Dar nu mi-a zis... nu mi-a spus unde s-a întâmplat totul.

Îşi simţi picioarele grele în timp ce se îndreptă către scară şi dădu curs imboldului de a urca treptele. Frigul îi trecu precum o lamă de cuţit direct prin inimă şi prin oase. Se prinse cu atâta putere de balustradă, încât i se albiră încheieturile degetelor.

– Aici, spuse ea rostind cu greutate cuvintele. Aici, pe scări. A simţit mirosul de trandafiri şi speranţă, şi apoi... Nu voia decât să se întoarcă acasă.

Savannah se scutură ca de friguri, se dădu mai jos cu o treaptă, apoi cu încă una, după care se întoarse cu faţa către el.

– Acum chiar că mi-ar prinde bine berea aia.

– Da, spuse Rafe şi răsuflă uşurat. Şi mie.

– Ţi se întâmplă des... ăă... chestii din astea? o întrebă Rafe după ce ajunseră în bucătărie, în timp ce desfăcea capacele berilor.

– Nu, îi răspunse Savannah pe un ton hotărât. Sunt unele locuri pe aici... cum ar fi casa asta sau pădurea din apropiere... tărăgănă ea cuvintele în timp ce privea pe fereastră. Mai e un loc în faţa casei mele, unde am plantat căldăruşe, şi unele zone ale câmpului de luptă, unde ţi se rupe inima.

Făcu un efort să iasă din starea aceea şi acceptă berea pe care i-o întinse Rafe.

– Au rămas multe sentimente acolo. Cele mai intense pot dura secole întregi.

– Am visat şi eu ceva, mai de mult.

Rafe nu mai povestise nimănui visul lui, în afară de Regan, dar i se păru un moment foarte potrivit să o facă.

– Se făcea că alergam prin pădure, în uniforma gri, pătată de sânge. Nu voiam decât să ajung acasă. Mi-era şi ruşine, şi groază. Şi apoi l-am văzut pe celălalt soldat, inamicul. Ne-am uitat fix unul la altul, cam zece secunde dacă nu mai bine, apoi am atacat. Lupta a fost crâncenă. Animalică, stupidă şi lipsită de orice sens. După aceea am venit aici, m-am târât adică până aici. Am crezut că am ajuns acasă. Când am văzut-o, când mi-a vorbit şi mi-a spus că totul o să fie bine, am crezut-o. A stat lângă mine în timp ce altcineva mă ducea în sus, pe scări. Îi simţeam mirosul de trandafiri. Apoi a ţipat şi se tot uita la cineva care cobora treptele şi se apropia de noi. Când m-am uitat în sus, l-am văzut şi am văzut şi puşca. Şi apoi s-a terminat.

Rafe trase o duşcă lungă.

– Gândul care m-a urmărit multă vreme după visul ăsta a fost faptul că nu voiam decât să ajung acasă. Nu l-am mai avut de câteva luni.

– Poate pentru că acum eşti acasă.

– Aşa se pare.

Dintr-odată, zâmbetul acela larg îi înflori iar pe chip şi îşi ciocni sticla de a lui Savannah în semn de noroc.

– Hai c-am făcut şi cunoştinţă! Vrei să vezi casa sau mai bine renunţi?

– Nu, mi-ar plăcea să o văd. Ai lucrat ceva la ea.

– Da.

Mai avea până termina bucătăria, îşi spuse Rafe în sinea lui, dar blaturile fuseseră terminate şi acoperite cu un strat de vopsea într-o nuanţă caldă de albastru-cenuşiu, care punea în valoare electrocasnicele noi,

de culoarea fildeşului şi dulapurile galbene, din lemn de pin, cu uşi de sticlă.

– Regan a pus piciorul în prag, îi explică el. A spus că dacă avem o bucătărie funcţională şi termin şi baia, poate locui pe şantier, măcar pentru un timp.

– Pare o femeie cu simţ practic.

– Aşa e. Haide! Să-ţi fac turul de onoare.

Apoi o luă de braţ şi începu să meargă de-a lungul holului.

– Aş vrea să văd mai întâi etajul, îi spuse ea înainte să apuce el să deschidă uşa din dreapta.

– Sigur că da.

Majoritatea vizitatorilor voiau să vadă mai întâi salonul şi biblioteca, dar Rafe era o persoană flexibilă. De cum începură să urce scările, simţi ezitarea ei, apoi crisparea. La fel cum simţi fiorul care o cuprinse în timp ce continuau să urce.

– Nu l-a mai simţit nimeni, îi spuse el. De săptămâni întregi.

– Norocul lor, reuşi Savannah să articuleze, recunoscătoare când ajunseră în sfârşit în holul din capătul scărilor. Privi dincolo de prelate, găleţi şi unelte şi văzu pereţii zdraveni, construiţi ca să reziste.

– Am terminat... începu el, dar se întrerupse când o văzu întorcând spatele dormitorului pe care îl împărţea cu Regan.

O încăpere care aparţinuse stăpânei casei şi care fusese reparată cu grijă, refinisată şi mobilată. Rafe se mulţumi doar să o urmeze în cealaltă aripă a casei.

Uşa de la acea cameră fusese scoasă; era o încăpere cu ferestre foarte înalte, care dădeau spre marginea oraşului. Pereţii fuseseră zugrăviţi într-un verde intens, iar ancadramentul lat, ornamentat cu diferite motive sculptate, avea o nuanţă de alb-gălbui care se potrivea de minune cu poliţa de deasupra şemineului.

Podelele fuseseră lustruite de curând. Savannah simţea mirosul de rumeguş. Mica începere din spate – garderoba? se întrebă ea – fusese refăcută şi transformată în baie.

– Camera stăpânului.

– Aşa ne-am gândit şi noi.

Rafe o privi fascinat cum se plimba prin cameră, de la uşă la fereastră şi de la fereastră la şemineu. O, da, fusese camera stăpânului Barlow, era sigură de asta. El fusese cel care privise întregul oraş de la acea fereastră, în timp ce-şi rumegase gândurile. Tot el fusese cel care mai luase din când în când câte o slujnică tânără, cu sau fără voia ei, şi o băgase în patul lui, iar mai apoi se cufundase într-un somn adânc, ca al oamenilor lipsiţi de orice urmă de conştiinţă.

– Era un nenorocit, spuse Savannah pe un ton blând. Ei bine, nu a lăsat prea multe în urma lui, adăugă ea, apoi zâmbi şi se întoarse către Rafe. Faci o treabă minunată, îi spuse ea.

Rafe îşi frecă bărbia.

– Mulţam, zise el. Eşti o femeie cu puteri paranormale, Savannah.

– Din când în când. Am citit în palmă, la un bâlci, într-o vreme. Mi s-a părut foarte plictisitor, să-ţi spun drept. Asta e mult mai interesant.

Trecu pe lângă el şi se întoarse în hol, apoi se duse direct către camera stăpânei.

– Ce frumoasă e, şopti ea.

– Şi nouă ne place foarte mult, spuse Rafe şi privi la rându-i prin cameră, din pragul uşii, de unde simţea mirosul de trandafiri şi mirosul lui Regan. Aici o să fie apartamentul nupţial.

– E perfect.

Şi cu asta spusese totul. Nu mai văzuse în viaţa ei ceva aşa de frumos, deşi călătorise printr-o mulţime de locuri. Tapetul cu imprimeu cu trandafiri, delicat

precum grădina unei ceainării, era delimitat cu lemn trandafiriu. Ferestrele frumoase, boltite, erau încadrate cu dantelă, care cernea razele soarelui şi le transforma în diferite modele care se proiectau apoi pe podeaua lustruită.

Întreg spaţiul era dominat de un pat cu baldachin din dantelă, sprijinit pe patru stâlpi. Pe poliţa de deasupra şemineului, în sfeşnice de cristal, erau lumânări subţiri, albe sau trandafirii, unele arse mai mult decât celelalte. Pe un birou elegant, pentru doamne, era aşezată o lampă în formă de glob. În încăpere se mai aflau scaune cu tapiţerie de goblen şi mese cu marginile rotunjite. Şi o vază de un roz pal, plină ochi cu narcise galbene.

Nu, era sigură că nu mai văzuse în viaţa ei ceva atât de minunat. Şi unde oare ar mai fi putut vedea aşa ceva? îşi reaminti ea. Nu locuise, la viaţa ei, decât în rulote înnegrite de fum de ţigară, în odăi minuscule sau în moteluri de pe marginea autostrăzii. Invidia o cuprinse cu o rapiditate care o făcu să tresară.

– Jared mi-a spus că soţia ta s-a ocupat de redecorare.

– În cea mai mare parte, da.

Cum o fi, se întrebă Savannah, să ai gusturi atât de alese? Să ştii exact ce se potriveşte şi unde anume?

– E foarte frumos, repetă ea. Când o să deschideţi, o să trebuiască să alungaţi turiştii de aici cu forţa.

– Noi am vrea să deschidem în septembrie. E un termen un pic cam optimist, dar s-ar putea să reuşim.

Întoarse capul şi în ochi îi apăru o privire nouă la auzul uşii de la intrare, care se deschise.

– Asta-i Regan.

Savannah avu ocazia să urmărească, pentru prima dată, cum arăta un MacKade îndrăgostit până peste cap. Şi o cuprinse un nou val de invidie.

– Suntem sus, draga mea, strigă Rafe ca să-l audă. Sunt în dormitor, cu o femeie minunată.

– Și crezi că mă mir? spuse Regan intrând în cameră. Salut, Savannah! reuși ea să spună înainte ca Rafe să o apuce cu o mână de ceafă și să o tragă spre el pentru un lung sărut de bun venit. Bună și ție, Rafe, adăugă ea.

– Salut!

Se savurară din priviri. Lui Savannah nu-i veni alt cuvânt mai potrivit în minte, care să descrie ce vedea. Poate doar „perfect". În timp ce-și trecu un braț pe după mijlocul soțului ei, Regan MacKade îi păru femeia perfectă, cu părul ei șaten, strălucitor, care se revărsa ca o cascadă, cu chipul acela elegant, cu o aluniță atât de atrăgătoare în dreptul gurii, și cu ochii ei albaștri, de culoarea cerului de vară. Hainele erau frumos croite – sacoul de un turcoaz-închis, pantalonii largi, cu pense, și cămașa albă, elegantă, cu o broșă de cupru prinsă de guler. Avea un aer sexy și feminin. Nici prea sclivisită, nici prea fățișă. Într-un cuvânt, perfectă.

Savannah se simțea ca o amazoană neîngrijită care dăduse peste o prințesă.

– I-am făcut lui Savannah turul de onoare, îi explică Rafe.

– Minunat, spuse Regan și-și dădu pe spate părul care cădea asemenea unei cortine, moment în care îi sclipiră inelele de pe degete. Cum ți se pare până acum? o întrebă ea.

– E minunată, spuse Savannah, după care își aminti de berea din mâna ei și duse sticla la gură.

– Să nu ne oprim aici, spuse Regan și o conduse afară din dormitor cu un zâmbet prietenos. M-a sunat Jared azi-dimineață și mi-a spus că i-ar plăcea să lucreze cu noi, să-l ajutăm să-și redecoreze biroul.

– Era și timpul, la naiba! comentă Rafe. Locul ăla este vesel ca un mausoleu. Alb și gri. Mai bine ar fi lucrat într-o criptă.

– O să rezolvăm noi această problemă, spuse Regan și începu să-i arate casa, plină de încredere și entuziasm.

Cu fiecare încăpere, fie că era gata, în lucru sau plină doar de praf și pânze de păianjen, încrederea în sine a lui Savannah scădea. Nu știa mai nimic despre antichități, covoare scumpe sau decorarea ferestrelor. Și nici nu-și dorea să afle.

– Jared e foarte impresionat de stilul tău artistic, continuă Regan în timp ce coborau scara către parter. Asta l-a inspirat să vrea să facă ceva și la biroul lui. Mi-ar plăcea tare mult să văd și eu lucrările tale.

– Nu e nimic spectaculos. N-am nici un fel de școală.

Savannah admiră îndelung salonul de la intrare, decorat cu o canapea cu margini curbate și cu măsuțe elegante, și-și îndesă mâinile în buzunarele blugilor. Șemineul de marmură strălucea ca sticla, iar lângă el erau așezate uneltele pentru foc, din alamă, și un suport pentru lemne. Și totul era perfect, ca-n poze, până la ultima lumânare.

– Nici o lucrare de-a mea n-ar avea ce căuta aici, asta-i sigur. Sau în biroul unui avocat. Mulțumesc că mi-ați arătat casa. Și pentru bere, adăugă ea și-i dădu lui Rafe sticla goală. Trebuie să mă duc să-mi iau copilul.

– A! exclamă Regan, uimită de plecarea ei zorită, și o însoți până la ușă. Dacă ai timp la sfârșitul săptămânii, eu am timp berechet. Ne-am putea gândi la schema de culori și la decorațiuni.

– Am mult de lucru, spuse Savannah în timp ce deschise ușa, nerăbdătoare să scape odată de acolo. Mai bine te ocupi tu singură. Ne mai vedem!

– Bine, dar...

Regan se opri și pufni nedumerită când ușa i se închise în nas. Fusese expediată, și încă fără prea multă delicatețe.

– Ce-a fost asta? întrebă ea, întorcându-se către Rafe.

– Nu mă întreba pe mine, spuse el şi-şi trecu mâna prin părul strălucitor al soţiei sale, cu un aer gânditor. E o tipă cu puteri paranormale, draga mea. Hai să stăm jos şi îţi povestesc despre ea.

capitolul 6

Când parcă maşina în faţa cabanei, Jared era uimit, uşor enervat şi de-a dreptul intrigat. Nu durase prea mult până ajunsese la el vestea că Savannah aproape că o luase la fugă ca să iasă mai repede din casa fratelui său, renunţând în acelaşi timp la slujba pe care i-o oferise Jared. Intenţiona să capete o explicaţie.

Îi zări pe Bryan şi pe Connor jucându-se în curtea din lateralul casei şi le făcu semn cu mâna. Băieţii îi răspunseră cu un strigăt, apoi se întoarseră la treburi mai importante, cum ar fi aruncarea mingii de baseball.

După ce bătu la uşă şi nu primi răspuns, se hotărî să intre fără să mai aştepte vreo invitaţie. Se îndoia oricum că ar fi auzit ceva peste muzica rock'n'roll care răsuna în toată casa. O luă pe urmele unui riff de chitară, plin de îndrăzneală, traversă bucătăria şi intră în camera alăturată.

O găsi aplecată deasupra unei mese de lucru. Maioul alb, bărbătesc, mai mare cu câteva numere, era pătat cu vopsea. Îşi împletise părul într-o coadă, purta o pereche de blugi plini de găuri şi era în picioarele goale. Lui Jared îi lăsă gura apă.

– Salut!

Savannah nici măcar nu ridică privirea către el. Pe chip îi rămase întipărită o expresie încordată de concentrare, în timp ce continua să mânuiască cu delicateţe o pensulă subţire, înmuiată în vopsea roşie.

Jared aruncă o privire prin încăperea aglomerată. Probabil că acolo ar fi trebuit să fie un vestibul, căci avea o uşă care dădea direct afară. În mod evident, ea nu avea

nevoie sau timp să înfrumusețeze atmosfera locului ei de muncă, reflectă el.

Prin ferestre intra lumina, multă și puternică, scoțând la iveală fiecare fir de praf. Pe podea era un linoleum de când lumea, plin de pete de vopsea. De pereții din bușteni nefinisați erau sprijinite la întâmplare pânze neînrămate, iar pe rafturile de metal erau îngrămădite sticle, borcane și cutii metalice. Se simțea miros de terebentină.

Și, spre marea lui ușurare, văzu casetofonul vechi, pe baterii, care amenința să-i spargă timpanele. Traversă cu pași apăsați încăperea, până la el, și aproape că se sperie de tăcerea absolută care se lăsă dintr-odată.

– Nu te atinge de muzica mea! se răsti Savannah la el.

– În mod evident nu ai auzit când am intrat.

– În mod evident, lucrez, spuse ea aruncând pensula într-un borcan plin cu o soluție și alegând alta de acolo. Valea!

Ochii lui Jared scânteiară, dar îi vorbi pe un ton politicos:

– Da, cred că mi-ar plăcea o bere, mulțumesc. Să-ți aduc și ție una?

– Lucrez, repetă ea.

– Observ, spuse el și se aplecă deasupra mesei ei de lucru, ignorând înjurătura ei.

Regina cea rea era aproape terminată, iar chipul ei frumos era tot pe-atât de fioros. Avea un corp alungit, elegant, înfășurat în haine mov și blană de hermină. Coroana din aur avea vârfuri ascuțite ca niște săbii și era împodobită cu pietre prețioase cu muchii tăioase. În palma ei princiară, alungită, ținea un măr roșu aprins.

– Minunată, șopti Jared. Rea până în măduva oaselor. E din *Albă-ca-Zăpada?*

– Nu, e din *Cei trei nătărăi.* Stai în lumină.

– Scuze, spuse Jared și se dădu mai la o parte, deși știa prea bine că nu asta își dorea Savannah.

– Nu pot lucra cu spectatori, scrâșni ea printre dinți.

– Parcă ziceai că pictai la colț de stradă.

– Asta e altceva.

– Savannah, începu Jared cu răbdare și-i șterse o urmă de vopsea roșie de pe obraz. A zis Rafe, sau poate Regan, ceva care te-a supărat?

– De ce ar fi făcut una ca asta?

– Asta aș vrea și eu să aflu.

– Au fost incredibil de politicoși. Incredibil!

Văzând că Jared își arcuiește o sprânceană, scoase un oftat exasperat.

– Îmi place fratele tău, îi explică ea, și mi-a făcut plăcere să vizitez casa. E foarte frumoasă. Iar cumnata ta e pur și simplu adorabilă.

Era vorba de o chestie tipic feminină, își dădu seama Jared, și bătu, precaut, în retragere.

– Ai ceva cu Regan?

– Cine ar putea avea ceva cu Regan? Atâta doar că nu ne-am înțelege dacă am lucra împreună. Și, oricum, nu vreau ca tablourile mele să atârne pe pereții biroului tău.

– De ce?

– Pentru că nu vreau! Am avut timp să mă gândesc la asta și am decis că nu mă interesează, spuse ea și-i aruncă o privire rece și directă. Nu mă interesează nimic, Jared. Așa că șterge-o de-aici!

Jared se mișcă cu iuțeala vântului. Ar fi trebuit să-și dea seama de agilitatea lui, în pofida costumului de avocat. Într-o clipă, o ridicase de pe scaun și-i prinsese brațul într-o mână. Dar asta nu însemna că nu putea vorbi.

– Ți-am mai spus să nu pui mâna pe mine decât când îți spun eu!

– Da, mi-ai mai spus. Mi-ai spus multe lucruri.

Jared o apucă bine şi de celălalt braţ şi îi privi ochii aprinzându-i-se.

– Şi acum ce-ar fi să-mi spui ce naiba se întâmplă?

– Nu am de ce să-ţi dau ţie explicaţii! Crezi că-ţi datorez ceva doar pentru că ţi-am permis să mă săruţi de câteva ori? M-au sărutat mulţi bărbaţi, campionule. Asta nu înseamnă că datorez cuiva ceva.

Savannah ţintise cu precizie săgeata otrăvită. Jared primi din plin lovitura şi se simţi de-a dreptul zăpăcit de ascuţimea ei.

– Îmi datorezi o explicaţie, din bun-simţ.

– Nu am eu treabă cu bunul-simţ.

– Bine, spuse Jared şi se hotărî să nu se lase nici el constrâns de atâta lucru.

În schimb, o lipi de corpul lui dintr-o smucitură şi-i strivi buzele într-un sărut furios şi frustrat. Savannah nu se împotrivi. Instinctul îi şopti că lucrurile s-ar fi agravat dacă s-ar fi împotrivit. Rămase în schimb nemişcată şi îşi deconectă gândurile. Ştia din experienţă că răceala era o metodă mult mai eficientă de a îndepărta pe cineva decât pasiunea unui protest. Dar o trădară şi mintea, şi corpul, şi începu să tremure.

Pe Jared îl încântă nespus acel fior spontan şi involuntar, precum şi geamătul neajutorat, abia auzit. Dar când se desprinse de ea, furia încă îi clocotea în vene. La rândul ei, Savannah era îmbujorată şi respira precipitat. Jared îşi dădu seama din privirea ei că îl dorea la fel de tare pe cât o dorea şi el. Dar, pe moment, acel fapt nu făcu decât să-l înfurie şi mai tare.

– Îţi datoram asta, îi spuse el pe un ton sugrumat. Acum n-ai decât să-mi mai spui o dată cum nu vrei tu pe nimeni şi nimic.

Numai că Savannah îşi dorea tare multe. Ar fi vrut să aibă alături de ea un bărbat care să o privească măcar o dată în felul acela în care îl văzuse pe Rafe uitându-se

la Regan. Şi o demoraliza teribil gândul că avea acea nevoie, care o făcea vulnerabilă.

– Să ne tăvălim o dată, pe fugă, bine? spuse ea şi-şi trecu degetele peste obrazul lui, într-un gest ostentativ. Cum să nu, iubire, când o să am timp.

– Naiba să te ia, Savannah!

– Vezi? spuse ea scuturând din cap. Eram sigură că o s-o iei personal. Aşa eşti tu, n-ai ce face! Şi ţi-am mai spus, nu e genul meu. Arăţi incredibil de bine şi eşti plin de pasiune. Dar ai stilul ăsta prea tradiţionalist şi ca la carte, adăugă ea în timp ce-i aranja nodul de la cravată. Şi acum, domnule avocat MacKade, cred că nu mai trebuie să-ţi reamintesc legile care pedepsesc încălcarea proprietăţii sau pe cele care amintesc despre dreptul sacru al celui care locuieşte într-o casă. Şi pentru că ştiu că ţie îţi plac lucrurile frumoase, o să te rog frumos să pleci. Doar nu vrei să-l chem pe fratele tău, pe şeriful cel mare şi rău, nu-i aşa?

– Ce naiba te-a apucat?

– O doză de realitate, nimic mai mult. Şi acum pleacă, Jared, cât te mai rog încă frumos.

Nici de-al naibii nu avea de gând să o roage în genunchi. La fel cum nici de-al naibii n-avea de gând să-i arate cât de mult îl rănise acolo unde nici nu se aşteptase să fie rănit. Mândria îi răci privirea, apoi se întoarse şi plecă fără să mai spună vreun cuvânt.

După ce auzi motorul maşinii pornind şi apoi sunetul maşinii care cobora aleea, Savannah se aşeză iar pe scaun şi închise ochii.

Îl lăsă pe Bryan să-l invite pe Connor la ei acasă, aşa cum îi promisese, şi se bucură de zgomotul şi vânzoleala celor doi băieţi plini de energie, care rămaseră treji până noaptea târziu. Iar sâmbăta şi-o petrecu în tribună, încurajându-şi fiul şi echipa lui. Şi nu-şi dădu nimeni seama

că își mai arunca din când în când privirea primprejur, căutând un bărbat înalt, cu părul castaniu și ochi verzi.

La insistențele lui Cassie, îi lăsă pe băieți acasă la Connor sâmbătă după-amiază. Rămasă singură acasă, se plimbă prin toată casa, negăsindu-și locul în liniștea care se lăsase, și într-un târziu se apucă iar de lucru.

Terminase regina, dar mai trebuia să schițeze și prințul. Nu avea de gând să creeze un pămpălău visător cu ochii scurgându-i-se după Albă-ca-Zăpada reflectă Savannah, în timp ce trasa primele linii cu creionul pe foaia albă și groasă din fața ei. Albă-ca-Zăpada a ei merita să simtă focul pasiunii și speranța unui trai fericit și intens până la adânci bătrânețe.

Nu o mira faptul că prima schiță înfățișă un prinț care semăna izbitor cu frații MacKade. Vânătorii de dragoni, își spuse în sinea ei, cu un zâmbet răutăcios. Zurbagiii. Cine a spus că un prinț trebuie să fie neapărat politicos? Nu-și câștigaseră oare, cei mai mulți dintre ei, dreptul la tron în luptă dreaptă?

Da, și-l putea închipui pe Jared în rolul unui prinț dintr-un basm. Dar un basm în varianta ei. Genul acela de povești din care se născuseră legendele ce fuseseră apoi transmise din generație în generație, înainte să fie îndulcite și mistificate ca să adoarmă copiii în loc să-i sperie. Luptătorul, răzbunătorul, aventurierul. Da, acela era genul de prinț pe care dorea să-l creeze.

Începu să se simtă mai bine. Bine cunoscutul proces prin care aducea ceva la viață, ceva care venea din inima, mintea și mâinile ei, i se păruse întotdeauna fascinant, chiar dacă nu-i aducea mereu liniște sufletească. Dacă ar fi fost după ea, nu și-ar fi câștigat traiul din contracte, ci lucrând numai după cum îi dictau sufletul și mintea. Ar fi pictat ce vedea, ce simțea și ce dorea – din pură plăcere. Dar era norocoasă, își reaminti ea, că avea parte măcar de atât. Nu luase nici o lecție de pictură în viața ei, ci se bucurase doar de acele momente în care își

rupsese din timp ca să stea cu caietul şi creioanele colorate în braţe. Visul ei pe care nimeni nu îl înţelesese vreodată. Da, era norocoasă, pentru că munca ei şi banii pe care îi scotea de pe urma ei îi permiteau să aibă timp şi pentru pictură, pe care o putea numi o pasiune inocentă şi nu foarte costisitoare.

Rapid, mânată de instinct, începu să adauge detalii la schiţa iniţială - gropiţa strălucitoare ca un diamant de la colţul acelei guri senzuale, arcuirea arogantă a sprâncenei, forma abia ghicită a unui muşchi pe sub mantie, o scânteiere anunţând ceva mai evident pericolul în ochii pe care mai mult ca sigur că avea să-i picteze într-un verde ca iarba.

„La naiba", îşi spuse Savannah în sinea ei, dacă altceva nu ieşise din scurta legătură cu Jared MacKade, măcar se alesese cu modelul perfect pentru ilustraţia aceea, care se anunţa foarte frumoasă. Nici nu putea cere mai mult. Nu ar fi trebuit să se lase nici un moment prinsă în planurile lui Jared de a picta pentru el sau de a-i vinde lucrări pe care le făcuse numai pentru ea.

Sunetul unei maşini care se apropia de casă o făcu să rămână nemişcată, străduindu-se să-şi înăbuşe scânteia de speranţă care i se aprinse în suflet. Când se duse la uşă, o văzu în schimb pe Regan MacKade. Cele două femei se studiară cu răceală. După o clipă care dură mai mult decât de obicei, Savannah deschise uşa şi se dădu un pas înapoi.

- Nu ştiu ce se întâmplă între tine şi Jared, începu Regan fără nici o introducere. Şi te înşeli dacă crezi că nu mă priveşte. Face parte din familia mea. Dar aş vrea să ştiu de ce te-ai hotărât dintr-odată că nu mă poţi suferi nici măcar cât să accepţi o ofertă generoasă, de teamă că ai putea da nas în nas cu mine din când în când.

- Nu am nevoie de lucrarea asta.

- Asta e o minciună.

Privirea lui Savannah se aprinse pe dată.

– Uite ce e, dragă...

– Nu, mai bine fii tu atentă la mine! începu Regan cu aprindere, proptindu-şi un deget în pieptul lui Savannah. Nu trebuie să fim prietene. Am deja prieteni. Cu toate că sunt total uimită de faptul că am reuşit amândouă să fim prietene cu cineva atât de dulce precum Cassie Dolin. Zice că eşti incredibilă, şi nu este treaba mea să-i spun că eşti pur şi simplu necioplită. Ai fost de acord să participi la proiect când ţi-a pomenit Jared de el prima dată. Şi ţi-ai dorit asta aşa de mult încât ai venit chiar să vezi casa. Şi, după spusele lui Rafe, totul a mers strună până am intrat eu pe uşă. Aşadar, care e problema ta? Dragă!

Lui Savannah i se părea că furia pe care o resimţise adineauri se lupta acum în mod straniu cu amuzamentul, la care se adăuga şi o urmă de admiraţie, destul de reţinută. Femeia aceea chiar nu-şi dădea seama de faptul că ar fi putut-o face praf?

– Păi ce-ar fi să-mi zici tu?

– Mai bine începi tu prima, îi replică Regan pe dată.

– Nu-mi place cum arăţi.

– Nu-ţi... poftim?!

– Şi nici cum te porţi, spuse Savannah mulţumită de propriul răspuns, ceea ce o făcu să zâmbească. Lasă-mă să ghicesc – ai avut parte de educaţie prin şcoli private, ceaiuri dansante prin cluburile de societate şi un bal de debut.

– Nu am avut parte de nici un bal de debut! protestă Regan care s-ar fi simţit poate jignită dacă nu ar fi fost atât de uimită de vorbele acelei femei. Şi ce legătură ar avea toate astea, mă rog frumos?

– Arăţi de parcă tocmai ai fi ieşit dintr-o revistă din aia lucioasă, pentru femei.

Regan îşi ridică amândouă braţele:

– Asta e tot? întrebă ea cu un aer exasperat.

– Da, asta-i tot.

– Ei bine, atunci află că tu arăţi ca o statuie din aia în faţa căreia sacrificau bărbaţii câte o virgină. Şi nu mă iau de tine din atâta lucru. Exact!

Continuară să se uite încruntate una la alta, preţ de aproape un minut. După care Savannah ridică din umeri.

– Am nişte ceai cu gheaţă, spuse ea.

– Mi-ar plăcea să beau şi eu un pahar.

Până să apuce să treacă la cel de-al doilea pahar, Regan vizitase deja camera din faţă. Se opri în dreptul unui peisaj care înfăţişa dealuri stâncoase şi copaci în culori de toamnă, violente.

– Ăsta, decise ea. De ăsta are nevoie ca să înlocuiască hidoşenia aia de natură moartă cu orhidee.

– Aş fi zis că-ţi plac orhideele.

Când o văzu pe Regan întorcându-se spre ea cu ochii mijiţi, Savannah zâmbi cu adevărat pentru prima dată.

– Da, acum îmi dau seama că m-aş fi înşelat, adăugă ea.

– Nuanţe de verde şi de mov, o anunţă Regan. Verde intens. Şi trebuie să dispară şi fotoliile alea din anticameră. M-am gândit deja la câteva variante de fotolii de bibliotecă. Cu perne foarte moi şi spătare înalte. Din piele. Şi cred că ar merge bine un parchet din lemn de esenţă tare şi covoare mai mici, în loc de mocheta aia gri, interminabilă.

– Da, îşi spuse Savannah în sinea ei, parcă îşi şi imagina biroul. Se vedea treaba că Regan MacKade era o femeie care ştia ce voia.

– Uite ce e, nu sunt o persoană lipsită de mândrie, dar tu chiar crezi că tablourile mele s-ar potrivi cu gusturile tale... sau ale lui Jared?

– Da. Cred, având în vedere împrejurările, că vom putea lucra bine împreună, spuse Regan, întinzându-i o mână şi aşteptând răspunsul ei. Ei bine, ce zici, îl salvăm pe Jared din mormântul acela?

– Da, spuse Savannah și luă mâna aceea fină, împodobită cu inele strălucitoare, într-a ei. Ce naiba avem de pierdut? adăugă ea.

Ceva mai târziu, Savannah porni la plimbare înspre pădure. Trebuia să admită că făcuse un lucru pe care îl detesta atunci când îl făceau alții. Privise lucrurile superficial și luase o decizie. Nu văzuse decât eleganță, privilegii și distincție – sau poate că numai asta voise să vadă atunci când se uitase la Regan MacKade. Dar cine ar fi ghicit că sub toate zorzoanele acelea se află asemenea curaj? Ea ar fi trebuit să ghicească, își dădu seama Savannah.

Când îl văzu pe Jared stând pe un bolovan și fumând în liniște, își dădu seama că știuse că urma să-l găsească acolo. Se așeză lângă el și-i luă țigara din mână, iar el nu spuse nimic. Liniștea din jurul lor era minunată, acompaniată de cântecele păsărilor și de adierea vântului.

– Îți datorez scuze, spuse ea și-i dădu țigara înapoi, chiar dacă nu-i fusese prea greu să rostească cuvintele. Am fost cam... M-ai prins într-o pasă proastă ieri.

– Nu mai spune!

– MacKade, nu mi-e nici mie prea ușor.

– Fie!

Savannah ridică din umeri cu o mișcare rapidă și enervată, apoi își trase picioarele și le încrucișă.

– Nu am fost în totalitate sinceră cu tine, continuă ea. Sunt multe lucruri pe care nu mă deranjează să le fac, dar minciuna nu mi-e deloc pe plac. Mi-am dorit lucrarea asta. Mi-ar fi de folos. Dar m-am simțit... intimidată, mormăi ea ultimul cuvânt, care nu-i venea prea la îndemână să-l spună.

– Intimidată? repetă Jared uimit de ceea ce tocmai auzise, căci era ultimul motiv sau scuză la care s-ar fi așteptat din partea ei. Intimidată de ce anume?

– De cumnata ta, pentru început.

– De Regan? spuse el uluit acum de-a dreptul, senzație care nu se potrivea deloc cu atitudinea sumbră în care se cufundase în ultimele douăzeci și patru de ore. Fugi de-aici!

Râsul lui scurt, prin care își exprimă neîncrederea în cuvintele ei o făcu să-și piardă cumpătul și să izbucnească. Enervată la culme, Savannah se ridică dintr-odată de pe bolovan și se întoarse către el cu forța unei adevărate tornade.

– Am dreptul să mă simt intimidată de ce-mi place mie! Am dreptul să mă simt exact așa cum vreau să mă simt! Așa că nu mă mai lua în râs!

– Scuze, spuse Jared dregându-și glasul, după care își ridică privirea către ea. De ce te-ar putea intimida Regan?

– Pentru că e... stilată, și minunată, și deșteaptă și a reușit în viață. E tot ce eu nu sunt. Eu mă simt bine în pielea mea și sunt împăcată cu ce am, dar când te pomenești lângă cineva ca ea, parcă primești un șut în fund și-ți dai dintr-odată seama că nu vei fi niciodată așa și nici nu vei avea niciodată așa ceva. Nu-mi place să mă simt nelalocul meu sau ca o fraieră.

Scârbită de ea însăși, Savannah își îndesă mâinile în buzunar.

– Și nu mă așteptam să îmi placă așa de tare de ea, adăugă ea. A trecut pe la mine mai devreme.

– Mă gândeam eu că așa o să facă. Îi place să ia taurul de coarne, spuse Jared, contemplând capătul aprins al țigării cu un aer preocupat. S-o întrebi odată de seara aia în care a intrat în cârciuma lui Duff îmbrăcată într-o fustă roșie, scurtă și strâmtă, și l-a făcut pe Rafe să muște din tacul de biliard până au sărit așchii din el.

Fascinată de imaginea pe care i-o evocase Jared, Savannah aproape că zâmbi.

– O să o întreb cu siguranţă. Şi mi-ar plăcea să mă ocup eu de tablourile pentru biroul tău, Jared, dacă mai e valabilă oferta.

– Da, oferta mea e încă valabilă, spuse Jared şi întoarse ţigara între degete, oferindu-i-o. Când Savannah îl refuză cu o mişcare a capului, Jared trase ultimul fum şi o strivi cu grijă de piatră pe care stătea.

– Mai sunt şi alte chestiuni în privinţa cărora nu am fost sinceră în totalitate, continuă Savannah.

Era pentru prima dată când spunea aşa ceva şi nu ştia prea bine cum să formuleze, aşa că hotărî să spună totul cât mai simplu cu putinţă.

– Simt ceva pentru tine, Jared, şi sentimentele astea au apărut aşa, din senin. M-am îngrijorat.

Jared se uita acum la ea, şi ochii lui incredibil de frumoşi erau concentraţi asupra ei şi foarte calmi. Savannah se întrebă câţi juraţi din sălile de judecată cedaseră, de-a lungul vremii, sub privirea lui intensă.

– Mi-e mult mai uşor să mă înţeleg cu bărbaţii când nu simt nimic pentru ei, continuă ea. Poate că nu ţi-am înţeles eu bine intenţiile, dar mi s-a părut că vrei o relaţie, iar eu nu prea am avut noroc când a fost vorba de relaţii. Aşa că am început să mă gândesc la chestia asta şi la altele, şi mi-am zis că cel mai bine ar fi să las totul baltă.

Văzând că el nu spune nimic – dar absolut nimic –, Savannah îşi pierdu răbdarea şi lovi cu vârful pantofului în praful de pe potecă.

– Nu ai de gând să zici nimic? îl chestionă ea.

– Te ascult, spuse el pe un ton blând.

– Bine, uite ce e, eu am şi un copil la care trebuie să mă gândesc şi nu-mi permit să mă încurc cu cineva de care el s-ar putea ataşa, când ştiu că nu are cum să iasă ceva. Ştiu cum să mă feresc de asemenea situaţii, cum să stau la distanţă.

Între timp, Jared se ridicase în picioare şi nu o mai slăbea din ochi.

- Ai de gând să mă ţii la distanţă, Savannah?

Lui Savannah îi era teamă că, dacă ar fi atins-o, ar fi explodat precum o rachetă.

- Nu cred. Tocmai asta-i treaba. Simt ceva pentru tine.

- Interesant.

Jared nu-şi imaginase că Savannah putea fi atât de vulnerabilă.

- Pentru că şi eu simt ceva pentru tine, adăugă el.

- Da? spuse ea mirată, cu pumnii încă strânşi şi băgaţi în buzunar. Ca să vezi!

- Ca să vezi, o îngână el şi înaintă un pas.

Apoi îşi puse mâna pe obrazul ei şi buzele peste ale ei. Savannah nu era obişnuită să fie sărutată în felul acela. De parcă n-ar mai fi contat nimic altceva în afară de ei doi, în afară de ea. O făcea să se simtă slăbită şi ameţită. Degetele ei încordate îşi pierdură toată vlaga. Iar inima ei se supuse.

- Acum se cheamă că suntem sinceri unul cu altul? şopti el.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului şi descoperi că acel sentiment de plăcere se putea întinde la nesfârşit, când aveai la îndemână umărul unui bărbat, gata să-ţi susţină capul.

- Nu-mi place să mă simt ca o proastă, spuse ea.

- Mi-ai spus asta deja.

- Nu vreau să mă simt ca o proastă din pricina noastră.

Buzele lui schiţară un zâmbet, în timp ce Jared şi le trecu peste părul ei.

- Nici eu.

- Atunci hai să facem o înţelegere. Orice s-ar întâmpla, nici unul din noi să nu-l facă pe celălalt să se simtă prost.

– Sunt de acord, spuse el şi-i ridică bărbia ca să o mai sărute o dată. Ce-ar fi să te conduc până acasă?

– Bine.

Savannah nu se putea abţine. Se simţea sentimentală şi nătângă plimbându-se aşa cu el, mână în mână, prin pădure, conştientă de fiecare rază de soare, de orice aromă şi de orice sunet. Ar fi putut jura că auzea cum creşteau frunzele în copaci, deasupra capului ei, şi cum se căzneau florile să îşi întoarcă faţa către soare. Dragostea, îşi spuse ea, ascuţea simţurile.

– Trebuie să mă duc să-l iau pe Bryan în scurt timp, spuse ea aruncând o privire către el. Dar o pot suna pe Cassie să-i zic că mai întârzii.

Jared îşi dădu seama ce-i propunea şi îşi simţi sângele care îi fierbea pe sub piele. Când ridică mâna cu care o ţinea pe a ei până în dreptul buzelor, văzu scânteia de neaşteptată plăcere care sclipi în privirea ei. „Încă nu", îşi spuse el în gând. „Nu peste mult timp, dar deocamdată nu."

– Hai să mergem amândoi să-l luăm. Ce zici să ne ducem mai întâi la un film şi apoi să mâncăm o pizza?

Savannah nu se putea uita la el în acel moment, când i se pusese un nod în gât. Îşi dădu seama ce-i oferea.

– Aş zice că sună minunat, spuse ea. Mulţumesc.

– Jared e de treabă, spuse Bryan în timp ce se arunca în patul său supraetajat, cu mintea plină de scene din filmul de acţiune şi cu burta plină de pizza cu salam. Adică, ce mai! începu Bryan. Ştie o grămadă de chestii despre baseball, şi mai ştie chestii şi despre fermă şi despre bătălie. E mai deştept până şi decât Connor.

– Nici tu nu eşti mai prejos, campionule! spuse Savannah ciufulindu-i părul.

– Jared zice că fiecare are câte un talent al lui, special.

Interesată de subiect, Savannah se sprijini de marginea patului, astfel că ajunse cu faţa la acelaşi nivel cu cea a fiului ei.

– Aşa a zis?

– Da, când am fost să luăm floricele. A zis că fiecare are ceva în el care-l face să fie diferit. El ştie, că doar are trei fraţi care seamănă mult între ei, dar sunt şi diferiţi. A zis că sunt talentat!

Savannah zâmbi cu gura până la urechi.

– Talentat la ce?

– Mamă! spuse Bryan dându-şi ochii peste cap. La baseball! Şi ştii ce-a mai zis?

– Nu. Ce-a mai zis?

– A zis că şi dacă mă hotărăsc să nu joc baseball de performanţă, tot pot să mă folosesc de tot ce am învăţat la baseball când fac alte chestii. Sigur că am să fac baseball de performanţă, dar poate mi-ar plăcea să fiu şi avocat.

– Avocat? spuse Savannah, care se simţi cuprinsă dintr-odată de panică; fiul ei se îndrăgostea la fel de repede ca ea.

– Da, pentru că poţi să te duci la tribunal să te certi cu oamenii şi să bagi criminalii la închisoare. Dar trebuie să mergi la şcoală pe veci, adică până îmbătrâneşti. Jared a fost şi la colegiu, şi la Facultatea de Drept, şi la toate alea.

– Ai putea merge şi tu, dacă asta îţi doreşti.

– O să mă mai gândesc.

Bryan se lăsă apoi pe spate şi se cuibări cu capul în pernă, într-un fel care o făcea şi pe ea să se simtă la fel de bine ca şi el. Era un gest de copil. Bryan încă era copilaşul ei.

– Noapte bună!

– Noapte bună, Bry! răspunse ea şi îşi lipi buzele de tâmpla lui, rămânând aşa un pic mai mult decât

de obicei. Destul de mult însă ca el să înceapă să se foiască, somnoros.

Atunci Savannah se îndepărtă, stinse lumina şi apoi închise uşa, pentru că lui Bryan îi plăcea intimitatea. Fiul ei, avocat, se gândi ea, apoi îşi frecă faţa cu amândouă palmele. Şi mama lui nici nu terminase liceul. Şi apoi, în timp ce panica dispăru şi lăsă locul unui plăcut sentiment de mândrie, gândindu-se la ce avea să reuşească într-o bună zi fiul ei, un zâmbet îi înflori pe chip.

Intră uşurel în camera ei şi se apropie de fereastră, de unde privi înspre pădure. Printre ramurile copacilor se vedeau luminile aprinse la ferma MacKade. Şi acolo, îşi spuse Savannah, era bărbatul de care se îndrăgostise. Zâmbi iar şi puse palma pe geamul rece al ferestrei. Până la urmă, îşi spuse ea, fusese o decizie înţeleaptă să aştepte şi să nu se îndrăgostească până nu-l întâlnise pe Jared MacKade.

capitolul 7

Jared îi trimise lalele galbene, şi Savannah continuă să aibă un aer visător preţ de încă vreo oră după ce le aşezase, fir cu fir, în mai multe sticle vechi. Îi duse apoi, pe ea şi pe Bryan, la un joc de baseball din liga de juniori dintr-o localitate învecinată, unde tribunele erau tari ca oţelul şi mulţimea gălăgioasă, şi cuceri pentru totdeauna inima fiului ei când prinse o minge aruncată în afara terenului. Mâncară pizza într-un restaurant cu separeuri de lemn, învechite, cu un tonomat din care muzica răsuna prea tare şi cu un joc mecanic de pinball. Mâncară toţi trei cu mâna, direct din farfurii, acompaniară tonomatul, strigând ca să se audă mai tare ca el, şi se întrecură ca nişte maniaci la mânuirea mingilor argintii.

Jared o scoase pe Savannah la cină la un restaurant cu lumânări pe mese, şampanie în pahare de cristal, şi o ţinu de mână pe faţa de masă albă ca zăpada. Îi aduse o camionetă plină cu compost, pentru grădina ei, şi Savannah îşi pierdu definitiv capul.

– Îţi face curte, îi spuse Cassie în timp ce stăteau la masa din bucătăria lui Savannah, plină cu pahare de limonadă şi mostre de vopsea.

– Poftim?

– Te curtează, spuse Cassie cu un oftat.

Amintirea amară a anilor petrecuţi alături de Joe Dolin nu reuşise să-i reprime latura romantică, mai ales când venea vorba de altcineva decât de ea însăşi.

– Nu-i aşa, Regan? întrebă ea.

– Şi încă cum! Lalele galbene, adăugă Regan, ridicând privirea de la schiţele din faţa ei înspre florile care puseseră stăpânire pe mijlocul mesei. E clar ca lumina zilei.

– Clădim o relaţie, spuse Savannah cu o voce reţinută, frecându-şi palmele care i se umeziseră dintr-odată, de genunchi. Atâta tot, încheie ea.

– Ţi-a adus frunze moarte şi te-a ajutat să le împrăştii prin grădină, nu-i aşa? sublinie Cassie, cu înţelepciune.

– Da.

Amintirea acelei zile o făcu pe Savannah să zâmbească prosteşte. Îşi aminti felul în care o sărutase, până când nu mai simţise nimic altceva, când erau amândoi plini de murdărie, sudoare şi bucăţi de scoarţă.

– E îndrăgostită până peste cap, comentă Regan.

– Poate că sunt, răspunse Savannah, ştergându-şi zâmbetul de pe chip în timp ce apucă paharul de limonadă cu un gest brusc. Şi ce?

– Şi nimic. Ce părere ai de nuanţa asta?

– E prea galbenă.

Regan lăsă să-i scape un oftat.

– Ai dreptate, spuse ea.

Plină de admiraţie, Cassie le urmărea pe cele două prietene ale ei cum alegeau şi renunţau la culori. Spera ca, atunci când reuşea să pună ceva mai mulţi bani deoparte, Regan să o ajute să aleagă o culoare nouă pentru sufrageria ei. Spălase de nenumărate ori pereţii albi şi-i frecase până începuseră să o doară umerii, dar tot nu reuşise să-i facă iar să strălucească. Apoi, dacă Savannah ar fi putut-o ajuta să aleagă materialele potrivite, ar fi putut să facă nişte draperii noi pentru camera Emmei. Ceva vesel, special pentru o fetiţă.

Îi era greu să facă faţă acestor mici provocări ale vieţii, mai greu decât ar fi fost în stare să recunoască în faţa cuiva. Să ducă la bun sfârşit lucruri care, pentru alte femei – era sigură de asta – erau doar nişte sarcini de rutină. Cum ar fi putut oare să-i explice cuiva faptul că,

pentru prima oară în viaţa ei – în toată viaţa ei – nu mai era cineva care să o aprobe sau să o contrazică? Sau cineva care să se vaite, să o critice sau să o umilească?

Trebuia să-şi reamintească în fiecare clipă că acum ea deţinea controlul şi că, dacă se străduia, dacă făcea lucrurile pas cu pas, ar putea să schimbe casa aceea închiriată într-o locuinţă. O locuinţă adevărată, un cămin în care copiii ei nu şi-ar mai fi amintit de ţipete, bătăi sau mirosul de bere răsuflată.

Aruncă o privire melancolică prin cabana lui Savannah. Nu era mai mare decât casa în care locuia ea împreună cu copiii, dar avea mult mai multe lucruri frumoase. Culori aprinse, perne aruncate la întâmplare. Praf. Cassie ştergea în continuare orice fir de praf, ca o maniacă, îngrozită de faptul că Joe ar fi putut intra oricând pe uşă, luându-se de ea pentru că uitase să-l şteargă. Indiferent de câte ori îşi repetase în minte faptul că aşa ceva nu s-ar putea întâmpla, că nu avea cum, pentru că el era în puşcărie, mai rămânea uneori trează, în miezul nopţii, tresărind la cel mai mic scârţâit. Şi se trezea dimineaţa uşurată, dar în acelaşi timp ruşinată.

Ciuli dintr-odată urechile:

– Se întorc copiii, anunţă ea şi-şi scoase din minte toate acele vechi temeri. Pot să mai fac nişte limonadă?

Savannah se încruntă uşor şi continuă să studieze cu atenţie culorile pe care le alesese Regan pentru biblioteca lui Jared. Apoi se năpustiră copiii pe uşă, ca nişte rachete.

– Doar trei săptămâni! strigă Bryan şi-şi agită amândoi pumnii strânşi, în semn de triumf. Vom putea lua pisoii peste trei săptămâni!

– Ce fericire, spuse Savannah în şoaptă, apoi zâmbi când o văzu pe Emma care se repezi şi-şi trecu braţul în jurul unui picior de-al lui Cassie. Salutare, îngeraş! îi spuse ea.

– Bună, îi răspunse fetița. Bryan m-a lăsat să-i mângâi pisoii. Sunt pufoși.

– Vrea și ea unul, spuse Bryan, care nu avusese niciodată probleme din pricina timidității, apoi își cufundă mâna în borcanul cu fursecuri și scoase un pumn întreg. Poate să ia și ea unul, doamnă Dolin? întrebă el.

– Poftim?

Bryan își îndesă un fursec în gură și ochi limonada pe care o pregătea Cassie.

– Poate să ia și Emma un pisoi? Shane mai are câțiva în plus.

– Un pisoi, spuse Cassie și-și așeză instinctiv palma pe creștetul Emmei, într-un gest protector. Nu putem ține animale în casă, pentru că... Cassie își întrerupse fraza la jumătate și-și îndreptă privirea înspre Connor, chiar în momentul în care fiul ei își lăsa capul în jos și privi fix, în podea.

Pentru că nu-i plac lui Joe. Fusese cât pe ce să o spună cu voce tare, atât de adânc i se întipărise în minte acest obicei. Un obicei, își dădu ea seama, din pricina căruia nu-și dăduse seama cu câtă plăcere îi vorbise Connor despre animalele pe care Bryan le aștepta cu nerăbdare. Sau cât de tare îi plăcea Emmei să se joace cu micuțul câine maroniu al vecinilor.

– Nu văd de ce nu am lua și noi unul, spuse ea.

Recompensa pentru spusele ei veni din privirea strălucitoare și plină de recunoștință a fiului ei.

– Vorbești serios? o întrebă el cu o voce plină de speranță, dar și de neîncredere, care aproape că o făcu să izbucnească în lacrimi. Putem să luăm și noi unul? Pe bune?

– Sigur că putem, spuse ea ridicând-o pe Emma în brațe și frecându-și nasul de al ei. Vrei și tu unul dintre pisoii lui Shane, Emma?

– Sunt pufoși, repetă Emma.

– Și tu la fel!

Era timpul să o facă, își spuse Cassie în sinea ei. Era timpul să înceapă să ia decizii simple, fără să-și mai facă griji de ce ar fi putut spune Joe.

- Spune-i lui Shane că vrei și tu unul, Connor.

- Ce tare! exclamă Bryan înfulecând încă un fursec, fără să aibă măcar habar de tragedia din sufletele lor. O să poți să-l aduci pe aici, să se joace cu frații lui. Hai să mergem să exersezi aruncarea, Con.

- Bine, răspunse Connor și o porni pe urmele prietenului său, apoi se opri dintr-odată. Mulțumesc, mamă!

- Oo! exclamă Rafe din dreptul ușii, după ce evită în ultimul moment o coliziune cu Connor.

Se prefăcu că nu observă felul în care băiatul înțepeni și păli și-l bătu în schimb pe umăr, cu un gest cât mai natural.

- Ce rapizi sunteți! spuse el. Eu și Jared v-am pierdut urma prin pădure.

- Scuze!

- La anul trebuie neapărat să încerci alergarea între baze, cu viteza asta, spuse el, apoi intră și le aruncă doamnelor un zâmbet până la urechi. Ei, uite pentru prinvelișteа asta a meritat marșul prin pădure, spuse el.

- Aproape am terminat, îi spuse Regan și-și dădu capul pe spate ca să-i primească sărutul.

- Nu-i nici o grabă. Salut, frumoaso!

- Salutare, frumosule, îi răspunse Savannah, oferindu-i un fursec uitat pe masă de fiul ei.

- Mulțumesc! Cassie, ești exact persoana cu care voiam să stau de vorbă.

- Chiar așa? De ce, s-a întâmplat ceva?

- Am o problemă, spuse el, apoi ridică fursecul și încercă să o mituiască pe Emma. Îmi dai un pupic aici dacă-ți dau asta? o întrebă el.

Cu un ochi ațintit asupra fursecului, Emma se aplecă și-și aplică buzele strânse pe nasul lui Rafe.

- Ce problemă? mai întrebă o dată Cassie.

În timp ce neliniștea o cuprindea, o lăsă pe Emma jos și-i spuse să se ducă să se uite la băieți cum joacă.

– Ce s-a întâmplat?

– Păi, să-ți spun, începu Rafe, sprijinindu-se de tejghea. Eu și Regan am găsit o casă cu han, nu departe de oraș, pe Quarry Road. Are nevoie de ceva reparații, spuse el, zâmbind larg către soția sa. Ne gândim să ne mutăm acolo peste câteva luni. Probabil prin iunie.

– Ce drăguț!

– Ei bine, chestia e că avem nevoie de cineva care să se ocupe de han. O... cum ziceai că-i spune, dragă?

– Manager.

– Un cuvânt pretențios pentru director, dacă mă întrebi pe mine. Un administrator, cineva care să aibă grijă de han, îi explică Rafe. Și de oaspeți, odată ce o să avem și așa ceva. Cineva care să știe să pregătească micul dejun și care să se ocupe de curățenie. Cineva care să poată locui acolo și să se ocupe de toate lucrurile astea.

– Ah! spuse Cassie, liniștindu-se, și zâmbi. Vrei să întreb de așa ceva. Păi putem da vestea chiar la cafenea.

– Nu e nevoie, ne-am gândit deja la cineva, spuse Rafe care, cu ochiul său de vultur, descoperi borcanul cu fursecuri și își scoase unul. Vrem să lucrăm cu cineva cunoscut, cineva în care să putem avea încredere, adăugă el și mai făcu o pauză, ca să golească paharul de limonadă pe care i-l dăduse Cassie. Deci, cum ți s-ar părea o asemenea ofertă?

– Cum mi s-ar părea o asemenea ofertă? repetă ea.

– Nu așa propui cuiva un loc de muncă, Rafe, spuse Regan cu un oftat. Cassie, am vrea să te muți le han și să te ocupi de el, în numele nostru. Noi nu avem timp, pentru că eu sunt ocupată cu magazinul, iar Rafe are afacerile lui.

– Și vreți să mă ocup eu?

Dacă ar mai avut încă paharul în mână, cel mai probabil că s-ar fi făcut țăndări.

– Habar nu am cum se administrează un han, spuse ea. V-ar trebui cineva cu experiență și...

– Tu ai deja grijă de o casă cu doi copii, îi explică Rafe. Gătești aproape la fel de bine ca mine. Știi cum să ai grijă de clienții de la cafeneaua lui Ed și ai și acolo grijă de bucătărie, dacă trebuie. În plus, ai o personalitate împăciuitoare. În ce mă privește, toate astea sunt calități excelente pentru un administrator.

– Dar...

– Ai nevoie de timp, ca să cântărești ideea, îi întrerupse Regan pe un ton cald, ca atingerea moale a mătăsii. Știu că-ți cerem ceva destul de important, Cassie, și știm că lucrezi la Ed de atât de mult timp, încât ar fi o decizie importantă să începi în altă parte. Dar Rafe pregătește un apartament foarte frumos la etajul doi – cu bucătărie proprie – care ar face parte din remunerație. Ai avea spațiul tău personal. Poate vrei să vii să vezi locul, împreună cu copiii. Ne-ar face o deosebită plăcere.

Un apartament, spațiu personal. Fără plata chiriei. În casa aceea minunată din vârful dealului. Un post de administrator. Toate aceste informații se învârteau în mintea lui Cassie, ca niște vise încețoșate și colorate.

– Mi-ar plăcea să ajut, dar...

– Minunat! spuse Rafe și zâmbi larg către soția sa, în timp ce o mângâie pe Cassie pe umăr, în semn de încurajare. Atunci treci pe la noi să arunci o privire și mai discutăm atunci.

– În regulă, zise Cassie încă zăpăcită și o mută pe Emma pe celălalt șold. O să trec. Să văd când îmi fac timp. Le-am promis lui Connor și lui Bryan că le fac hotdogi la grătar.

– Du-te și cheamă-i, îi sugeră Savannah. Eu mă duc să-i aduc rucsacul lui Bryan.

Așteptă să iasă Cassie pe ușă, apoi continuă:

– Voi doi faceţi o echipă pe cinste, spuse ea şoptit, privind la Regan şi Rafe. Şi se vede treaba că sunteţi şi prieteni foarte buni.

Ajunsese aproape de trepte când îl văzu pe Devin, care stătea de vorbă cu Cassie, pe veranda ei. Îşi îndreptă dintr-odată spatele şi i se adresă:

– Te pot ajuta cu ceva, domnule şerif?

Iritat doar pe jumătate de întrerupere, Devin o privi prin uşa de plasă.

– Nu, răspunse el, i-am însoţit pe Jared şi pe Rafe până aici. Arată foarte frumos grădina de pe coasta dealului.

– Mulţumesc.

Când Emma îi întinse preţiosul fursec, ca să-l împartă cu el, sprâncenele lui Savannah se strânseră într-o încruntătură. Îl privi pe Devin care se aplecă şi muşcă o parte infimă din fursec.

– Tu eşti mult mai gustoasă, o anunţă el, apoi o făcu pe Emma să chicotească mângâindu-i cu nasul curba delicată a gâtului.

– Mă poţi ţine în braţe, îi spuse ea şi-şi întinse mâinile, înfăşurându-le în jurul gâtului lui.

– Îţi mulţumesc foarte mult, domniţă, răspunse el şi o luă în braţe, alintând-o cu obrazul înainte de a o instala pe şold.

În timp ce Cassie se duse grăbită să-i cheme pe băieţi, Devin îşi întoarse privirea către uşa de plasă, cu Emma în braţe.

– Unele femei mă plac, spuse el.

Continuând să-l privească cu răceală, Savannah îşi înclină capul.

– Aşa se pare.

– Nu am venit să semăn furtună, doamnă Morningstar, spuse Devin şi-i aruncă unul dintre zâmbetele acelea mortale, à la fraţii MacKade, plin de forţă şi farmec. Mă bucur, pur şi simplu, de seara asta de primăvară, alături de fata mea favorită.

– Porţi insigna, îi atrase Savannah atenţia.

– Din obişnuinţă. Să ştii că nu am nici o problemă cu tine.

– O să am grijă ca lucrurile să rămână aşa, spuse ea şi privi în cealaltă parte a curţii, spre locul din care Jared arunca mingea ca să o prindă băieţii.

– Nu pot decât să mă bucur, spuse Devin calm, atrăgând privirea lui Savannah înapoi către el.

– În regulă, spuse ea dând aprobator din cap, apoi urcă treptele, ca să aducă rucsacul cu lucrurile lui Bryan.

Devin se depărtă de verandă, cu Emma în braţe. Reuşi să o facă pe Cassie să mai schimbe câteva vorbe cu el şi chiar să-i zâmbească o dată, timid, înainte de a o trece pe Emma înapoi în braţele ei, apoi rămase privind-o, cum se îndreptă, împreună cu copii, spre maşină.

Nu mai era aşa de slabă cum ajunsese în ultimele luni, înainte ca el să reuşească să-l încătuşeze pe Joe, îşi spuse Devin în sinea lui. Cu toate că mai avea încă aerul că orice ţipăt ar fi putut-o pune iar la pământ. Bărbaţii trebuiau să se poarte foarte atent cu ea. Nu mai avea cearcăne, dar privirea îi era în continuare bântuită de amintiri. Îşi făcea griji pentru ea şi era, în acelaşi timp, curios. După ce dispăru maşina, îşi alungă gândurile şi se îndreptă către Jared.

– Domniţei tale nu-i place de mine, îi spuse el.

Jared mai balansă o dată bâta de baseball.

– Nu-i place insigna ta.

– Cum ziceam, nu mă place.

Jared aruncă o privire înspre verandă, de unde îi privea Savannah, şi simţi cum bătăile inimii o luară razna.

– A avut experienţe neplăcute în viaţă.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Devin, care citise în privirile lui Savannah amintirea unora dinter ele. Şi asta vrei, frăţioare?

– Aşa se pare.

– Ei bine, atunci, începu Devin, scărpinându-şi bărbia cu un aer gânditor şi susţinând în continuare privirea lui Savannah.

Era nevoie de mult mai mult decât un ţipăt ca să o pună la pământ pe Savannah, medită el asupra situaţiei.

– Trebuie să mărturisesc că gusturile tale în ce priveşte femeile s-au îmbunătăţit considerabil de la recentul tău divorţ încoace, continuă el.

Surprins de vorbele fratelui său, Jared se sprijini de bâta de baseball.

– Credeam că-ţi place de Barbara.

Devin izbucni în râs.

– Da, cum să nu!

– N-ai lăsat niciodată să se înţeleagă că nu ţi-ar plăcea.

– Nu m-ai întrebat niciodată, îi răspunse Devin ridicând mingea din iarbă, aruncând-o în sus şi prinzând-o apoi cu o singură mână, dintr-o mişcare care sigur i-ar fi stârnit admiraţia lui Bryan. Îmi place de Savannah.

Uluit de-a binelea, Jared scutură din cap.

– Dar tocmai ai spus că nu-ţi place.

– Am spus că ei nu-i place de mine, îi explică Devin, cu un zâmbet ironic. Asta mi se pare foarte atrăgător la o femeie.

Jared îi imobiliză capul cu braţul, cu o mişcare care dură mai puţin de o clipită. Experimentat în asemenea situaţii, Devin îl dezechilibră la rândul său şi se răsturnară amândoi în iarbă. Savannah îi privi pe cei doi fraţi cum se băteau, cu sprâncenele uşor strânse – cei doi semănau extrem de bine cu Connor şi Bryan când se luau la trântă. În spatele ei, Rafe şi Regan ieşiră din casă.

– La naiba, au început fără mine!

– Pentru că noi plecăm, declară Regan, apucându-l pe Rafe de braţ, cu fermitate. Ai promis că mă duci la restaurant în seara asta.

– Dar, draga mea...

– Poţi să te iei mâine la bătaie cu ei. La revedere, Savannah.

– Îhâm...

La strigătul lui Rafe, Devin se rostogoli într-o parte şi se ridică în picioare, evitând în ultimul moment mâna care se întinse către piciorul lui, în încercarea de a-i pune piedică. Îşi scuturâ pantalonii şi o luă la fugă ca să-i prindă din urmă pe Regan şi pe Rafe. O salută în trecere pe Savannah, apoi dispăru în pădure.

– Ce-a fost asta? îl întrebă ea.

Jared urcă treptele verandei, un pic cam poticnit. Scoase un geamăt abia auzit şi îşi frecă coastele.

– Mi-a dat câteva bucăţi bune.

– Vă jucaţi sau vă băteaţi?

– Care-i diferenţa?

Savannah nu se putu abţine să nu râdă.

– Şi din ce pricină vă jucaţi şi, sau băteaţi?

– A ta, spuse el. Ai ceva rece?

– Din cauza mea? se repezi ea în casă, pe urmele lui. Ce vrei să spui cu asta?

– A spus că... Jared lăsă fraza neterminată, oftă cu jind în faţa berii reci pe care o scosese din frigider, o deschise, apoi bău cu poftă. A zis că i se pare că eşti foarte atrăgătoare, aşa că a trebuit să-i dau câteva.

– Fratele tău, şeriful MacKade, crede că sunt atrăgătoare, repetă ea.

– Da, spuse el, apoi se aplecă deasupra chiuvetei şi-şi dădu cu apă rece pe faţă. Îi place de tine.

– Îi place de mine, repetă Savannah, nedumerită. Cum aşa?

– În parte, pentru că tu nu-l placi pe el. Dev e foarte pervers câteodată. Şi-n parte pentru că îmi place mie

de tine, iar el are o fire loială, spuse Jared şi îşi şterse faţa cu un prosop de bucătărie. Şi-n parte pentru că are instincte bune şi o minte ascuţită.

- Încerci să mă faci să mă simt ruşinată?

- Nu, îţi vorbesc despre fraţii mei. Rafe e impertinent şi încăpăţânat. Shane are o inimă mare şi este un om calm şi aşezat. Iar Devin e un om cinstit, spuse el lăsând prosopul jos. Cred că mă supără întru câtva faptul că nu-ţi dai seama de asta.

- Vechile obiceiuri mor greu, spuse ea. Îşi dădea totuşi seama de aceste calităţi, pentru că le văzuse. S-a purtat foarte dulce cu Emma.

Mulţumit de faptul că găsise un punct slab, Jared zâmbi.

- Suntem cu toţii foarte pricepuţi când vine vorba de femei, adăugă el.

- Am observat, replică Savannah şi-i luă berea din mână, apoi luă o înghiţitură. Vrei să rămâi la masă?

- Am crezut că vrei să mergem undeva să mâncăm.

- Nu, spuse ea zâmbind către lalelele galbene de pe masa din dreptul lui. Vreau să stăm acasă.

Mae Barosana, cea care se ocupa de „Răstoarnă roata" la bâlciul la care lucrase Savannah un an foarte instructiv, spunea mereu că, dacă ar fi să dea peste un bărbat care să gătească şi care să nu-i întoarcă stomacul pe dos la micul dejun, ar renunţa la viaţa de huzur şi s-ar mărita. După ce gustă puiul cajun cu orez à la Jared MacKade, Savannah ajunse la concluzia că Mae Barosana avea dreptate. Sorbi din vinul pe care Jared îşi făcuse un obicei să i-l pună în frigider şi îl privi cu atenţie peste lumânările de pe masa ei din sufragerie.

- Unde ai învăţat să găteşti?

- Lângă fusta binecuvântatei mele mame, spuse el zâmbind cu gura până la urechi. Ne-a obligat pe toţi să învăţăm. Şi, cum avea cea mai bună şi cea mai iute

lingură de lemn din tot ținutul, am fost niște învățăcei foarte buni.

- O familie apropiată.

- Da. Am fost tare norocoși în privința asta. Părinții mei au făcut ca totul să pară ușor... cred că natural ar fi cuvântul potrivit. Când crești la fermă, toată lumea trebuie să tragă și depind, cu toții, unul de altul.

Privirea lui Jared se schimbă, ca și cum ar fi privit altundeva, i se păru lui Savannah.

- Încă îmi mai e dor de ei, spuse el.

O undă de invidie îi reaminti că nu-și cunoscuse nici unul din părinți atât de bine cât să-i fie dor de vreunul din ei.

- Au făcut treabă bună cu tine. Cu voi toți, de altfel.

- Odată, demult, o parte a orașului te-ar fi contrazis. O parte te-ar contrazice și azi, îi spuse Jared, în a cărui privire reapăruse zâmbetul de mai devreme. Ne-am clădit reputația în stilul de modă veche - adică ne-am câștigat-o.

- Am auzit și eu povești despre frații MacKade cei dați dracului, spuse Savannah amuzată de asemenea gând, sprijinindu-și bărbia în pumn. „Care făceau pe grozavii prin oraș", cum zice doamna Metz.

- Da, ar fi în stare să zică așa ceva, spuse el și zâmbetul i se schimbă, devenind aproape arogant. E înnebunită după noi.

- De atâta lucru mi-am dat și eu seama. Eram la benzinărie, zilele trecute, și făceam plinul, și deodată a apărut ea, a tras mașina la pompă, a chemat-o pe Sharilyn și s-a lăsat pradă amintirilor.

Și debitase și ea, la rându-i, niscaiva bârfe, după câte își amintea Savannah.

- Aha! exclamă Jared, dregându-și glasul. Sharilyn, zici?

- Da, cea care are niște amintiri foarte dulci cu tine... și cu un Dodge din 1964.

Spre marea lui bucurie, Jared reuşi să se abţină să nu scoată un geamăt.

– Era dată naibii maşina aia! Ce mai face Sharilyn?

– E în sfârşit bine şi la locul ei. Zice „Hei!", continuă Savannah, amuzată, „care dintre răutăţile alea de fraţi MacKade a îndesat cartoful ăla în ţeava de eşapament a maşinii şerifului?"

Jared îşi trecu limba peste dinţi înainte să răspundă.

– Rafe a fost acuzat, spuse el ridicând paharul. Dar eu am fost cel care a făcut-o. Noi mereu am zis că orice ar face vreunul dintre noi ar fi şi ceilalţi în stare să facă, aşa că cine se nimerea să fie acuzat de ceva, o merita din plin.

– Un spirit foarte democratic, zise Savannah în timp ce se ridică pentru a aşeza vasele în chiuvetă. Mi-ar fi prins bine să am şi eu nişte fraţi când eram pe circuitul de rodeo. Acolo nu aveam niciodată pe cine să dau vina.

– Tatăl tău a fost aspru cu tine?

– Nu chiar. Era mai degrabă... Savannah făcu o pauză, gândindu-se ce cuvinte l-ar descrie cel mai bine pe Jim Morningstar. Era un om impozant şi rigid ca o cărămidă. Îi plăcea să aibă un cal bun şi o sticlă de whisky ieftin. Calului îi putea face faţă, sticlei în schimb nu prea. Cu mine nu ştia ce să facă, aşa că a făcut şi el ce s-a priceput mai bine. Doar că nu a fost de-ajuns, pentru nici unul din noi.

Savannah se lăsă pe spate când Jared o apucă de amândoi umerii şi o întrebă:

– Ai învăţat să călăreşti?

– La o vârstă aşa de fragedă, încât nici nu-mi aduc aminte să fi învăţat vreodată. Ştiu şi să prind un viţel cu funia şi să-l leg. Am luat şi câteva premii.

Savannah izbucni în râs, apoi se întoarse şi îşi aşeză comod mâinile pe şoldurile lui.

– Dragul meu, continuă ea, am învăţat să fac tot felul de lucruri, în timp ce tu abureai geamurile Dodge-ului din 1964 şi înfundai ţevi de eşapament cu cartofi.

– Chiar aşa? zise el şi-i dădu capul pe spate, ca să o privească în ochi.

– Chiar aşa! Puteam să iau în primire orice cal care arăta jalnic de atâta mers şi să-l ţesal până strălucea. Îmi plăceau în special cei nervoşi, spuse ea tărăgănând cuvintele şi frecându-şi palmele de şoldurile lui. Cei cu scântei în priviri şi puţină răutate în suflet. Îl făceam atunci să vină la mine. Direct la mine. Şi apoi îl călăream, continuă ea cu ochii deschişi, trecându-şi dinţii peste buza lui de jos. Îl călăream cu toată forţa, până nu mai putea. Şi după ce terminam cu el, era ca un mieluşel şi-l putea călări oricine.

Sângele lui Jared începu să clocotească pe dată.

– Încerci să mă seduci?

– Cineva trebuie să o facă, spuse ea şi-l apucă apoi cu o mişcare sigură şi dibace, sărutându-l cu patimă până când pasiunea care îi ardea trupul îl cuprinse ca o flacără mistuitoare.

Jared prinse cu amândouă mâinile marginea chiuvetei din spatele ei, ca într-o menghină, apăsându-i corpul cu al lui. Şi apoi ea începu să se mişte, alunecând şi frecându-se de el, până când îl făcu tare ca piatra, în timp ce gura ei îl savura cu înghiţituri hulpave.

– Jared, atinge-mă, spuse ea desprinzându-i cu lăcomie mâinile de pe marginea chiuvetei şi aşezându-i-le pe sânii ei, acolo unde inima îi bătea asemenea unui ciocan. Atinge-mă, atinge-mă! repetă ea, chiar în timp ce mâinile lui se strecurară pe sub cămaşă şi se umplură cu carnea ei.

Savannah era ca un vis întunecat şi interzis, în care braţele ei calde se încordau în jurul lui, alunecând cu mişcări dureroase asupra denimului prea strâns pe corpurile lor, care se frecau unul de altul. Carnea din palmele

lui lacome era tare, plină şi fierbinte. Îşi apăsă buzele pe gâtul ei. Şi-ar fi putut adânci dinţii în ea, atât de bruscă şi de nesăbuită îi era foamea de ea. Ştia că dacă nu ar fi putut-o avea atunci, în seara aceea, avea să-şi piardă minţile până dimineaţa. Când se trase înapoi, ameţit de atâta dorinţă, îi auzi geamătul:

– Pentru numele lui Dumnezeu, încerci să mă faci să-mi pierd minţile?

Jared o aţinti cu privirea, străduindu-se să-şi reia ritmul respiraţiei, la fel ca ea. Şi, cu toate că acum îşi ţinea mâinile pe lângă el, o simţea cu vârful degetelor.

– Asta era prima parte a planului, spuse el trăgând cu lăcomie aer în piept, înainte să continue: Dar s-a terminat prima parte.

– Aleluia!

Aproape că reuşi să râdă.

– Bryan rămâne la Connor? întrebă el.

– Da, spuse ea luându-i mâinile într-ale ei nerăbdătoare şi aproape iritată. Hai sus.

– Nu.

Zâmbetul ei se întoarse, galeş şi plin de dorinţă.

– Bine, atunci.

Dar când îşi ridică braţele, bucuroasă să-l poată avea chiar acolo unde se aflau, Jared o prinse de mâini.

– Nu.

– Jared, nu mă face să te rănesc.

Acum chiar izbucni în râs.

– Sper să o faci. Ia o pătură.

– Să iau o pătură?

– Te vreau în pădure, spuse el răsucindu-i mâna într-a lui şi prinzându-i încheietura între dinţi. Dintotdeauna te-am vrut în pădure.

– Mă duc să iau o pătură, mai reuşi ea să spună, şi graba aproape o făcu să se împiedice de propriile picioare.

*

Savannah își recăpătă cât de cât controlul în timp ce mergeau amândoi pe sub bolta primăvăratică a copacilor, sub lumina stelelor și strălucirea lunii în primul pătrar. Își pusese în gând să-l seducă în seara aceea, să-l atragă încet, cu iscusință. Să-l surprindă. Nu avusese nicidecum de gând să-l mănânce de viu. Apoi Jared se opri într-un loc în care pământul era moale și întinse pătura pe jos. Iar ei i se făcu teamă că nu o să se poată abține.

– Spune-mi ceva, domnule avocat MacKade.

Jared o privi peste pătură, acolo unde se oprise, cu un șold înainte și cu bărbia ridicată; în privire i se citeau puterea și dorința. Ar fi fost în stare să mestece și sticlă, numai să o poată avea.

– Ce anume?

– Ai asigurarea medicală la zi?

Buzele lui Jared desenară un zâmbet, dând la iveală dinții albi.

– Să știi că nu mă poți speria.

– Dragul meu, după ce am să termin cu tine, abia dacă o să mai reușești să-ți pronunți numele.

Savannah se repezi înspre el și, cu agilitatea unui ponei de la circ, își trecu picioarele în jurul taliei lui și-i înfipse mâinile în păr. Jared o răsuci cu o mișcare de balans, astfel încât corpul lui să îl ferească pe al ei atunci când căzură amândoi pe pătură, râzând. Izbitura îi tăie răsuflarea lui Jared, așa că Savannah rămase în avantaj. Mâinile ei erau peste tot în același timp, îi trase cămașa peste cap, îi alunecară peste piept și trase fermoarul blugilor. Și, spre mare lui uimire, gura ei îi urma îndeaproape degetele.

– Stai așa, spuse el și se rostogoli peste ea, într-un gest defensiv. Dacă o ții tot așa, o să dureze cam douăzeci de secunde toată tărășenia, adăugă el și o ținti

la pământ până când libidoul său își aminti că nu mai avea de mult șaisprezece ani. M-am păstrat pentru tine, Savannah, spuse el și își coborî capul, iar sărutul său fu incredibil de profund.

Savannah îi răspunse cu un sunet asemenea torsului unei feline, care străbătu corpul lui Jared din vârful limbii până în tălpi. În timp ce buzele lui le devorau pe ale ei, lăsă palmelor sale bucuria de a cunoaște corpul ei zvelt și îmbătător, care se mișca lin, dar sigur pe el, sinuos sub atingerea lui, invitându-l să stăruie asupra fiecărui detaliu. Mirosul lui Savannah era la fel ca al pădurii – întunecat, misterios, plin de secrete și plăceri ascunse. Gustul gurii ei, care se hrănea cu atâta aviditate dintr-a lui, era aromat și fierbinte.

Mâinile ei se plimbau peste spatele lui, atingându-i fiecare mușchi, în timp ce unghiile i se înfigeau în carne, grăbindu-l să o apese mai tare, să o strângă mai cu putere. Să ia, să ia și iar să ia. Respirația ei se prefăcuse în niște gemete joase și guturale, atât de erotice încât știa de pe acum că urmau să-i stăruie în urechi și după ce avea să adoarmă.

Când Jared își arcui spinarea și se trase înapoi, Savannah se cambră la rându-i și-l urmă, trecându-și brațele în jurul trupului său. Cu ochii ațintiți asupra lui, își trase cămașa peste cap și o aruncă într-o parte. Văzu dorința nebună care se aprinse proaspătă în privirea lui și se desfătă din plin cu ea. În tinerețe, corpul ei fusese un adevărat blestem – după unii, drumul pierzaniei ei. Dar acum, când vedea cum o privește pentru prima oară bărbatul pe care îl iubea, se simțea mai mândră ca niciodată.

– Ar trebui să fie declarat ilegal să arăți așa, spuse el cu o voce răgușită și groasă.

Nu o atinse; nu încă. Fascinat de ceea ce vedea, îi desfăcu blugii, îi trase jos de pe ea și-i aruncă deoparte.

Scoase un blestem reverențios. Apoi lăsă mâinile să-i alunece în sus, de la glezne către genunchi, către coapse și șolduri, și peste stomacul încordat, care fremătă în mod neașteptat.

– Ești cea mai terifiant de frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea, spuse el.

Savannah zâmbi ușor, plină de încredere. Apoi se ridică, își trecu un braț în jurul gâtului său și-i apropie gura, pregătită să-i primească sărutul, de a ei. Murmurul ei fu unul aprobator, în timp ce el o exploră, centimetru cu centimetru, încet, savurându-i deliciul. Laui Savannah i se părea că mâinile lui erau minunate, sigure pe ele și îndeajuns de aspre. Genele îi fluturară închizându-se visătoare când Jared îi tachină cu degetul mare mugurii sânilor. Ar fi putut petrece o veșnicie desfătându-se cu sentimentul acela minunat al cărnii care alunecă peste carne, cu vântul care adia ca o șoaptă și pătura caldă de sub ei. Din copaci se auzea strigătul bufnițelor, iar stafiile dansau în aer.

Nu cunoscuse nicicând în viața ei magia și generozitatea dragostei. Știa doar că în acel moment ar fi fost în stare să-i ofere orice. Orice i-ar fi cerut. Orice ar fi dorit. Așa că atunci când el îi înfășură părul peste pumnul său și-i trase capul pe spate, era pregătită pentru orice. Dar el nu făcu decât să-și apese buzele peste umărul ei și să le treacă ușurel peste curbura umerilor. Iar ea tresări ca o ciută speriată.

– Ești surprinsă? o întrebă el cu o satisfacție întunecată, ridicându-și capul ca să privească în ochii ei confuzi și încețoșați. Ai umeri frumoși, spuse el și-și lăsă limba să-i alunece peste ei, unul câte unul.

Savannah deschise gura și trase de două ori aer în piept, cu răsuflarea tăiată.

– Ce umeri sensibili ai, spuse el. Arată de parcă ar fi sculptați în marmură, dar sunt foarte moi.

O mușcă ușor de claviculă, și ar fi putut jura că părea că se topește sub buzele lui. Fascinat de această descoperire, continuă să o exploreze, ridicând-o în poala lui astfel încât să o ocrotească el mai degrabă decât pământul.

După ce ea se lăsă moale în brațele lui, după ce știu sigur că i se oferea pe de-a-ntregul, o împinse pe culmile plăcerii fără milă, rapid, concentrându-și întreaga îndemânare. Savannah scoase un strigăt, se încordă și palma lui simți momentul extazului.

Dragostea și plăcerea fierbeau deopotrivă în venele ei. Se întoarse către el, împotriva lui, într-un vălmășag de mâini și de buze. Mai târziu avea să creadă că înnebuniseră amândoi în acele momente. Dar în clipa aceea nu mai conta decât ce-și făceau unul altuia, unul pentru celălalt. Îl făcu să-i șuiere numele, iar sunetele acelea reverberară în ea ca o muzică. Iar când îi auzi inima bătându-i sub buze, știu că bătea pentru ea și numai pentru ea. Gustul sărat al transpirației de pe pielea lui o vrăji întru totul.

O ridică de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Iar ea se deschise, se arcui și-l primi din plin, atât de adânc încât mâinile ei se întinseră să le prindă pe ale lui, din pură bucurie. Ea, care nu plângea decât atunci când nu era nimeni în preajmă care să o vadă, nimeni care să o audă, își lăsă lacrimile să-i curgă în voie. Începu să se miște, potrivindu-și ritmul cu al lui și cu ritmul propriului ei puls, sălbatic și lipsit de orice teamă. Și continuară să se bucure unul de altul, fără sfârșit, sub bolta de stele de deasupra capetelor lor și sub lumina lunii care își săgeta razele printre frunzele fragede.

Jared era aproape orbit de frumusețea chipului ei, electrizat de ceea ce corpul ei îi oferea propriului său corp. Se gândi că simțea ceva care se rupea în interiorul lui, în jurul inimii sale. Apoi, asemenea unei zeițe

antice care își invoca forțele, Savannah își ridică brațele în aer. Sclipind în lumina stelelor, corpul ei se încordă, apoi se strânse în jurul lui ca un pumn de catifea și-l împinse cu putere către culme și dincolo de ea.

capitolul 8

Savannah scoase un geamăt de cum se trezi şi îşi aşeză braţul peste ochi, ca să-i ferească de lumina orbitoare a soarelui. Întregul corp şi-l simţea de parcă ar fi călărit un armăsar sălbatic pe un teren pietros. Apoi îşi aminti că asta cam şi făcuse.

În timp ce amintirile de peste noapte îi reveneau în minte, buzele i se curbară, desenând un zâmbet. Credea că ştia deja ce înseamnă să doreşti ceva – o casă, o viaţă, un bărbat. Era sigură că experimentase toate tipurile de foame – după hrană, adăpost sau iubire. Dar nimic din ce simţise până atunci nu se compara cu ce clocotea în sufletul ei pentru Jared MacKade.

Mai fuseseră şi alţi bărbaţi în viaţa ei – unii plecaseră la fel de repede precum intraseră, în timp ce alţii reuşiseră să-i stârnească pasiunea. Dar nu avusese niciodată nevoie de vreunul. Şi îşi dădu seama că exact în asta consta minunăţia, dar şi riscul relaţiei ei cu Jared. Nu avea să mai iubească un alt bărbat. El era primul şi avea să fie şi ultimul care îi fura inima.

În timp ce sufletul şi trupul ei se trezeau, începu să audă ciripitul păsărilor şi lătraturile îndepărtate ale câinilor lui Shane. Simţi puterea razelor de soare care străbăteau frunzele crude şi răcoarea adierii matinale. Cu braţul acoperindu-i în continuare ochii, se întinse leneş, asemenea unei pisici care aşteaptă să fie mângâiată.

– Ai un tatuaj.

Savannah scoase un sunet prelung şi mulţumit, îşi trecu braţul sub cap şi deschise în sfârşit ochii.

Jared stătea lângă ea. Părul îi fusese ciufulit în timpul somnului şi de mâinile ei, ochii îi erau grei şi privirea concentrată asupra unei porţiuni de pe coapsa ei dreaptă. Savannah se întrebă dacă mai exista pe lume vreo femeie la fel de norocoasă ca ea, care să se trezească în faţa unei asemenea privelişti.

- Arăţi bine dimineaţa, spuse ea abia auzit şi întinse o mână ca să-l mângâie. Aşa, gol şi ciufulit.

Jared habar nu avea cât timp trecuse de când o privea cum dormea. Dar ştia că atunci când trăsese pătura de pe ea, ca să-şi bucure privirea studiindu-i corpul în lumina soarelui, descoperise pasărea aceea micuţă şi colorată desenată pe coapsa ei. Pur şi simplu, nu reuşise să treacă cu vederea acest mic detaliu.

- Ai un tatuaj, repetă el.

- Ştiu asta.

Savannah râse scurt, apoi se sprijini în coate. Ochii ei de un ciocolatiu-închis aveau pleoapele grele şi în ei sclipea o scânteie de veselie.

- E pasărea phoenix, îi explică ea, amuzată de felul în care sprâncenele i se apropiau pe măsură ce-şi încorda privirea asupra tatuajului ei. Ştii tu, pasărea care se ridică din propria cenuşă. Mi l-am făcut când eram în New Orleans şi mi-am dat seama că nu o să fiu săracă pentru tot restul vieţii.

- Un tatuaj.

- Sunt bărbaţi cărora li se pare atrăgător.

Numai că ea nu şi-l făcuse pentru vreun bărbat, ci pentru ea însăşi. Un semn care să-i aducă aminte că se poate reinventa şi poate urca mereu tot mai sus.

- Tu ce părere ai?

- Va trebui să reflectez asupra speţei.

Jared nu-şi putea da seama de ce era atât de fascinat. Atât de înfiorat. Oare ce alte secrete mai ascundea? Ce alte semne permanente ale trecutului ei mai putea descoperi? Îşi ridică privirea de la tatuaj, se uită fix

în ochii ei şi fu tulburat iar. De zâmbetului somnoros din privirea ei, de curbura buzelor.

– Cum te simţi?

– De parcă aş fi petrecut noaptea făcând sex sălbatic în pădure, răspunse ea râzând, apoi îşi mută braţul în jurul gâtului lui. Mă simt minunat, spuse ea în timp buzele ei le găsiră pe ale lui şi rămaseră aşa, acolo, calde şi moi. Dar tu?

– Exact la fel.

Savannah spera ca el să se poată simţi ca ea. Viaţa ei ar fi fost binecuvântată dacă el ar fi putut simţi pentru ea măcar o frântură din ce nutrea ea pentru el. Jared o strânse aproape de el şi o ţinu în braţe cum nu o mai ţinuse nimeni până atunci. De parcă ar fi fost foarte importantă.

– Nu cred că totuşi putem sta aici pentru totdeauna, spuse ea.

– Nu, dar ne putem întoarce, răspunse el.

Jared simţea nevoia să chibzuiască şi ştia că nu putea face asta atâta timp cât o ţinea în braţele lui. Îşi reaminti că-şi neglija responsabilităţile pe care le avea la fermă.

– Trebuie să plec, spuse el, dar îşi îngropă faţa în părul ei, iar braţele îi rămaseră în continuare în jurul ei. Viaţa la fermă nu se opreşte nici măcar duminica.

– În curând va trebui să mă duc să-l iau pe Bryan, spuse ea, dar nu-şi clinti capul de pe umărul lui, iar braţele îi rămaseră în continuare în jurul lui.

– Ce-ar fi să-l aduci la fermă şi să... să-l aduci la fermă?

– Bine.

– Savannah.

– Mmm?

Jared îi prinse părul cu mâinile şi-i înclină capul pe spate. Gura lui o strivi pe a ei, într-un gest disperat.

– Încă o dată, doar o dată, spuse el şoptit, în timp ce o lăsă în jos, pe pătură.

*

Pe când se înapoia la fermă, mintea lui Jared era încă înceţoşată din pricina ei. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să-l lase atât de confuz, cu genunchii moi. Trecu pe lângă cocină, de unde porcii simţiră mirosul de om şi începură să grohăie, plini de speranţă. În ţarcul păsărilor, găinile cloncăneau şi-şi fâlfâiau aripile pe deasupra vaselor cu mâncare. Neatent, Jared fu cât pe ce să se împiedice de una dintre pisicile care locuiau în hambar, şi care ieşise să se lungească la soare.

Îşi frecă faţa cu palma şi ajunse în sfârşit la uşa din spate. Mirosul micului dejun îl lovi din plin, iar stomacul lui abia atunci îşi dădu seama cât de flămând era. Ar fi fost în stare să mănânce cârnaţii pe care îi prăjea Devin cu tigaie cu tot.

– Cafea, ceru el cu un ton plângăreţ, în timp ce se poticnea spre blatul de la bucătărie.

Devin îi aruncă o privire, apoi se uită înspre Shane, care dădea deja pe gât a doua cană. Cei doi îşi aruncară unul altuia priviri amuzate.

– Ţi-ai pus cămaşa pe dos, spuse Devin pe un ton calm.

Jared îşi fripse limba cu cafeaua fierbinte, trase o înjurătură şi apoi se prăvăli la masa din bucătărie. Cu chipul luminat de zâmbetul până la urechi, Shane se sprijini de blatul de lângă aragaz, unde Devin pregătea micul dejun.

– Fratele Jared arată cam jalnic în dimineaţa asta, spuse el. Arată de parcă şi-ar fi petrecut noaptea prin pădure.

– Cred că ar fi trebuit să trimit o patrulă în căutarea ta, spuse Devin amuzat, în timp ce sparse ouăle de buza tigăii. E greu pentru un bărbat să-şi petreacă noaptea într-o pădure bântuită. De unul singur.

– Îmi pare rău că te-am lăsat de unul singur. Hai să-ţi mai torn nişte cafea, Jared, zise Shane din cale-afară

de amabil, aducând ibricul pe masă. Apoi poţi să ne povesteşti totul, cu lux de amănunte, continuă el. Să nu omiţi nici un detaliu. Suntem aici pentru tine.

Jared luă cana cu cafea pe care tocmai i-o umpluse Shane şi îşi arse încă o dată limba.

– M-am îndrăgostit de o fostă dansatoare exotică, cu un tatuaj, spuse el.

Devin întoarse ouăle în tigaie cu o mişcare de mare cunoscător.

– A fost dansatoare exotică? întrebă el.

– Unde e tatuajul? se arătă Shane curios, ceea ce-l costă un ghiont cam anemic, primit direct în stomac. Bine atunci, numeşte doar aşa, zona corpului.

– M-am îndrăgostit deja, repetă Jared, cântărind fiecare cuvânt.

– Ei, la naiba, ai mai fost îndrăgostit şi cu alte ocazii, spuse Shane, apoi se duse să scoată biscuiţii din cuptor. Măcar de data asta ai ales pe cineva interesant.

– Taci! spuse Devin în şoaptă.

Puse mâncarea pe un platou şi o aduse la masă. Apoi se aşeză şi privi cu atenţie chipul lui Jared. După câteva clipe se rezemă de spătar şi trase adânc aer în piept, cu un aer meditativ.

– Îndrăgostit până peste cap?

Ca să-i răspundă cât mai exact, Jared se frecă cu podul palmei de sternul care îl durea din pricina felului în care îi crescuse inima.

– Aşa se pare, răspunse el.

Shane scuturâ dezaprobator din cap, apoi răsturnă biscuiţii într-un castron.

– Frate, da' ştiu că ne ducem rând pe rând pe copcă! exclamă el. Mai întâi Rafe, şi acum tu, continuă el în timp ce aduse biscuiţii la masă, se aşeză şi-şi sprijini capul în palme. Devine înfricoşător.

– Ei i-ai spus? îl întrebă Devin.

– Trebuie să mă gândesc cum.

– Să vezi că iar o să trebuiască să ne punem costumele pe noi şi să mergem la nuntă, bombăni Shane nemulţumit, apoi începu să-şi umple farfuria.

– Nu a zis nimeni nimic de căsătorie, spuse Jared repede, în timp ce panica puse stăpânire pe el şi i se înfipse direct în gât. Ştiu ce înseamnă o căsnicie. Nu am pomenit de aşa ceva.

– Doar că aia nu a fost căsătorie, ci o înţelegere reciprocă, spuse Shane într-o dispoziţie din ce în ce mai bună, dând pe gât o îmbucătură uriaşă de omletă; mic dejunurile copioase îl înveseleau întotdeauna. Ai fi putut să te bagi în pat şi cu o foaie de calcul, că tot aia ar fi fost, adăugă el.

– De când te pricepi tu la lucrurile astea? întrebă Jared enervat.

Shane luă o gură de cafea, ca să alunece ouăle mai bine pe gât.

– Pentru că nu te-am văzut atunci să arăţi vreodată cum arăţi acum, frăţioare.

Devin dădu aprobator din cap, în timp ce mesteca meticulos.

– Te deranjează băiatul? întrebă el.

– Nicidecum, Bryan e un copil grozav.

Jared se încruntă şi mâncă ce mai rămăsese pe farfurie. Îi plăcea băiatul, îi plăcea să petreacă timp cu el, să stea de vorbă cu el. Şi adevărul era că unul dintre motivele pentru care căsnicia lui fusese de la bun început sortită eşecului fusese acela că el îşi dorise copii, iar soţia sa, nu.

Nu, nu-l deranja nicidecum băiatul. Bărbatul care ajutase la procrearea lui îi stătea în gât. Precum şi toţi bărbaţii care îi urmaseră de atunci încoace, îşi dădu el seama. Nu şi-i putea scoate din minte. Şi din această pricină nu se simţea împăcat cu el însuşi. Apoi surprinse privirea lui Devin, privirea aceea tăcută şi atotcunoscătoare, şi scuturâ nerăbdător din umeri.

– Trebuie să mă obişnuiesc doar cu ideea.

Devin presără sare pe ouăle din farfuria sa.

– Păcatul avocaţilor, începu el, este că le place să pună la un loc toate faptele, oricât de neînsemnate, şi toate amănuntele. Şi apoi pot începe să argumenteze orice punct de vedere. Ai fost întotdeauna priceput la asta, Jare. Tata zicea că poţi întoarce un lucru pe toate părţile şi să-l faci să pară din bun, rău, şi viceversa. Poate că de data asta ar trebui să iei lucrurile aşa cum sunt.

Jared îşi dorea să facă asta. Şi spera să şi reuşească.

Tehnic vorbind, Jared nu se mută la ea. Dar îşi petrecea majoritatea nopţilor acolo, şi o parte din hainele lui ajunseră în dulapul ei, iar o parte din cărţi pe rafturile ei. Îşi făcu obiceiul să treacă seara, după muncă, să-l scoată pe Bryan la antrenamente. De multe ori îi prindea noaptea pe câmp, aruncând mingea. Dacă avea vreun caz şi rămânea până târziu la birou, o suna. Câteodată o suna numai ca să-i audă vocea. Îi aducea destul de des flori şi câte un cartonaş cu portretele jucătorilor de baseball, sau alte asemenea comori, pentru Bryan. Ieşeau toţi trei în oraş şi dădeau apă la moară bârfitorilor.

Bryan îi acceptă prezenţa fără nici un comentariu – lucru care lui Jared îi făcu plăcere şi-l detensionă în acelaşi timp. Îi plăcea să creadă că asta se întâmpla pentru că băiatul ţinea la el şi-l considera ca făcând parte din familie. Dar, în acelaşi timp, se întreba dacă nu cumva Bryan era obişnuit să fie mereu câte un bărbat prin preajmă, care să-şi petreacă timpul cu el şi cu mama lui.

Când un gând negru ca acesta punea stăpânire pe el, Jared făcea tot posibilul să-l alunge din mintea sa. Până la urmă, nu conta altceva decât clipa de faţă. Felul în care îl privea Savannah. Felul în care râdea când se uita la ei cum se luau la trântă pe gazonul din faţa

casei. Felul în care își îndrepta spatele după ce stătuse prea mult aplecată asupra florilor de care avea grijă, sau cât de absorbită de munca ei devenea atunci când era în studio și lucra.

Conta felul în care mirosea, atunci când ieșea din cadă, după o baie fierbinte. Felul în care se strecura lângă el, în pat, seară de seară, se parcă nu s-ar mai fi săturat. Și felul în care își întindea mâna după a lui, când stăteau seara în leagănul de pe verandă.

Stătuse până târziu la tribunal, și tensiunea acumulată peste zi refuza să se dea dusă. Își adusese de lucru și acasă și știa că durerea de cap care îi bubuia în spatele pleoapelor avea să devină violentă, înainte să treacă.

Se opri în oraș, să își ia niște aspirină, și cercetă rafturile supermarketului în căutarea unui remediu care să spargă tobele care-i bubuiau în tâmple.

– Salutare, Jared! îl încolți doamna Metz, înarmată cu o pâine mare și o cutie de prăjituri de ciocolată umplute cu cremă.

Doamna Metz era expertă în circulația bârfelor și a zvonurilor prin oraș.

– Doamnă Metz, răspunse Jared.

Ritmul vieții în micile orașe era prea adânc înrădăcinat ca să-l poată grăbi și, în plus de asta, îi plăcea de ea, avea amintiri plăcute cu ea din anii copilăriei, când îi dădea prăjituri de casă. Sau când îl alunga cu mătura.

– Ce mai faceți? adăugă el.

– Bine înspre binișor, răspunse ea. Ne-ar cam trebui o ploaie bună, asta-i sigur. Primăvara asta nu a dat aproape deloc.

– Și Shane e un pic îngrijorat din pricina asta.

– O să plouă diseară, prezise ea. Se pregătește o furtună. Am auzit că băiatul doamnei Morningstar a jucat excelent sâmbătă.

– S-a înscris de trei ori din bătaia lui şi a trimis mingea afară de două ori la rând.

Doamna Metz izbucni într-un râs zgomotos, care îi puse în mişcare trioul de bărbii.

– Vorbeşti ca un tată mândru de fiul lui, zise ea şi continuă mai înainte ca el să poată face vreun comentariu. V-am mai văzut prin oraş, pe tine, împreună cu băiatul şi cu mama lui. Arată trăsnet domniţa, cum ar spune băiatul meu, Pete.

– Da, aşa este, spuse Jared şi alese un analgezic la întâmplare.

– E greu, totuşi, continuă doamna Metz, blocându-i retragerea cu silueta ei masivă. Să creşti un băiat de una singură, vreau să zic. În zilele noastre, nu mai sunt aşa multe femei care reuşesc să facă asta. E de pe undeva de prin vest, aşa-i? Înseamnă că tatăl băiatului e pe undeva pe acolo, nu?

– N-aş putea să vă spun.

Şi pentru că spusese adevărul, durerea de cap se amplifică considerabil.

– Te aştepţi să vrea să-şi vadă din când în când fiul, nu-i aşa? Sunt aici de aproape patru luni. Ai zice că e timpul să treacă să-şi vadă aşa minunăţie de băiat, nu-i aşa?

– Aşa s-ar zice, spuse Jared, precaut.

– Acuma, mulţi bărbaţi nu dau nici o ceapă degerată pe odraslele lor, darămite să vină-n vizită. Uită-te la Joe Dolin, de exemplu, zise ea şi faţa i se acri numai rostind numele lui. Sunt extrem de fericită că te ocupi tu de divorţul lui Cassie şi că-i uşurezi pe cât se poate viaţa în privinţa asta. În cele mai multe cazuri, nu este deloc uşor – ştiu de la sora mea, ce s-au mai certat când a divorţat băiatul ei mai mic! Pun pariu pe cât vrei tu că divorţul lui Savannah Morningstar nu a fost unul uşor.

„Ba nu, n-am să pun nici un pariu cu tine", își spuse Jared în sinea sa. Nu avea de gând să-i alimenteze bârfele, spunându-i că nu avusese loc nici un divorț, de vreme ce nu fusese nicicând căsătorită.

– Nu a pomenit nimic de asta, spuse el în schimb.

– Erai foarte curios pe vremuri, Jared, spuse ea și-i zâmbi mai înainte ca el să apuce să se răţoiască la ea. Și uită-te la tine acum, ai ajuns un avocat serios, cu servieta la tine. Am fost de vreo două ori la tribunal, să te văd în sala de judecată.

Valul de mânie de mai devreme trecu imediat ca prin minune.

– Da, știu.

O văzuse așezată în public, în rochia ei largă și înflorată și cu pantofii comozi. De parcă ar fi fost majoreta lui personală.

– Ai fost mai impresionant ca Perry Mason, așa i-am zis domnului Metz. „Băiatul ăla, Jared MacKade, este mai priceput ca Perry Mason." Părinţii tăi ar fi fost tare mândri de tine. Și noi, care am crezut că nici unul dintre voi nu va fi vreodată de partea legii, spuse ea și propria idee i se păru așa de amuzantă, că mai să se cocoșeze de râs. Doamne, că rău mai erai, băiete! Și să nu crezi că nu știu că tu i-ai învineţit ochiul lui Pete, după balul ăla de primăvară, de la liceu.

Ce amintire dulce evocase!

– A încercat să se dea la fata cu care eram.

– Sharilyn era foarte populară în perioada aia. Ai fost cu Sharilyn cât ai fost la liceu, nu-i așa?

– O perioadă, da.

– Oricum, s-a descurcat ea, și tu la fel, din câte-mi amintesc. Mereu au roit fetele în jurul vostru, al tău și al fraţilor tăi. Mama tânărului Bryan trebuie să fie foarte fericită că a pus mâna pe unul dintre fraţii MacKade

şi trebuie să-ţi zic că vă stă tare bine împreună. Am impresia că mamei tale i-ar fi plăcut tare mult de fata asta.

– Da.

Jared simţi cum i se strânge stomacul. Ce părere ar fi avut oare mama lui despre o femeie ca Savannah? Reflectă la întrebarea aceea tot drumul spre casă, ceea ce-i intensifică durerea de cap. Dacă mama lui ar mai fi fost în viaţă, cum i-ar fi putut explica relaţia lui cu Savannah? O mamă necăsătorită, o dansatoare exotică, care lucrase la viaţa ei într-un bâlci, legase viţei la rodeo şi fusese şi artist de stradă. „Alege tu ce vrei", îşi spuse el în sinea sa, frecându-şi o tâmplă.

Problema era că el şi-o putea imagina în oricare dintre aceste ipostaze, o vedea în fiecare stadiu al evoluţiei ei. Şi îşi dădea prea bine seama cum fiecare strat era parte din acel întreg care alcătuia femeia care îl aştepta.

Era tentat să se oprească în vizită la Rafe sau să se ducă direct la fermă. Ca să-şi dovedească doar că poate. Că mama lui Bryan nu-l prinsese în mrejele ei. Dar urcă aleea până în dreptul casei ei, pentru că i se păru că orice altă variantă ar fi fost o laşitate din partea lui. Iar fraţii MacKade nu erau laşi.

Savannah dăduse muzica la maximum. De obicei îl amuza felul în care pornea vechiul casetofon şi făcea să răsune din el muzica rock, care se revărsa peste dealuri. Dar de data asta rămase în maşină, frecându-şi tâmplele dureroase.

Urcă treptele verandei, în timp ce servieta grea îl trăgea în jos. O văzu prin uşa de plasă cum stătea în bucătărie şi spăla vasele, cântând odată cu înregistrarea, cu o voce uşor răguşită şi plină, care ar fi stârnit sângele oricărui bărbat. Şoldurile i se mişcau pe acordurile muzicii. Se mişca bine, îşi spuse el, în timp ce un val de gelozie şi enervare îl izbi în acelaşi timp cu fulgerul care despică cerul, înspre apus. Fără să se poată abţine, Jared lăsă să se plesnească uşa în spatele lui. Zgomotul se auzi

ca o împuşcătură şi acoperi sunetul muzicii. Savannah se întoarse cu faţa spre el, iar părul ei despletit îi urmă mişcarea trunchiului.

– Nu vrei să dai chestia aia mai încet? strigă el.

– Ba da, zise ea şi o porni către casetofon rotindu-şi în continuare şoldurile, ca să-l oprească. Scuze, nu am auzit maşina.

– N-ai fi auzit nici un tren de marfă.

Savannah nu făcu altceva decât să ridice o sprânceană când auzi iritarea din glasul lui şi îşi şterse mâinile ude pe blugii strâmţi.

– Ai avut o zi grea? întrebă ea.

Jared străbătu camera cu paşi mari, îşi lăsă servieta pe masa de pe care se înălţau vesele crizantemele pe care i le adusese chiar el, cu câteva zile în urmă.

– Aşa dansai şi pentru bani?

Lovitura fu atât de rapidă, de neaşteptată şi de dură, încât Savannah nici nu apucă să tragă aer în piept. O cutremură o dată, cu putere, înainte să apuce să-şi adune forţele ca să învingă durerea.

– Nu. N-aş fi scos prea mulţi bani dacă aş fi dansat numai aşa, spuse ea, apoi o porni către frigider ca să ia o bere de care nu avea nici un chef, ci căuta doar ceva ca să ţină în mâini, să nu-i mai tremure atât de tare. Vrei şi tu o bere?

– Nu. Nu te deranja deloc faptul că se holbau toţi la tine, că salivau când te vedeau?

– Nu prea, zise ea şi înghiţi berea încet, în mod intenţionat.

– Deci îţi făcea plăcere.

O îndemna să spună unele lucruri, aşa cum ar fi făcut cu un martor sub jurământ.

– Îţi plăcea să dansezi, să se holbeze toţi la tine şi să saliveze.

– Cu banii ăia îmi plăteam chiria. Dacă bărbaților tot le place să se uite la corpul meu, m-am gândit că ar fi cinstit să și plătească pentru asta.

– Și dacă tot plăteau ca să se uite, plăteau și ca să...

Jared se opri la jumătatea frazei, uluit de ceea ce fusese cât pe ce să scoată pe gură. Habar nu avea de gândurile acelea. Savannah nici măcar nu clipi. De data asta, se așteptase la o astfel de lovitură.

– Acum, că tot veni vorba, începu ea și ridică din umeri cu o mișcare înceată și nepăsătoare, să știi că mi-a trecut prin minte. Au fost momente în care nu aveam altceva de dat la schimb, așa că mi-a trecut prin minte să-mi vând corpul.

Scuzele îngrozite care îi stăteau pe vârful limbii se uscară înainte să apuce să le rostească.

– Și? Ai făcut-o?

Savannah îl fixă cu privirea ei calmă și lipsită de orice sentiment.

– Mă duc sus, să-i spun noapte bună fiului meu.

Apoi privirea i se schimbă, și din calmă deveni furioasă, când brațul lui Jared o prinse de mână.

– Nu te pune cu mine, MacKade. Stai sau pleci, faci cum vrei, dar nu te pune cu mine.

Se eliberă de atingerea lui și o luă grăbită pe scări în sus. Jared rămase pe loc; îi venea să spargă ceva. Ar fi preferat ceva ascuțit, cu care s-ar fi putut înjunghia apoi. În loc de asta, se mulțumi să rupă o cutie cu aspirină, după care se căzni să deschidă capacul flaconului, scoase trei pastile și le dădu pe gât cu ce-i mai rămăsese din bere.

Sus, la etaj, Savannah îl culcă pe Bryan. După ce închise ușa de la dormitorul lui, se încuie în baie, unde își spălă fața încinsă cu apă rece ca gheața. Cât de proastă fusese, își spuse în sinea ei, certându-se. Și cât de orbită, să nu observe că el avea resentimente în ce o privea.

Cât de neglijentă, să nu-şi construiască un zid de apărare în faţa acestor gânduri din străfundurile sufletului lui.

Avea de gând să-şi construiască unul chiar acum, îşi făcu ea sieşi promisiunea. Nu avea de gând să se lase rănită de întrebările pe care i le adresa el sau de cele din privirea lui. Şi, mai presus de toate, îşi jură să nu-i permită să o facă să se simtă ruşinată de răspunsurile pe care i le va da.

Se luptase prea mult timp şi cu prea multă forţă, ca să nu permită nimănui să o facă să se simtă mai puţin importantă decât era. Dar, cu toate că încerca din răsputeri, nu reuşea să găsească locul acela din interiorul sufletului său, locul acela liniştit şi netulburat, unde ar fi putut evada. Se părea că el avea puterea să o urmeze chiar şi acolo.

Îşi uscă metodic faţa şi curăţă apoi chiuveta. Şi în timp ce făcea asta, ascultă cu atenţie, încercând să deslueşească demarajul maşinii lui Jared. Dar nu se auzea decât sunetul fulgerelor care brăzdau cerul, al tunetelor înfundate şi murmurele bine-cunoscutelor stafii.

Când coborî iar, îl găsi în bucătărie, cu hârtiile întinse pe masă. Când îi văzu ezitarea, Jared îşi dădu ochelarii jos, dar Savannah îi întoarse spatele şi ieşi pe verandă, în aşteptarea furtunii.

Venea încet, dinspre apus, şi creştea uşor-uşor în intensitate. Asemenea supărării mocnite. Începu mai întâi vântul, care făcu să se îndoaie copacii. Mugetul furtunii – al ploii, al vântului şi al tunetelor – răsună peste dealuri, urlă prin pădure şi apoi explodă.

În aer începu să se simtă miros de ozon. Un miros plin de magie şi de violenţă. Savannah îşi dădu capul pe spate şi inspiră adânc. Când vântul mătură ploaia sub acoperişul verandei şi o izbi peste faţă, rămase pe loc. Iar când fulgerul lovi atât de aproape, încât părea că o să pârjolească copacii, se bucură de prezenţa lui.

După o vreme, Jared lăsă munca deoparte şi ieşi pe verandă, alături de ea. Era udă leoarcă, din păr i se scurgea apă, iar cămaşa i se lipise de corp. Aerul era rece, dar ea nu tremura. În cele din urmă se întoarse cu faţa spre el, se sprijini de stâlpul verandei şi-şi încrucişă picioarele, în dreptul gleznelor.

– Te mai preocupă şi alte gânduri?

Jared îşi scosese cravata şi-şi suflecase mânecile, dar se simţea încă în pielea lui de avocat.

– Te-am întrebat prea direct, începu el, dispreţuind deja tonul măsurat al propriei voci. Îmi cer scuze pentru asta. Dar nu şi pentru faptul că aştept încă un răspuns. Te-am întrebat dacă te-ai prostituat.

– Asta se numeşte reformularea unei întrebări, nu-i aşa, domnule avocat?

– Am dreptul să ştiu.

– De ce?

– La naiba, pentru că mă culc cu tine. Mai lipseşte puţin şi pot spune că locuiesc cu tine.

În timp ce stomacul i se strângea şi se convulsiona, Savannah îşi lăsă capul într-o parte.

– Te-am pus eu să plăteşti ceva, campionule? întrebă ea şi ochii îi scăpărară când îl văzu venind spre ea. Să nu îndrăzneşti să mă atingi acum. Ce tupeu ai, MacKade! Să vii aici în paşi de dans, de parcă toate astea ţi-ar aparţine, şi să-mi arunci trecutul în faţă de parcă ai fi avut ceva de-a face cu el. Ei bine, află că nu-ţi aparţine chiar totul şi n-ai avut de-a face cu nimic din trecutul meu.

Jared continuă să se apropie, până ajunse nas în nas cu ea. Furtuna continua să explodeze şi să clocotească, pe dinăuntru şi împrejurul său.

– Da sau nu?

Când Savannah încercă să-l dea la o parte, o împinse la loc şi-i prinse bărbia cu mâna.

– Crezi că vreau să știu? *Trebuie* să știu și sunt pregătit să înfrunt orice răspuns. Pentru că sunt îndrăgostit de tine, spuse el și-i ridică bărbia în sus, cu un gest brusc. Te iubesc, Savannah.

Ochii ei se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji atât de repede, încât degetele lui Jared amorțiră din pricina șocului. Savannah făcu un pas înapoi și-l dădu la o parte cu toată forța.

– Și așa te-ai gândit să-mi spui? țipă ea. Ai preacurvit, Savannah, te iubesc? Ei bine, să te ia naiba, Jared! N-am să-ți permit să-ți bați joc de ceea ce simt pentru tine. Urăsc faptul că mă faci să mă simt de doi bani când aud ce-mi spui, când îți spun ceea ce nu știam sigur dacă vrei să auzi. Te iubesc atât de mult încât aș fi în stare să mă mulțumesc cu orice mi-ai oferi. Chiar și așa ceva!

– Nu o face.

Jared trebui să se abțină să nu facă un salt înainte când o văzu îndreptându-se către ușă. Dar nu o putea atinge acum, știa că nu merita asta.

– Nu pleca, te rog. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate.

Savannah privi prin ușa de plasă către casa pe care se luptase toată viața ei să o aibă. Apoi închise ochii și se gândi la bărbatul din spatele ei, un bărbat pe care nu crezuse niciodată că l-ar putea avea. Și se simți deodată extenuată, înfrântă de propria inimă.

– Nu mi-am vândut niciodată trupul, spuse ea încet, cu o voce din care eliminase cu grijă orice urmă de emoție. Nici măcar atunci când nu am avut ce mânca. Aș fi putut să o fac, au fost nenumărate ocazii, la fel de multe ca aceia care au presupus că am făcut-o. Dar nu mi-am vândut niciodată trupul. Și nu am luat decizia asta pentru mine. Am făcut-o pentru Bryan, pentru că nu merita să aibă o mamă care să se vândă pentru mâncare sau pentru banii de chirie pe o noapte. Apoi trase

aer în piept şi se întoarse către el. Eşti mulţumit de răspuns, MacKade?

Şi-ar fi retras fiecare cuvânt, dacă ar fi putut. Cu toate acestea, ştia că, dacă gândurile lui nu ar fi ieşit la suprafaţă, ar fi infestat şi ar fi otrăvit tot ce aveau. La fel cum ştia că mai avea multe lucruri de spus, şi la fel de multe de întrebat. Dar nu în seara aceea.

- Poţi să înţelegi cât de mult urăsc faptul că a trebuit să faci o astfel de alegere? Că ai fost singură şi că ai avut necazuri?

- Nu pot schimba nimic din ultimii zece ani, şi nici nu aş face-o.

Jared se apropie încet de ea, testând terenul.

- Poţi înţelege faptul că te iubesc? Că tocmai mi-am dat seama că nu am mai iubit până acum nici o femeie şi că această nevoie îngrozitoare de tine mă înnebuneşte?

Jared ridică o mână şi îi atinse vârfurile ude ale părului.

- Lasă-mă să te iau în braţe, Savannah. Vreau doar să te iau în braţe.

O prinse cu blândeţe, o strânse cu braţele şi începu să o legene. Când ridică şi ea, în sfârşit, braţele de pe lângă corp şi le aşeză în jurul lui, se simţi străbătut de un val de uşurare.

- Te-am rănit. Îmi pare rău. Nici măcar nu mi-am dat seama că o pot face, spuse el ruşinat şi apăsă cu buzele părul ei ud. Am crezut că e vorba numai despre mine. A devenit totul atât de important, încât nu mi-am dat seama că mai poate fi şi altcineva în aceeaşi situaţie ca mine. Permite-mi să spun că mi-am pierdut minţile.

- Nu mai contează, spuse ea, având impresia că, dacă ar fi putut, s-ar fi strecurat înăuntrul lui. Nu mai contează acum.

- Lasă-mă să-ţi mai spun o dată, zise el şi apoi îi dădu încet capul pe spate şi o privi în ochii întunecaţi şi umezi. Te iubesc, Savannah! Te iubesc atât de tare! repetă

el şi-şi lipi buzele de ale ei, simţindu-i tremurul. Atât de tare! Mi se taie respiraţia ori de câte ori te privesc.

Savannah nu mai putea vorbi. Aşa visase cândva să se uite la ea, cu o infinită dragoste în ochi. Şi acelea erau cuvintele pe care refuzase să viseze că le-ar putea auzi vreodată. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se agăţă disperată, ca şi cum viaţa ei întreagă ar fi depins de el.

– Tremuri, spuse el. Ţi-e frig.

– Nu. Nu! O, cât de mult te iubesc! Nu ştiu cum astfel ţi-aş putea spune.

– Ajunge şi aşa. S-a domolit furtuna.

Tunetele se auzeau din ce mai încet, îndepărtându-se.

– O să plouă bine, continuă el, şi fermierii o să fie fericiţi. O să se ude bine pământul. Genul ăla de ploaie care contează, spuse el, trecându-şi un braţ pe sub genunchii ei şi ridicând-o în braţe. Vreau să fac dragoste cu tine şi să ascult ploaia.

Jared se purta atât de blând cu ea, încât îi alina pe de-a-ntregul sufletul. O sărută pe obraz şi pe gât în timp ce o purtă pe braţe înspre camera pe care o împărţeau. După ce închise uşa, o purtă mai departe, printre umbre, şi o întinse pe pat.

Savannah auzi sunetul făcut de băţul de chibrit, apoi văzu flacăra unei lumânări. Îi scoase hainele ude şi-şi trecu palma peste pielea ei. Iar ea se simţi deodată fragilă şi plină de emoţie. Se ridică în genunchi şi începu să-i descheie cămaşa, însă degetele nu o ascultau. Aşa că el i le luă şi i le lipi, unul câte unul, de buzele lui.

Se simţea mirosul de ploaie şi de pământ jilav, şoaptele tunetelor care se îndepărtau şi salteaua de sub ea. Apoi nu mai ştiu nimic altceva în afară de el. Murmurele şi oftaturile pluteau printre sunetele ploii care bătea în geam. Era atât de blând cu ea, atât de tandru, încât i se păru că întregul ei corp se scurge printre degetele lui precum ceara caldă, frumos mirositoare. De fiecare dată

când buzele li se întâlneau, sărutul era mai adânc şi mai adevărat. De câte ori corpurile se lipeau unul de altul, atingerea era mai blândă şi mai caldă.

Atingerea mângâietoare cu vârful degetelor, un şir nesfârşit de sărutări neauzite, şi carnea înfiorată. Uluiţi de dragostea lor, se priviră şi-şi ascultară ritmul tot mai alert al inimilor.

Alunecă în ea cu mişcări mătăsoase, iar oftatul lui se potrivi cu al ei, în timp ce trupul lui continuă să se ridice şi să se lase peste al ei. Buzele lui le întâlniră pe ale ei. Simţi plăcerea ei crescândă traversându-l ca un val uriaş şi lent care îl luă pe sus şi îl purtă pe culmile lui.

capitolul 9

Lui Bryan îi făcea mare plăcere să-şi petreacă timpul la fermă. Îi plăceau animalele, compania bărbaţilor şi viaţa în aer liber. Îşi mai amintea şi acum aglomeraţia din oraşe şi spaţiile înguste, din locurile prin care se mutaseră şi în care locuiseră, în cămăruţe mici, în care ferestrele păreau să pulseze din pricina zgomotului, iar pereţii erau aşa de subţiri că puteai auzi toate hohotele de râs şi toate blestemele vecinilor.

Nu-i displăcuse întru totul viaţa la oraş. Mereu se găsea câte ceva de făcut sau vreun loc de vizitat. Iar mama lui îl ducea mereu prin parcuri şi la locuri de joacă – ori de câte ori nu era nevoită să se ducă la muncă. Îşi amintea vag de unele zile în care lucrase până noaptea târziu, sau de dimineaţa din zori. De zilele în care fusese foarte obosită sau foarte tristă. Cu toate că nu pricepuse niciodată de ce.

Îşi amintea de New Orleans, unde muzica pulsa încontinuu, iar oamenii vorbeau tărăgănat. Îşi amintea că mama lui ţinea un ghiveci cu flori roşii pe pervazul ferestrei. Câteodată stătea la picioarele mamei lui şi se juca cu maşinuţe sau se uita pe cărţi cu poze, în timp ce ea picta diferite lucruri, sau picta oamenii care veneau şi se aşezau pe un scaun pliant, în timp ce ea le desena portretele pe foi mari de hârtie, cu cărbune sau culori. Acela fusese momentul în care lucrurile începuseră să se schimbe. Începuse să le meargă mai bine. Mama lui nu mai trebuia să lucreze noaptea, iar privirea aceea obosită şi tristă îi dispăruse.

Acum era cel mai bine de când îşi aducea el aminte. Aveau o casă, aşa cum îi promisese ea întotdeauna.

Aveau o curte şi prieteni care rămâneau prieteni pentru că nici ei nu mai trebuiau să plece de acolo. Prieteni asemenea lui Connor. Care era grozav, cu toate că unii copii de la şcoală se luau de el şi ziceau chestii urâte despre tatăl lui. Poate pentru că ei nu ştiau cum era să nu ai deloc un tată, se gândea Bryan uneori. Aşa cum era cazul lui. Însă lui îi era de ajuns şi mama lui. Ea se pricepea să pună mereu lucrurile pe roate şi se asigura întotdeauna că ei doi lucrează ca o adevărată echipă. În ce privea mamele, Bryan îşi dădea seama că a lui era cea mai tare.

Aşa cum fusese atunci când îl întrebase dacă voia să locuiască într-o cabană din pădure. Nu-l anunţase, pur şi simplu, că aşa o să facă, cum ştia el că făceau unii părinţi. Mai apoi, după ce cumpăraseră cabana – care, după părerea lui, era cel mai tare loc de pe planetă – îi dăduse voie să aleagă tot felul de chestii pentru camera lui. Paturile suprapuse, posterele de pus pe pereţi şi cufărul mare, de lemn, în care-şi ţinea jucăriile. Iar acum putea vizita ferma când avea el chef. În majoritatea cazurilor.

Shane era genial. Nu-l deranja niciodată prezenţa lui Bryan, nici faptul că-l întreba tot felul de chestii despre diverse lucruri. Şi Devin era ca lumea, chiar dacă era şerif. Îi plăcea de Rafe şi felul în care acesta se trântea câteodată la pământ şi se lua la trântă cu câinii.

Jared îl cam speria, pentru că îl făcea pe Bryan să-şi imagineze cum ar fi fost să-l aibă mereu în preajmă. Ca un fel de tată. Cineva cu care să joace baseball. Un bărbat care să vină în fiecare zi acasă, după muncă, şi să asculte ce avea el de spus. Un bărbat care să-i sărute mama prin bucătărie, cu un aer cât se poate de natural.

Pe Jared îl dorea cel mai mult, şi pentru că îl dorea, Bryan voia din tot sufletul să-l vadă în fiecare seară. Şi, nu se ştie cum, orice îşi dorea el din tot sufletul

se adeverea întotdeauna. La fermă, soarele strălucea şi usca pământul umed de după ploaia din noaptea precedentă. Ceaţa din zorii zilei se ridicase, iar aerul rămăsese curat şi umed. Stătea pe jos, alături de câini şi de Connor, şi se simţea fericit, iar vocile adulţilor se auzeau undeva pe fundal, niciodată prea departe. Urmau să mănânce de cină, duminică seara, împreună cu familia MacKade. Bărbaţii găteau, ceea ce lui Bryan i se părea un pic cam ciudat, dar interesant.

– Crezi că Frank şi Ethel o să aibă pui?

Connor continuă să mângâie blana aurie a câinelui care stătea cel mai aproape de el, în timp ce cântărea răspunsul.

– Probabil că da. Aşa se întâmplă după ce se căsătoresc doi oameni. Cred că e la fel şi la câini.

Bryan pufni şi-l lovi pe Connor cu pumnul peste umăr.

– Oamenii nu trebuie să se căsătorească neapărat ca să aibă un copil. Trebuie doar să stea unul cu altul.

Dacă ar fi făcut oricine altcineva un astfel de comentariu, Connor cu siguranţă că ar fi roşit. Dar pentru că era vorba de Bryan, se mulţumi să dea din cap, cu înţelepciune.

– Atunci Fred şi Ethel o să facă pui, pentru că şi ei stau unul cu altul.

Bryan privi înspre casă. Se auzeau râsete prin fereastra de la bucătărie.

– Cred că Jared stă mereu cu mama.

Connor făcu ochii mari.

– O să aibă un copil?

– Nu.

Bryan îşi trecu un braţ pe după gâtul lui Ethel. Era o posibilitate la care se gândise şi el.

– Ar fi tare dacă ar avea un copil. Vreau să zic, şi ţie îţi place să o ai pe Emma mereu prin preajmă, nu?

– Da.

– Un frate ar fi şi mai tare, dar ar merge şi o soră. Cred că dacă ar avea unul – un copil, vreau să spun – Jared ar rămâne cu noi. Adică ar locui cu noi.

– Câteodată e rău, spuse Connor încet. Câteodată, când locuieşte un bărbat în casă, e rău. Se ceartă şi se bat, se îmbată şi... alte chestii.

O astfel de idee îl făcu pe Bryan să se încrunte.

– Dar nu sunt toţi bărbaţii aşa.

– Cred că nu, răspunse Connor, care nu era deloc convins de adevărul spuselor sale. Eu nu vreau să mai locuiască vreun bărbat cu noi vreodată, spuse el cu o voce joasă şi tăioasă. Niciodată!

Înţelegător, Bryan îşi mută braţul de după gâtul lui Ethel şi-l puse după gâtul lui Connor.

– Dacă tatăl tău o să încerce să se mai întoarcă, după ce iese din închisoare, o să fim pregătiţi. O să fim pregătiţi, repetă el cu un zâmbet luminos. Eu şi cu tine, Con.

– Da, spuse Connor, care aproape că-şi dorea să aibă ocazia să se adeverească promisiunea lui. Tu şi cu mine.

– Se pare că discută ceva serios, comentă Savannah din dreptul ferestrei de la bucătărie.

– Connor nu a mai avut niciodată până acum un prieten apropiat.

Nici nu avusese cum, îşi spuse Cassie în sinea ei, pentru că Joe alunga pe oricine venea la ei în casă.

– Nici Bry. Se potrivesc de minune.

Savannah zâmbi larg când îi văzu pe cei doi băieţi luându-se la trântă, cu tot cu câini. Toţi patru aveau să fie murdari din cap până-n picioare, înainte să apuce să se aşeze la masă.

– Ce imagine familiară, spuse Devin, apropiindu-se de cele două femei şi îndesându-şi mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor.

Savannah făcu un efort să nu se îmbăţoşeze.

– Şi noi ne-am petrecut multe după-amiezi de duminică cu picioarele înfipte în ţărână, continuă el.

– Noi ne-am petrecut mai toate după-amiezile cu picioarele înfipte în ţărână, zise Rafe.

– Îţi mai aduci aminte duminica aia în care a pus mama furtunul pe noi? întrebă Shane oftând şi muşcă dintr-o ridiche. Ce zile! S-a enervat pentru că veneau în vizită bunica şi bunicul, iar noi ne-am luat la bătaie îmbrăcaţi cu hainele cele mai bune.

– Tu ai început, îşi aminti Jared. Mi-ai şutit mingea de baseball şi ai pierdut-o prin porumb.

– Eu am împrumutat mingea, îi spuse Shane, iar Devin a fost cel care a pierdut-o în lanul de porumb.

– Rafe a pierdut-o, afirmă Devin pe un ton calm. El trebuia să o prindă.

– Ai lovit-o cu boltă. Ai tras prea tare, spuse Rafe scârbit. Niciodată nu a ştiut să o prindă ca lumea.

– Pe naiba!

Mai înainte ca Devin să apuce să-şi continue argumentarea, Regan ridică amândouă mâinile.

– Gata! Cred că după acest minunat exemplu de solidaritate între fraţi, este momentul să facem un anunţ, spuse ea şi zâmbi către Rafe. Nu crezi? întrebă ea.

– Ba da, spuse el, apoi îi luă mâna într-a lui şi o duse în dreptul buzelor, înainte de a o trage mai aproape de el.

Zâmbetul îi lumină chipul cu viteza unui fulger.

– O să avem un copil, spuse el.

Urmă un moment de linişte deplină, înainte ca toată lumea să izbucnească. Shane scoase un chiot de bucurie, după care îşi asumă riscul de a o lua pe Regan pe sus. Trebuia să fie pupată, la fel cum Rafe trebuia înghiontit şi luat la pumni.

– Daţi-mi soţia înapoi! ceru el imperios.

– Imediat, spuse Shane şi o mai sărută o dată, din toată inima, apoi vru să i-o paseze înapoi lui Rafe. Jared o interceptă, şi o învârti şi el o dată.

Regan continua să râdă când se trezi în braţele lui Devin.

– Fir-ar să fie, daţi-mi femeia înapoi!

În timp ce bărbaţii se încăierau şi se certau care să o ia în braţe pe viitoarea mămică, Savannah se sprijini de blatul dulapului.

– Familia MacKade, noua generaţie, spuse ea şoptit, către Cassie. Ce gând înfricoşător!

– O să se descurce ea, spuse Cassie, străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

Şi cum toţi ceilalţi erau ocupaţi, se duse repede să verifice puiul din ceaun. Savannah făcu un pas înainte şi se aplecă să-l sărute pe Jared pe obraz.

– Felicitări, unchiule Jare!

Jared nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

– Rafe o să fie tătic!

Cu o sprânceană arcuită, Savannah aruncă o privire înspre locul în care Regan era în continuare pasată de la un frate la altul.

– Şi ăsta, presupun, e felul în care sărbătoriţi voi – aruncând cu femei de la unul la altul.

– Nu există un precedent. E primul nostru copil!

Când Jared îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei, Savannah îşi dădu seama câtă dreptate era în vorbele lui Jared. Urma să se nască un bebeluş în familia MacKade, şi avea să fie al tuturor.

Continuă să se gândească la asta în timp ce sărbătoarea, continuă şi în timpul cinei, când curseră în valuri sugestiile, cele mai multe dintre ele caraghioase, în ce privea îngrijirea copilului, alegerea numelui şi îndatoririle familiale. I se părea ciudat să-şi dea seama acum, când se aşezase în sfârşit la casa ei şi era sigură că Bryan

avea tot ce putea ea mai bun să-i ofere, că nici unul din ei nu cunoscuse împlinirea unei familii adevărate.

Se aveau unul pe altul, şi asta era foarte important. Vital chiar. Iar Bryan era un copil fericit şi echilibrat. Putea vedea asta clar, când îl vedea stând lângă ea şi înfulecând mâncarea din farfurie, chicotind la ideea lui Shane de a numi bebeluşul Lulubele MacKade, în cazul în care ar fi urmat să fie fată. Nu era nici urmă de îndoială că fiul ei era exact aşa cum ar fi trebuit să fie.

Şi totuşi. Nu cunoscuse niciodată bucuria sau problemele pe care le ridica o familie cu unchi, mătuşi, bunici. Sau fraţi. Nu avea cum să-i ofere aşa ceva. Spera ca ea să fie singura dintre ei care să simtă dintr-odată lipsa acestora.

– Te simţi bine, Regan? răzbătu vocea lui Cassie în vârtejul conversaţiei dominate de masculi.

– Minunat, răspunse Regan. Nu cred să mă fi simţit vreodată mai bine. Nu am greţuri, nu mă simt nici obosită, nu resimt nici un simptom de care ne avertizează toate cărţile de specialitate.

– Eu le-am avut pe toate, spuse Cassie zâmbind, trecându-şi mâna prin părul Emmei, cu un aer absent. Nu foarte tare, doar atât cât să ştiu la ce să mă aştept când am rămas însărcinată a doua oară. Dar tu, Savannah?

– M-am chinuit ca un câine în primele trei luni, spuse ea şi-i pasă lui Bryan castronul cu cartofi copţi înainte ca el să se aplece peste farfuria ei să-i ia. Dar aproape că a meritat, adăugă ea, făcându-i cu ochiul lui Bryan.

– Trei luni? se cutremură Regan, în semn de compasiune. În fiecare zi?

– Pe ceas! spuse ea numai zâmbet. Bry, dacă mai deschizi gura un pic, cred că poţi băga trei cartofi deodată.

Bryan reuşi să zâmbească şi cu gura plină.

– Sunt aşa de buni!

– Exact cum îi făcea mama, adăugă Devin, şi mai puse câţiva cartofi în farfuria lui Bryan. Făceam concursuri, să vedem cine poate mânca mai mulţi. De obicei câştiga Jared, nu-i aşa Jare?

– Da, răspunse el, însă se oprise din mâncat şi se uita ciudat la Savannah.

– Băiatul ăsta o să-ţi întreacă recordul, spuse Shane aruncând un biscuit înspre el, pe care Jared fu destul de iute cât să-l prindă.

Intrigat de asemenea manevră, Bryan luă şi el unul şi-l lansă către Connor, care îl prinse înainte să cadă pe jos.

– Bună recuperare, comentă Rafe. Eu zic să-l înscriem. O să joci şi tu baseball sezonul viitor, Con?

– Nu ştiu, răspunse Connor în timp ce rupse un colţ din biscuit şi-i aruncă mamei lui o privire pe sub sprâncene.

– Con e cel mai bun aruncător, mai bun decât toţi din echipa noastră, spuse Bryan vesel, apoi mai luă un biscuit şi-l unse cu un strat generos de unt. Poate să nimerească ţinta la fix.

– Connor, nu mi-ai spus că vrei să joci baseball.

Cassie regretă cele spuse, imediat după ce vorbele îi ieşiseră din gură. Sigur că nu spusese nimic. Nici nu avusese cu cine să joace baseball. Iar rezultatele lui şcolare erau semn că nu era un bărbat adevărat, după spusele tatălui său.

– Nu prea ştiu să lovesc nimic, bombăni Connor, înroşindu-se până în vârful urechilor. Am început să mă pricep un pic la aruncări, de când mi-a arătat Bryan cum se face.

– Înseamnă că trebuie să lucrăm la aruncări, spuse Devin, pe un ton natural. După cină, putem începe să exersăm poziţia corpului.

Buzele lui Connor desenară un zâmbet, dar era un răspuns cât se poate de clar.

*

Nu mult după aceea, dinspre câmp răsunau strigăte şi contraziceri, care răzbăteau prin fereastra bucătăriei. Cu mâinile pline de vase murdare, Cassie privi afară, pe geam. Devin stătea pe vine, în spatele lui Connor, iar mâinile lor erau unele peste altele, pe mânerul unei bâte de lemn, în timp ce Jared arunca mingi joase.

– E foarte frumos din partea lor să se joace aşa cu copiii.

– Şi să ne lase pe noi să spălăm vasele, punctă Savannah.

– Cel care găteşte nu spală şi vase, spuse Regan, în timp ce umplea chiuveta cu apă caldă. Regulile casei MacKade.

– Mi se pare corect, se arătă de acord Savannah.

Dar, după ce aruncă o privire prin bucătăria dezordonată şi plină de vase, nu-şi putea da seama cine ieşea câştigător cu o asemenea filosofie.

– Vă supăraţi dacă vă întreb... începu Regan, apoi se opri şi izbucni într-un râs nervos. De fapt, este o idioţenie.

Savannah apucă o cârpă de vase şi se pregăti să atace maldărul de farfurii.

– Ce e?

– Ei bine, începu Regan spălând primele farfurii, cu sprâncenele încruntate. Mă întrebam, dacă tot aţi trecut amândouă prin experienţa asta, nu-mi puteţi spune şi mie cum e, de fapt? Mă refer la ce-i mai grav.

Savannah aruncă o privire înspre Cassie şi zâmbi cu viclenie.

– Sarcina şi naşterea, sau marşul prin Valea Morţii.

– Hai, că nu e chiar aşa de rău. Nu o speria!

Preocupată de starea lui Regan, Cassie lăsă încet jos turnul de farfurii şi o mângâie pe umăr, în semn de încurajare.

– Zău că nu-i aşa de rău! repetă ea.

– Şi ce vrei să-i spui, că e ca o plimbare pe plajă? întrebă Savannah. Ca să te poată înjura şi pe tine, odată cu Rafe, când o fi să nască.

– E un proces natural al vieţii, insistă Cassie, apoi izbucni în râs. Care doare ca naiba, adăugă ea.

– Îmi pare rău că am întrebat, spuse Regan, apoi oftă resemnată când îşi dădu seama că nu se putea abţine să nu se gândească la asta. Deci, cât a durat?

– La Connor, douăsprezece ore şi ceva, la Emma, mai puţin de zece.

– Cu alte cuvinte, spuse Savannah încercând să o ajute să înţeleagă, cam cât o veşnicie.

– Ţi-aş spune să taci, dacă nu aş vrea să ştiu cât a durat la tine, zise Regan încreţindu-şi nasul. Zece minute, nu-i aşa?

– Treizeci şi două de ore de distracţie continuă.

– Treizeci şi două?!

Uimită de răspunsul primit, Regan fu cât pe-aci să scape farfuria udă din mână.

– Dar e inuman, continuă ea.

– Norocul celor aleşi, spuse Savannah pe un ton degajat. Şi nici secţia din maternitatea la care am născut nu era tocmai cea mai confortabilă. Nu că ar mai fi contat, spuse Savannah, ridicând din umeri. Bebeluşii vin când vor ei. O să te descurci, Regan. Rafe o să fie lângă tine. La fel şi ceilalţi fraţi MacKade, dacă nu cumva doctorii au la dispoziţie o linie de fundaşi de primă mână, care să-i ţină la distanţă.

– Tu ai fost singură, spuse Regan încet.

– Aşa s-a nimerit, spuse ea şi-şi îndreptă privirea către Jared, când îşi dădu seama că stătea în dreptul uşii de plasă. S-a terminat jocul? întrebă ea.

– Nu, spuse el şi rămase cu privirea aţintită asupra ei, indescifrabilă şi preocupată. Dar am pierdut tragerea la sorţi, aşa că am venit să iau berea.

– Ți-o aduc eu, spuse Cassie, grăbindu-se către frigider. Copiii vor ceva?

– Orice se găsește, spuse el, apoi luă baxul de beri și cutiile de suc pe care i le dădu Cassie și se îndepărtă fără vreun alt cuvânt.

– Nu cred să mai existe vreun subiect de discuție care să alunge un bărbat mai repede decât discuțiile despre nașteri, spuse Savannah cu o voce degajată, în care se deslușea totuși o urmă de îngrijorare.

În ochii aceia ai lui apăruse ceva, ceva ce el nu voise să lase să vadă.

– I-am pomenit lui Rafe de cursurile Lamaze și s-a albit la față, spuse Regan amuzată de amintirea acelei discuții, și așeză o nouă farfurie pe picurător. Și apoi a scrâșnit din dinți.

– O să se descurce, spuse Savannah, aruncând o ultimă privire înspre ușa de plasă. Te iubește. Asta e cel mai important, nu?

– Da, spuse Regan cu un oftat ușor și visător, apoi își cufundă iar mâinile în chiuvetă. Asta e cel mai important, repetă ea.

Pe drumul către casă, Savannah văzu primul licurici sclipind prin pădure. Se apropia vara, își spuse ea, în timp ce-l urmărea cu privirea pe Bryan, care alerga înaintea ei, atacând inamici invizibili. Abia aștepta să vină. Abia aștepta căldura și zilele lungi și confuze, și nopțile înăbușitoare. De fapt, își dădu ea seama, își dorea să treacă timpul. Să se împlinească un an, un ciclu de patru anotimpuri petrecute în locul acela. În casa aceea. Cu bărbatul acela.

– Te preocupă ceva? îl întrebă ea încet.

– Mă preocupă multe lucruri.

Jared și-ar fi dorit să mai poată rămâne un timp în pădure. Să stea în locul acela în care puteau simți durerea

şi nevoile oamenilor care muriseră înainte ca vreunul din ei să se fi născut.

– Sunt câteva cazuri care nu-mi dau pace. Zugravii îmi întorc biroul pe dos. Mai am de finalizat divorţul lui Cassie. Acum trebuie să contemplu şi ideea de a deveni unchi.

– Te porţi ca un avocat tipic, MacKade, care se foloseşte de cuvinte ca să ascundă esenţialul.

– Dar sunt avocat.

– Bine, hai să începem de aici. Stai aşa. Bry, treci direct în cadă! strigă ea.

– Hai, mă, mamă...

– Fuguţa! Vin şi eu imediat.

Băiatul o luă repede înainte, şi Savannah privi de la marginea pădurii cum se aprinseră luminile, una câte una, în timp ce Bryan înainta prin casă. Îl auzi cântând tare şi fals, prin fereastra deschisă, şi se bucură că avea chef să-şi facă baie.

– De ce te-ai făcut avocat?

Întrebarea ei îl puse în încurcătură, în mare parte pentru că nu-şi pusese niciodată problema.

– De ce m-am făcut avocat?

– Da, şi încearcă să răspunzi în mai puţin de douăzeci de mii de cuvinte.

– Pentru că-mi place, dădu el primul răspuns care îi veni în minte şi cel mai simplu. Îmi place să găsesc cele mai potrivite argumente, să mă strecor printre fapte, să cântăresc ambele variante, până îmi dau seama care sunt argumentele corecte. Îmi place să câştig, spuse el ridicând din umeri. Şi pentru că dreptatea este importantă. Sistemul judiciar, cu toate imperfecţiunile lui, este totuşi unul vital. Fără el, nu ar mai fi nimic.

– Aşadar, crezi în dreptate, îţi place să te certi şi să câştigi, spuse ea şi continuă să-l privească, înclinându-şi capul. Şi uite aşa, toate motivele tale încap într-o singură propoziţie. Vezi ce uşor e?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că îţi place să complici lucrurile, zise ea şi-i atinse obrazul cu o mână. Ce încerci să complici acum, Jared?

– Nimic, răspunse el şi, pentru că simţea nevoia, o apucă de încheietura mâinii şi îi sărută palma. Nu complic nimic. Mi-a plăcut să vă văd la fermă, şi pe tine, şi pe Bryan. Să ne înghesuim în jurul mesei şi să vorbim toţi deodată.

– Şi să aruncaţi cu biscuiţi.

– Şi să aruncăm cu biscuiţi. Mi-a plăcut să vă ascult, pe tine, pe Regan şi pe Cassie vorbind în bucătărie, în timp ce noi jucam baseball afară.

– Tipic, spuse ea schiţând un zâmbet. Sau, după cum ai spune tu, o distribuţie în stil clasic a populaţiei feminine şi masculine.

– Dă-mă în judecată!

Jared o trase aproape de el. Şi din locul acela, în liniştea deplină, i se păru că aude lupta. Un străin în faţa unui alt străin, încleştaţi în luptă, pentru totdeauna. Dreptate, poate, contra dreptăţii.

– Simţi? întrebă el şoptit.

– Da.

„Teama", se gândi ea, închizând ochii.

Disperarea. Şi nemărginita speranţă rănită. Poate că de aceea reuşea să-i simtă ecoul în pădure, pentru că încercase pe pielea ei toate aceste emoţii şi le ştia atât de bine.

– Te-ai întrebat vreodată de ce mai sunt aici? Ce le-a mai rămas de spus sau de făcut?

– Lupta nu s-a terminat. Nu se termină niciodată.

Savannah scutură dezaprobator din cap.

– Nevoia nu încetează niciodată. Nevoia de a găsi un cămin. De a găsi pacea, presupun. Nu încetează niciodată. Dar eu am găsit-o, aici.

Când Savannah începu să se retragă, Jared o strânse mai tare în braţe.

– Am stat la uşă şi v-am ascultat, în timp ce vorbeaţi în bucătărie. M-a deranjat, Savannah, faptul că ai fost singură atunci când l-ai născut pe Bryan. M-a deranjat să-mi imaginez aşa ceva, la fel cum m-a deranjat şi când ai spus că ţi-a fost rău atâta timp.

– Mai toate femeile însărcinate au greţuri dimineaţa.

– În schimb, să ai şaisprezece ani, să fii singură, să-ţi fie rău şi să fii însărcinată nu e ceva ce au parte mai toate femeile. Şi nici nu ar trebui să fie.

– Dar e o pierdere de timp să-ţi pară rău acum pentru mine. S-a întâmplat acum mult timp, spuse ea şi de data asta se trase înapoi şi-i văzu faţa. Dar nu asta simţi tu acum, observă ea.

– Nu ştiu ce simt.

Nimic nu-l frustra mai tare decât faptul că nu reuşea să desluşească răspunsurile din sufletul lui.

– Am nişte întrebări şi încă nu ştiu cum să le formulez. Tu mă faci să te întreb, pentru că nu-mi spui nimic. Şi da, îmi pare rău pentru tine, pentru copila care a trebuit să răzbată singură prin viaţă şi să ia nişte decizii pe care nici un copil nu ar trebui să fie nevoit să le ia de unul singur.

– Nu eram un copil, spuse ea cu o voce măsurată şi cu umerii încordaţi. Eram destul de mare ca să pot rămâne însărcinată, aşa că eram destul de mare ca să pot face faţă consecinţelor. Iar decizia pe care am luat-o nu o putea lua nimeni altcineva în afară de mine. Să-l am pe Bryan a fost una dintre puţinele decizii bune pe care le-am luat.

– Nu m-am referit la asta. Nu m-am referit la Bryan, spuse el scuturând-o grăbit când observă mânia care se strânsese în ochii ei. M-am referit la restul deciziilor – unde să te duci, ce să faci, din ce să trăieşti. Şi erai doar

un copil, Savannah, ce naiba! Meritai o soartă mai bună.

– L-am avut pe Bryan. Am căpătat o soartă mai bună decât aș fi meritat.

Nu o putea convinge să vadă lucrurile așa cum le vedea el. Pentru prima dată, nu-și găsea, pur și simplu, cuvintele. Poate că erau prea simple.

– Mă întreb cum ar fi să creezi ceva asemenea acestui băiat și să iubești fără nici o reținere. Fără să te mai gândești la tine.

Acum putea zâmbi și ea.

– Minunat. Absolut minunat. Vii acasă cu mine?

– Da, spuse el și o luă de mână. Vin acasă cu tine.

Jared continuă să se gândească la genul acela de dragoste și la stilul ei de viață, în timp ce ea dormea lângă el. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să pornească în căutarea unei femei cum era ea. Și nu-i plăcea să recunoască asta, nici măcar față de el însuși.

Savannah nu era nici rafinată, nici cultivată, nu avea nici urmă de personalitate sofisticată, pe care o căuta de obicei la femei. Pe care o căutase, odată demult, își reaminti Jared. Iar asta fusese o greșeală patetică. Cu toate acestea, nu avea orice bărbat nevoie de o femeie pe care să o înțeleagă, pe care să o cunoască? Erau porțiuni destul de generoase din viața lui Savannah pe care el nici nu le înțelegea și nici nu le știa. Mari porțiuni din ea care erau separate de el și nu existau decât în amintirile ei.

O fată tânără, însărcinată și singură, părăsită de toți cei pe care ar fi trebuit să se poată baza. I se făcea milă când se gândea la fata aceea și, în același timp, simțea și o urmă de neîncredere în ea, iar gândul acela nu-i dădea pace.

Unde se dusese, ce făcuse, cine fusese în tot acel timp? Și oricât de tare ar fi vrut să treacă peste întrebările

acelea, mândria nu-i dădea pace. Născuse copilul unui alt bărbat, fusese obiectul fanteziilor unui alt bărbat. Gândul acela se înfipsese în mândria lui, în egoul său, şi refuza să se dea dus de acolo. Aceea era problema lui. O cunoştea, o conştientiza, medita la ea. Şi în timp ce Savannah se foi lângă el, întorcându-se cu spatele, începu să-şi facă griji. Oare câţi alţi bărbaţi mai iubise? Câţi oare mai stătuseră întinşi alături de ea, dorindu-şi, fiecare din ei, să fie singurul bărbat din viaţa ei? Cu toate acestea, chiar în timp ce acele gânduri îi treceau prin minte, întinse mâna după ea şi o apucă, să o ţină, să o revendice. Corpul ei se ghemui lângă al lui, încălzindu-l, şi-i simţi mirosul pielii, acea aromă senzuală pe care o avea fără să-şi dea cu vreun parfum.

Îi învăţase obiceiurile. Se scula devreme dimineaţa, ca şi cum somnul era ceva din care putea ieşi oricând, ca dintr-o baie caldă. Apoi îl atingea, cu mângâieri prelungi, peste umeri, spate şi braţe. Şi tocmai când începea să simtă furnicăturile pasiunii, ea se ridica din pat. Îşi arcuia spatele cu o mişcare leneşă, ca de felină. Îşi ridica părul lung şi des, apoi îl lăsa să-i cadă pe spate.

Apoi, ca şi cum n-ar fi fost nici o diferenţă între o sirenă adormită şi o mamă aşişderea, îşi punea un halat albastru, de bumbac, şi se ducea să-l trezească pe Bryan, ca să se pregătească de şcoală. Şi de multe ori, de foarte multe ori, Jared rămânea în pat, mult timp după ce ea traversase deja holul. Şi suferea.

Aproape că ar fi vrut să creadă că aruncase o vrajă asupra lui, cu ochii ei de ţigancă, zâmbetul pasional şi atitudinea aceea de „du-te învârtindu-te". Îl cunoştea mai bine decât o ştia el pe ea. Îi cunoştea fantomele, le recunoştea, le simţea. Era prima femeie care călcase în ceea ce el considera pădurea lui şi auzise murmurul condamnaţilor.

Și asta o lega de el într-un fel care întrecea orice fel de atracție, fizică sau emoțională. Ținea de sfera spiritualului. Mergea dincolo de ceva căruia s-ar fi putut împotrivi, chiar dacă ar fi vrut să o facă. Orice ar fi fost acel ceva care îl lega de ea, nu-i lăsa altă opțiune decât să continue pe același drum care îl ducea tot mai aproape de ea. Așa că adormi cu un braț în jurul taliei ei, ținând-o strâns. Și se cufundă în vise.

Simți o durere cumplită în șold, în momentul în care explozia unui mortier îl aruncă în aer, de unde se prăvăli înapoi la pământ. Îl durea capul și-i lăcrimau ochii. Îi venea greu să se concentreze, să se forțeze să facă fiecare pas.

Nici nu-și amintea când intrase în pădure. Se târâse oare înspre copaci sau fugise printre ei? Nu mai știa altceva decât că se rătăcise cu totul și-i era cumplit de teamă. Locotenentul lui era mort. Erau atâția morți! Băiatul acela din Connecticut, cu care împărțise cina în seara de dinainte și cu care continuase să stea de vorbă, în șoaptă, mult după ce se stinseseră toate focurile, era făcut bucăți, într-un șanț îngust, acolo unde bătălia fusese atât de încrâncenată, încât să treci porțile iadului ar fi fost o adevărată binecuvântare.

Acum era singur. Știa că trebuia să găsească un loc în care să se poată odihni, un loc sigur. Măcar un timp. Casa lui nu era departe de acolo. Ceva mai la nord, în Pennsylvania. Pădurile din Maryland nu erau foarte diferite de cele de lângă ferma lui.

Poate că aici era în siguranță, până își găsea iar drumul spre casă. Până când se termina războiul acela care ar fi trebuit să fie o aventură și care se transformase într-o mie de coșmaruri. Împlinise șaptesprezece ani cu o lună în urmă și nu apucase să guste buzele vreunei femei.

Peste măsură de *istovit*, se opri și se sprijini de un copac, și trase cu greu aer în piept, de mai multe ori.

Cum de reuşea pădurea să fie atât de frumoasă, atât de plină de culorile şi de parfumul toamnei? Cum putea continua zgomotul acela înfiorător? De ce nu se opreau odată bubuitul armelor şi urletele oamenilor? Când aveau oare să-l lase să se ducă acasă?

Mai trase o dată, cu greu, aer în piept şi se dezlipi de copac. Înconjură un bolovan şi, spre marea lui uşurare, descoperi o potecă. Şi cum păşi pe ea, întâlni uniforma gri a unui soldat confederat.

Ezită doar un moment, dar înăuntrul lui se răsturnară lumi întregi. Acela era inamicul. Aceea era moartea. Acela era obstacolul din drumul său care îl ducea către ce-şi dorea mai tare.

Îşi sprijini puşca de umăr în acelaşi moment în care băiatul din faţa lui făcu aceeaşi mişcare. Traseră amândoi, aproape la nimereală, dar auzi şuierul glonţului care îi trecu aşa de aproape de ureche, încât îi îngheţă sângele în vene preţ de o clipă. Apoi atacă, în acelaşi timp cu băiatul care îi imita mişcările. Strigătele lor de luptă răsunară ca un ecou al celuilalt. Baionetele se loviră una de alta. Ochii inamicului său erau albaştri, precum cerul. Gândul acesta nu-i dădea pace pe când simţi agonia primei muşcături a baionetei din carnea lui. Ochii inamicului său erau tineri şi plini de groază.

Se luptară ca nişte câini sălbatici. Chiar şi în puţinele momente care îi mai rămăseseră, nu avea să-şi amintească mare lucru. Îşi amintea doar mirosul propriului sânge şi felul în care îl simţea curgându-i din răni. Îşi mai amintea şi cum se plimbase de unul singur, prin pădurea frumoasă şi tomnatică. Şi cum mersese împleticindu-se pe potecă. Cum se târâse, cum strigase. Îşi aminti, în orele acelea cât mai trăise, de ferma care apăruse imediat ce trecuse de poiană. De culoarea şi scânteierea pietrei, de panta acoperişului, de mirosul animalelor şi al plantelor înalte. Şi îl apucă iar plânsul, dorul de casă.

Mai era cineva cu el. Cineva cu chipul bătrân şi ridat, care se încrunta de sub borul moale al unei pălării. Îşi aminti de tatăl lui, încercă să vorbească, dar atunci când îl ridică, durerea care-l cuprinse fu mai groaznică decât moartea. În jurul lui erau multe femei. Se auzeau strigăte şi mai apoi şoapte. Simţi atingerea unor mâini moi şi lumina focului. Mai simţi şi nişte cârpe moi, după care durerea îi amorţi.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea îi ardea beregata. Dar avea atâtea de spus! Şi cineva îl asculta. Cineva care mirosea a liliac şi-l ţinea de mână. Trebuia să-i spună că fusese tare mândru de faptul că devenise soldat, mândru de faptul că-şi servise patria şi se luptase pentru ea. Încerca acum să fie mândru de moartea lui, cu toate că dorul de casă îl durea mai tare decât orice rană din trup.

Când muri, Jared se trezi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Lângă el, Savannah se întoarse pe cealaltă parte. Şi de data asta, în sfârşit, de data asta, se întoarse către el. Prin somn, braţele ei îi cuprinseră trupul. Îi era de-ajuns, pentru acea noapte.

capitolul 10

Cu trei tablouri ţinute teanc în braţe, Savannah îşi folosi toată puterea ca să deschidă uşa biroului lui Jared. Picăturile de ploaie i se scurgeau de pe cozorocul şepcii de baseball a lui Bryan, pe care şi-o pusese la repezeală în cap, înainte să pornească la drum către Hagerstown. Sissy aruncă o privire spre uşă, apoi sări din spatele tastaturii.

- Hai să te ajut cu astea.

- Mulţumesc! îi spuse Savannah recunoscătoare şi-i înmână cele trei pachete înfăşurate în hârtie. Mai am unele în maşină.

- Stai să le pun pe astea undeva şi vin să te ajut.

- Nu. Nu are nici un rost să ne udăm amândouă, spuse ea şi aruncă o privire rapidă în jur, la pereţii proaspăt zugrăviţi într-o nuanţă de albastru-verzui, la canapeaua mov-închis şi la scaunele din piele, ca de bibliotecă. Hai că începe să arate mai bine, comentă ea.

- Mie-mi spui! zise Sissy punând tablourile jos, pe măsuţa de cafea. Mă simt de parcă aş fi lucrat până acum într-o cutie şi a deschis cineva în sfârşit capacul, să intre nişte aer. Lasă-mă să-ţi aduc măcar o umbrelă.

- Nu am cum s-o ţin şi pe aia. Şi oricum, m-am udat deja. Mă întorc imediat.

Savannah ieşi în grabă din clădire şi traversă în fugă drumul până la maşina parcată pe stradă mai jos. Ploaia bătea cu putere, dar măcar era caldă. Nu se mai temea nimeni că o să fie o primăvară secetoasă, după cum o informase cu veselie doamna Metz, când se întâlniseră în acea dimineaţă la poştă. Vremea aceea,

oricât de supărătoare ar fi fost, ajuta florile lui Savannah să renască.

Până să se întoarcă la birou cu ultimele tablouri, se udase până la piele și înota în propriii pantofi.

– Șeful e? întrebă ea în timp ce așeză picturile jos, apoi își scoase șapca și-și trecu degetele prin părul ud. Poate vrea să se uite la astea înainte să le atârn.

– E cu un client, spuse Sissy, apoi zâmbi larg. Dar eu abia aștept să le văd! continuă ea și luă foarfeca de pe birou. Pot?

– Cum să nu! Doar o să fii nevoită să și trăiești cu ele.

– Nu-mi vine să cred cât de repede s-a petrecut totul, spuse Sissy și tăie dintr-o mișcare sfoara cu care era legat pachetul de deasupra. Odată ce se hotărăște să facă ceva, se mișcă repede șeful. Nu pierde timpul, nu... Oau, ce-mi place ăsta! încheie ea pe un ton entuziast, în timp ce îndepărta hârtia groasă de împachetat.

Era o scenă de stradă, iar oamenii erau niște pete vii de culoare și mișcare. Clădirile erau amestecate într-un talmeș-balmeș, ceea ce dădea lucrării un aer de veselie degajată, și erau pline cu balcoane dantelate și înviorate de flori care atârnau peste tot. La o cercetare mai atentă, Sissy descoperi un scripcar care bătea ritmul din picior, o negresă cât toate zilele îmbrăcată într-un caftan lung și roșu și trei băieți care alergau un câine gălbui. Aproape că putea auzi strigătele și muzica.

– E minunat! Spune-mi că pe ăsta-l vei pune aici!

– Asta era și ideea, spuse Savannah și-și mai trecu o dată mâna prin păr, surprinsă și în același timp flatată de reacția lui Sissy. E din New Orleans, din cartierul francez. M-am gândit că o să mai înviorez un pic atmosfera din camera de așteptare.

– Nici nu pot să-ți spun cât de tare mă plictisisem să tot admir flori roz pal într-o vază gri. Începusem să sper că am să vin într-o dimineață la birou și-am să descopăr

că au murit peste noapte! spuse Sissy chicotind. Dar la asta m-aș putea uita fără să mă mai satur. Ai studiat la colegiul de artă?

Întrebarea nevinovată a lui Sissy îi îngheță zâmbetul lui Savannah pe buze.

– Nu, răspunse ea. Nu, nu am făcut colegiul.

– Eu am studiat arta un semestru, continuă Sissy cu veselie, ridicând un tablou. Și mi s-a spus că nu am nici cel mai mic simț al perspectivei. Am scăpat cu un C.

Se bosumflă un pic când auzi telefonul sunând, apoi sprijini tabloul de masă și se duse înapoi la biroul ei, să răspundă.

Cât de fraieră fusese, să se simtă atât de stânjenită! își spuse Savannah în sinea sa. Nu, nu făcuse colegiul, dar știa să picteze. Oare nu o dovedise reacția lui Sissy? Ce ciudat, își continuă ea șirul gândurilor, că se simțea încă emoționată, chiar și după ce lucrările ei fuseseră văzute și apreciate. Își petrecuse cea mai mare parte din viața ei spunându-și că pictatul era, sau putea fi, doar o pasiune și nimic mai mult. O mică plăcere pe care și-o îngăduia atunci când trebuia să aleagă între a-și cumpăra ceva de mâncare sau vopsele. De obicei își lua vopsele. Dar zilele acelea se sfârșiseră. De mult. Avusese mare noroc cu ilustrațiile, pe care îi făcea mare plăcere să le realizeze, și intenționa să continue. Dar pictura era o parte din ea. Și era o mare diferență între peisajele cu un braț de râu secat sau portretele în cărbune, pe care le vânduse turiștilor, și picturile pe care le vindea acum, care însemnaseră ceva pentru ea când le văzuse și când le pictase.

Cu zâmbetul pe față și cu palmele ude, începu să scormonească în geanta pe care o adusese după ciocan și ruletă. Măsurase deja peretele, cu altă ocazie, iar acum găsi mijlocul, marcă cu grijă locul cu un creion, și aștepta să termine Sissy de vorbit la telefon.

– Să aștept sau pot să le agăț acum?

– Acum. Abia aștept să le văd pe perete.

Cu mişcări eficiente, Savannah bătu cuiul în care urma să agaţe tabloul. Rama era din lemn simplu, de cireş, aleasă de Regan, şi Savannah recunoscu în sinea ei, în timp ce potrivea tabloul pe perete, că fusese o alegere bună.

– Ridică de colţul drept un pic... aşa, acum e bine, spuse Sissy dând aprobator din cap, cu mâinile în şolduri. Bun. Perfect. Era şi timpul să arate şi biroul ăsta mai mult ca şeful decât ca...

– Fosta lui soţie? termină Savannah fraza în locul ei, aruncându-i o privire peste umăr.

Sissy strâmbă din nas.

– Să spunem doar că era o persoană foarte reţinută. Genul acela de femeie pe care nu o vezi niciodată cu vreun fir de păr nelalocul lui, care nu ridică niciodată vocea şi nu-şi rupe niciodată vreo unghie.

– Ceva special tot avea ea, de l-a atras pe Jared.

Sissy aruncă o privire precaută înspre scări.

– Era frumoasă, continuă ea. Genul ăla de frumuseţe „nu mă atinge, că sunt proaspăt vopsită". Stilul clasic, un fel de Grace Kelly lipsită de umor şi căldură. Şi era foarte deşteaptă. Pe bune. Nu numai pe plan profesional, dar vorbea franceza la perfecţie şi cânta nemaipomenit de frumos la pian. Citea Kafka.

– Aha! exclamă Savannah, care trebui să se abţină să nu se încrunte.

Nu era foarte sigură că ştia ce sau cine era Kafka, dar era cât se poate de sigură că ea nu citise aşa ceva.

– Era admirabilă, în felul ei. Dar era la fel de amuzantă precum o broască moartă în mijlocul iazului, spuse Sissy zâmbindu-i larg lui Savannah. Nu te poate acuza nimeni de aşa ceva, adăugă ea şi răspunse râzând la telefonul care sună iar.

Nu, reflectă Savannah. Nu o putea nimeni acuza de aşa ceva. De faptul că umbla ca scoasă din cutie, sau

că era foarte deşteaptă, sau că citea Kafka. Ştia şi ea puţină franceză, dacă se punea la socoteală dialectul cajun.

Savannah despachetă şi următorul tablou, refuzând să se lase intimidată de imaginea femeii pe care Jared o alesese cândva să-i fie nevastă. Sissy se întoarse la treburile ei, iar Savannah agăţă trei tablouri de format mic, cu câte o natură moartă, în holul de la intrare. În timp ce ploaia continua să bată în geam, iar Sissy făcea să răsune tastatura de pe biroul ei, Savannah începu să simtă bucuria de a decora, de a a alege locul potrivit pentru tablouri şi de a trezi locul acela la viaţă. Când ajunse la etajul superior, începuse să fredoneze încet.

Cum nu-i venea să înceapă să bată cuie şi acolo, în timp ce Jared discuta cu clientul său, sprijini fiecare tablou de peretele pe care i-l alesese, şi făcu aşa cu tot holul, până ajunse la biroul de vizavi de al lui Jared. Fostul birou al fostei doamne MacKade, îşi spuse în sinea ei. Sau nu, îşi reaminti ea. Nu fusese doamna MacKade. Jared îi spusese că nu-i luase numele.

Pereţii din biroul acela aveau o nuanţă închisă de trandafiriu, iar decoraţiunile erau aproape de culoarea jadului, inversând schema din biroul de jos. Regan îl transformase într-o cameră de relaxare confortabilă şi eficientă. Instalase acolo un birou, desigur, dar şi fotolii confortabile, mese, cărţi. Iar când deschise uşa unui dulap, descoperi acolo şi un automat de cafea şi nişte cești.

Aici, după cum presupuse Savannah, Jared ar fi putut sta de vorbă cu clienţii într-o atmosferă mai degajată. Sau putea folosi camera ca să se relaxeze şi să se destindă. Sau poate se gândea să-şi găsească un asociat. Îşi dădu seama că ştia foarte puţine lucruri despre munca lui, despre planurile lui sau despre cum arăta o zi de lucru de-a lui.

Nu-l întrebase niciodată, își reaminti Savannah – și de ce ar fi discutat el cazurile cu ea? Nu știa nimic despre lege, în afara problemelor pe care le avusese ea, pe când se lupta să fie mereu cu un pas înaintea sistemului, ca să nu-și piardă copilul. Probabil că asemenea discuții avusese cu fosta lui nevastă, se gândi ea, apoi se blestemă pentru că alunecase spre genul acela de gândire tipic și, în același timp, patetic. Așa că se concentră iarăși pe ce avea de făcut și ieși pe hol chiar în clipa în care se deschise ușa biroului lui Jared.

– O să-ți trimit o primă variantă a contractului peste vreo două zile, tocmai spunea Jared, apoi se opri, se uită la ea și zâmbi. Salut, Savannah.

– Salut. Scuze. Tocmai aranjam tablourile.

– Ai de gând să mi-o prezinți pe această frumoasă doamnă, Jared, sau va trebui să-mi fac singur intrarea?

– Savannah Morningstar, el e Howard Beels.

– Savannah Morningstar, spuse el. E un nume potrivit pentru o persoană ca dumneata.

Bărbatul masiv, cu pieptul cât un butoi și având în jur de cincizeci de ani, întinse o mână cât o bucată mică de șuncă și o apucă pe a lui Savannah. Avea ochi albaștri și vii, înconjurați de piele cutată și încrețită, plini de admirație specific masculină.

– Lucrezi pentru chițibușarul ăsta? o întrebă el.

– Într-un fel, da.

Savannah recunoscu privirea aceea și strângerea de mână. O mai văzuse și o mai simțise de sute de ori până atunci și, după o scurtă apreciere a situației, își dădu seama că Howard Beels era inofensiv. Așa că își încălzi zâmbetul, pentru că știa că bărbatul și-l va aminti mai târziu și va ofta după el.

– Tu l-ai angajat pe chițibușarul ăsta, Howard? întrebă ea.

Bărbatul izbucni într-un hohot de râs care îi făcu burdihanul să se scuture.

– Orice bărbat are nevoie de un avocat isteț, în lumea asta parșivă, îi spuse Howard. Și Jared este avocatul meu de... câți ani să fi trecut oare? Cinci?

– Cam așa, șopti Jared, intrigat de ușurința cu care Savannah stătea de vorbă și-l distra pe unul dintre cei mai importanți clienți ai săi.

– Cu ce te ocupi, Howard?

– Ei, câte un pic din toate, spuse el, ținându-i în continuare mâna într-a lui și făcându-i cu ochiul. Sunt un diletant. Dar tu?

– Și eu la fel, îi răspunse Savannah, stârnindu-i un nou hohot de râs.

– Savannah e artistă, îl informă Jared. Data viitoare când ai să treci pe aici, Howard, o să-i vezi lucrările pe pereți.

– Nu mai spune! exclamă el și-și îndreptă atenția către tabloul care se sprijinea de peretele din spatele ei. Ăla de acolo e o lucrarea de-a ta?

– Da.

Howard îi dădu drumul la mână și traversă holul până în dreptul tabloului. În ciuda masivității sale, se lăsă cu ușurință în jos și începu să studieze lucrarea.

– E de-a dreptul frumos, decise el.

Îi plăcea felul în care se îmbinau culorile, precum și faptul că florile pe care alesese să le picteze păreau îngrămădite, mai degrabă pline de viață decât perfecte.

– Cu cât vinzi așa ceva? întrebă el.

Savannah își sprijini greutatea corpului pe un picior.

– Oricât cred că pot lua, spuse ea pe un ton sec.

Howard se plesni peste un genunchi, cu un gest apreciativ, înainte să se ridice iar în picioare.

– Îmi place de fata asta, Jared. O să-ți dau cartea mea de vizită, dragă, spuse el, apoi băgă mâna în buzunarul sacoului și scoase una de acolo. Să mă suni, bine? Cred că putem negocia un preț pentru câteva tablouri.

– Așa am să fac, Howard, spuse ea și se uită la cartea de vizită, care nu oferea nici un indiciu asupra profesiei lui. Fii sigur că am să te sun.

– Și vezi să nu treacă un car de ani până atunci, spuse el și-i mai făcu o dată cu ochiul înainte de a se întoarce iarăși către Jared. Aștept contractul de care ziceai.

Savannah zâmbi privind spatele lui Howard, care se îndepărta.

– Ce figură! spuse ea în șoaptă.

– Ai știut cum să-l iei, observă Jared.

– Știu cum să-i iau pe cei ca el, răspunse Savannah și bagă cartea de vizită în buzunar. Jos am terminat. Dacă nu te deranjez, pot termina și aici.

– Cum să nu!

Jared se sprijini de tocul ușii, uitându-se la ea cum ridică tabloul din spatele ei.

– Puțin mai la dreapta, îi sugeră el. Howard se pricepe la femei.

– Da, mi-am dat seama.

Mulțumită de locul ales, Savannah puse tabloul jos și se pregăti să bată cuiul pentru agățătoare.

– M-aș aventura chiar să spun că i-a fost fidel soției sale timp de... cam douăzeci și cinci de ani, adăugă ea.

– Douăzeci și șase, se vor împlini în mai. Are trei copii și patru nepoți. Se pricepe la femei, repetă Jared, dar e unul dintre cei mai iscusiți oameni de afaceri din câte cunosc. Se ocupă în special de afaceri imobiliare. Cumpără și vinde. Construiește. Are și câteva hoteluri mici și e acționar majoritar la un restaurant de cinci stele.

– Chiar așa?

– Îhî... face parte și din consiliul de artă care lucrează cu Western Maryland Museum.

Savannah fu cât pe ce să-și dea cu ciocanul peste deget când realiză cât cântărea de fapt micuța carte de vizită din buzunarul ei.

– Interesant, spuse ea, apoi lăsă ciocanul jos, bucuroasă. Se pare că am fost în locul potrivit, la momentul potrivit.

– Nu ți-ar fi spus să-l suni dacă nu ar fi vorbit serios. Nu știu cum s-ar simți un artist ca tine să-și vadă operele expuse prin hoteluri, restaurante sau birouri de avocatură.

Savannah închise ochii pentru un moment.

– Nu m-ar deranja.

Agăță tabloul pe perete, apoi se dădu un pas în spate, ca să-l admire.

– Nu m-ar deranja chiar deloc.

– Temperamentul tău artistic nu se simte lezat în nici un fel?

– Nu mi-am permis niciodată să am un temperament artistic.

– Și dacă ți-ai permite să-l ai, ce ți-ar spune?

– Tot nu m-ar deranja, spuse ea, apoi se întoarse și-i privi chipul. Și de ce să mă deranjeze?

– Cred că mă întreb de ce nu ai încerca să ceri mai mult de la arta ta.

Savannah nu era foarte sigură că Jared se referea numai la artă. Dar răspunsul ei trebuia să rămână același.

– Pentru că sunt fericită cu ceea ce am.

Buzele lui Jared desenară încet un zâmbet, în timp ce întinse o mână și-i atinse obrazul.

– Ești o femeie complicată, Savannah, și uimitor de simplă. E un amestec de-a dreptul fascinant. Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva?

– Sună tentant, dar vreau să termin mai întâi cu tablourile. Dacă te duci tu la masă, aș putea să agăț tablourile de la tine din birou cât ești plecat.

– Ce-ar fi să rămân și eu și să comandăm ceva? O să mă uit la tine cum agăți tablourile.

– Așa mai merge, spuse ea și-și băgă nerăbdătoare mâinile în buzunare, apoi le scoase iar. De fapt, aș vrea

să vezi ceva. Nu ai ales tabloul ăsta, dar m-am gândit că dacă o să-ţi placă, poate vrei să-l pui în biroul tău.

Jared privi licărul de neastâmpăr din ochii ei, cuprins de curiozitate.

– Hai să vedem ce-ai adus, spuse el.

– Bine.

Savannah traversă holul şi luă tabloul de unde îl lăsase, împachetat încă.

– Nu e nimic dacă nu-ţi place, spuse ea şi trecu pe lângă el, aducând tabloul în birou. În orice caz, e un cadou, continuă ea, apoi aşeză tabloul pe masa de lucru şi făcu un pas înapoi, după care îşi îndesă iar mâinile în buzunare. Nu te costă nimic.

– Un cadou? spuse el surprins şi-i trecu o mână peste umeri când traversă încăperea până la birou, de unde luă foarfeca, să taie sfoara cu care era legat pachetul.

Îl încânta ideea unui cadou de la ea. Dar când dădu hârtia la o parte şi văzu despre ce era vorba, zâmbetul îi păli. Iar inima lui Savannah îngheţă. Pădurea era deasă şi întunecată, înţesată de mistere şi de lumina lunii. Trunchiuri întunecate de copaci, contorsionate şi noduroase se continuau cu ramuri încovoiate pe care creşteau frunze tinere, abia ieşite din muguri. Ici, colo, se zăreau pete de culoare. În lumina aceea spectrală străluceau azalee sălbatice şi sângeri. Terenul stâncos era acoperit cu frunzele căzute în toamna precedentă şi în toamna dinaintea ei, un semn al curgerii timpului şi al vieţii.

Văzu cei trei bolovani pe care stătea adesea şi trunchiul prăbuşit pe care stătuse o dată împreună cu ea. Şi undeva departe, ca o părere, se zărea printre umbre strălucirea unei lumini, care era casa lui. Avu senzaţia, pentru o clipă, că nu mai poate vorbi.

– Când ai pictat asta?

– L-am terminat acum câteva zile.

„O greşeală, îşi spuse în sinea ei", blestemându-se. „O greşeală prostească, un sentimentalism."

– E un tablou la care am lucrat în timpul liber. Cum ziceam, nu-i mare scofală. Dacă nu-ţi place...

Dar înainte să apuce ea să-şi termine fraza, Jared îşi înălţă capul şi atunci ochii lui, plini de emoţie, îi întâlniră pe ai ei.

– Nu-mi vine în minte nici un alt cadou pe care să-l fi primit şi care să însemne mai mult. Aşa arăta când am făcut dragoste pentru prima dată. La fel cum arăta de nenumăratele dăţi în care am fost acolo de unul singur.

Inima lui Savannah începu să bată aiurea, apoi simţi că i se încleştează gâtul.

– Aveam de gând să o pictez aşa cum ar fi arătat toamna, când a avut loc bătălia. Dar am vrut să o pictez mai întâi aşa. Nu eram sigură că ai să... mă bucur că-ţi place.

Jared se întinse către ea şi-i cuprinse faţa în palmele sale.

– Te iubesc, Savannah.

Buzele ei desenară un zâmbet sub atingerea blândă a buzelor lui, apoi se deschiseră, cuprinse de pasiune, cu cât sărutul lui devenea mai apăsat. Degetele lui se încurcară în părul ei, încă ud de la ploaie. Senzaţiile ei crescură încet în intensitate şi deveniră tot mai dulci.

– Ar trebui să atârn tabloul.

– Îhâmm...

Şi deodată, în timp ce corpul ei se apropia de al lui, iar gura ei începu să se mişte, Jared avu o idee mai bună. O înconjură cu un braţ, ca să o ţină în loc, şi apoi se întinse peste birou, ca să răspundă la telefon.

– Sissy? Ce-ar fi să te duci să mănânci? Da, nu te grăbi.

Privirea lui Savannah îi urmări mâna cu care el puse receptorul la loc în furcă, apoi se fixă asupra feţei lui.

– Dacă ai impresia că o să mă poţi seduce chiar aici, în biroul tău, şi c-o să mă faci să mă tăvălesc cu tine

pe covorul cel nou și frumos, în timp ce secretara ta se duce să mănânce...

Jared traversă biroul și închise ușa, apoi o încuie și ridică dintr-o sprânceană.

– Da?

În replică, Savannah își dădu părul pe spate și se sprijini cu un șold de birou.

– Ai absolută dreptate, spuse ea.

Jared își scoase haina și o atârnă de cuierul de alamă de lângă ușă. Urmă apoi cravata. Traversă încăperea înapoi, cu ochii ațintiți asupra ei. Își descheie unul câte unul nasturii cămășii.

– Ai hainele ude.

– Plouă afară.

Încet, pe îndelete, îi dădu jos bluza de bumbac, viu colorată. Continuă să o fixeze cu privirea în timp ce-și strecură un deget pe sub închizătoarea sutienului. Și mai departe, atunci când simți înfiorarea pielii ei și auzi sunetul abia perceptibil al respirației ei care se opri.

– Te doresc de fiecare dată când te văd. Te doresc și atunci când nu te văd, spuse el și apoi, cu o mișcare a degetului mare, desfăcu închizătoarea sutienului. Te doresc chiar și după ce te-am avut, continuă el și urmări cu vârful degetelor conturul sânilor ei. Mă obsedezi, Savannah, cum nimeni și nimic nu a mai reușit să o facă.

Savannah întinse mâinile către el, dar Jared scuturâ din cap și-i lăsă iar mâinile jos, pe lângă corp.

– Nu, lasă-mă pe mine. Lasă-mă pe mine.

Își trecu degetele mari peste sfârcurile ei, în timp ce îi fixa chipul cu privirea.

– Când te ating, îmi pierd mințile, șopti el. De data asta, vreau să ți le pierzi tu.

Începu să o mângâie cu degetele și cu palmele. Mai întâi mai aspru, apoi mai blând, cu grijă, apoi revendicând, ca și cum nu ar fi permis altcuiva să dicteze

vreo dispoziție. Înfierbântată, Savannah se trase încet către el, încercă să-l aducă mai aproape de ea. Dar de fiecare dată când o făcea, el se oprea, îi cobora cu răbdare mâinile, până când ea nu mai avu de ales decât să se apuce de marginea biroului și să-l lase să facă ce voia.

Nu mai făcuse nimeni dragoste cu ea în felul acela, ca și cum ea ar fi fost cel mai important lucru, de parcă nu ar mai fi existat nimeni și nimic în afară de ea, și nici nu ar mai fi fost nevoie de nimeni și de nimic altceva. De parcă plăcerea ei ar fi fost mai importantă decât orice altceva. Pe sub piele i se strecurau senzații fine, urmate apoi de altele asemănătoare, fine ca o șoaptă, și apoi altele, care se infiltrară viclene în carne, sânge și oase.

Își arcui spinarea și scoase un geamăt puternic când dinții lui se strânseră peste carnea ei și o trimiseră direct în ținutul aspru de la granița dintre plăcere și durere.

– Ia-mă, spuse ea trecându-și brațele în jurul trupului lui, în timp ce propriul corp se încorda și pulsa.

Dar el nu făcu altceva decât să-i ia mâinile într-ale lui și apoi continuă să o sărute, ducând-o tot mai aproape de delir. În gura ei era un adevărat festin, căci se umpluse de arome fierbinți și de o foame egală cu a lui. Dar de data aceasta, Jared nu se mulțumi să se scufunde în ea. Se folosi de dinți ca să o tachineze și de limbă ca să o amăgească, până când respirația ei deveni sacadată.

– Lasă-mă să te ating, îi ceru ea.

– De data asta, nu. Nu încă.

Îi prinse iar mâinile de marginea biroului și le ținu acolo în timp ce gura lui o traversă grăbită până ajunse la gât, coborî și trecu peste umerii ei frumoși și încordați.

– Acum am să te iau, Savannah, spuse el și se dădu înapoi, ca ea să-i poată vedea chipul și seriozitatea intenției, întipărită acolo. Am să-ți posed fiecare centimetru

al corpului. Cum nimeni altul nu a mai făcut-o până acum.

Pentru plăcerea ei, își spuse el. Dar știa prea bine că o parte era pentru propria lui mândrie. Voia să-i demonstreze că nici un bărbat înainte de el, sau după el, nu o mai putea face să se simtă așa cum o făcea el. Așa că-i demonstră, travesându-i corpul cu viteza fulgerului și carnea umedă, de data asta nu de la ploaie, ci din pricina pasiunii.

Savannah i se dărui cum nu se mai dăruise nici unui bărbat din viața ei. Capitulă cu totul, apoi se prinse de birou și-l lăsă să-i posede mintea și trupul. Jared îi scoase pantofii. Ea își lăsă capul pe spate și dădu drumul unui geamăt adânc în timp ce el îi scoase pantalonii, trăgându-i în jos pe coapse și alintându-i carnea cu buzele. Savannah se cutremură și suspină, în timp ce mâinile lui începură să o frământe, iar gura lui se închise peste a ei, la fel de înflăcărate amândouă.

Savannah se apropie de culmile plăcerii repede și amețitor. La fel de incredibil pe cât de minunat. Jared nu se opri nici o clipă, iar ea se rugă să nu o facă, în timp ce valurile de plăcere deveneau din ce în ce mai mari. Goală, lipsită de haine și de orice apărare, nu avea altceva de făcut decât să experimenteze, să absoarbă și să ofere.

Jared nu cunoscuse niciodată această dorință. Să ia și iar să ia, știind că în timp ce făcea asta îi oferea o nemăsurată plăcere. Sângele fierbinte îi invada mintea în timp ce o simțea cum atinge iar culmile plăcerii, și auzi iar scâncetul ei sugrumat, care i se opri în gât. Mușchii puternici ai picioarelor ei tremurau. Își trecu limba peste ei, întârziind peste simbolul cu care le împodobise, înainte să continue, flămând, de-a lungul trupului ei lung.

Savannah își ținu ochii închiși. Cu gura, o ținu pregătită pentru el, în timp ce își scoase cămașa. Apoi pantofii și pantalonii. După care o trase jos, pe covor.

Fiara care patrulase fără încetare în interiorul lui se dezlănțui. O pătrunse, părăsit de orice urmă de rațiune, și un fior întunecat îl cuprinse când o auzi strigându-i numele, șuierându-l cuprinsă de focul pasiunii, în timp ce unghiile i se înfipseră în spinarea lui. Apoi nu mai rămase nimic în afară de fierbințeala corpurilor grăbite care se afundau unul în altul, cu bătăi ritmice, tribale, ale cărnii care se lovea de carne. Sângele îi pompa fără încetare în cap, în inimă, în vintre. Ea se arcui către el, încordându-se tot mai tare.

Imaginile se înceţoșară, iar lumea se făcu tot mai mică. Apoi se eliberă în interiorul ei.

Savannah se gândi că, dacă ar încerca din răsputeri, ar putea reuși să se târască până la locul unde stăteau grămadă hainele ei. Și își spuse că va încerca, în mod sigur. Peste un minut sau două. Dar deocamdată, i se părea minunat și decadent să stea mai departe întinsă pe covorul antic din biroul lui Jared, de o eleganță reținută, în timp ce trupul lui stătea greu deasupra ei.

După câte își dădea seama, fusese posedată întru totul, până când creierul îi amorțise de tot. Și oricât de tare o încântase mai înainte ideea de a face dragoste cu el, acum fusese la un cu totul alt nivel. Spera din tot sufletul că se vor strădui amândoi să rămână la acel nivel de atunci înainte.

– Trebuie să mă ridic, spuse ea.

– De ce?

– Ca să mă asigur că nu am paralizat.

– Te-am rănit?

Savannah rămase cu ochii închiși și cu buzele curbate într-un zâmbet.

– Încă vreo câteva minute precum cele de mai devreme şi aş fi murit, spuse ea şi, făcând un efort, găsi energia de a ridica o mână cu care îi mângâie părul. Mulţumesc!

– Şi altă dată! răspunse el şi oftă prelung, din toată inima, înainte de a-i da o sărutare pe gât. Desigur, nu ştiu cum voi mai reuşi vreodată să mai lucrez aici, continuă el şi se rostogoli de pe ea, cu un geamăt. Să vină vreun client să stea în fotoliu în timp ce eu examinez probele de la dosar, şi deodată să-mi vină în minte imaginea ta, goală, sprijinită de biroul meu.

Savannah izbucni în râs, apoi îşi dădu seama că se vedea într-adevăr nevoită să se târască. Era posibil ca picioarele ei să nu o mai poată susţine vreodată.

– O să devină suspicios când o să-ţi vadă zâmbetul tâmp.

– Da, sau balele din colţul gurii.

Epuizat, Jared începu să-şi caute cămaşa. Îşi înclină capul, ca să-i vadă mai bine tatuajul.

– A naibii metodă de a inaugura noua schemă de culori! spuse el.

– Să înţeleg că pe cea veche n-ai apucat să o inaugurezi?

Jared se văzu nevoit să se concentreze ca să-şi amintească modul cum se încheie nasturii de la cămaşă, aşa că-i luă ceva timp să percuteze la glumă. Se auzi mai întâi un hohot de râs.

– Cu Barbara, vrei să zici? Nu cred că şi-a desfăcut vreodată nasturii de la sacoul ei, aici. Nu era genul ei.

Savannah se întoarse către el aşa cum era, în chiloţi, şi îl privi cu atenţie.

– Ai fost căsătorit cu ea, nu?

– Aşa scria pe certificat, da.

– De ce?

– Trebuie să scrie, aşa e legea.

– De ce te-ai căsătorit cu ea?

– Aveam multe în comun. Aşa am crezut eu, adăugă el, apoi ridică din umeri. Ne doream amândoi să ne afirmăm, fiecare în meseria lui, cunoşteam mulţi oameni de acelaşi calibru şi îndeplineam cam aceleaşi îndatoriri.

Îl sâcâia şi acum, când îşi dădea seama cât de gol suna totul când analiza lucrurile, pas cu pas.

– Era o femeie rezonabilă, raţională şi sofisticată. Asta îmi doream – sau cel puţin asta credeam că-mi doresc. Un fel de contrast, care să contrabalanseze imaginea pe care mi-o făcusem pe când eram tânăr, de zurbagiu iute la mânie.

– Ai vrut să devii o persoană respectabilă, spuse Savannah care stătea acum pe covor şi-şi încheia nasturii de la cămaşă.

– Cam aşa ceva. La momentul respectiv, părea ceva important.

– Şi este în continuare foarte important. Şi aşa va fi întotdeauna.

Cu toate că îşi dădea seama că ce avea de gând să spună urma să sune un pic ciudat, în timp ce-şi trăgea pantalonii pe ea, o rosti:

– Şi eu mi-am dorit întotdeauna să fiu o persoană respectabilă. Nu în genul tău, să umblu îmbrăcată la costum. Nu e genul meu. Mă refer la felul în care mă privesc oamenii şi la ce văd atunci când o fac.

Îşi puse un pantof şi continuă:

– De asta îmi place să locuiesc aici. O pot lua de la capăt.

– Cu toţii suntem atenţi la ce lăsăm în urma noastră, spuse el ducându-se la cuier, ca să-şi recupereze cravata. Face parte din natura umană.

– Eu, nu, spuse ea pe un ton aproape furios, în timp ce-şi punea şi celălalt pantof. Înainte o făceam, dar acum nu mă mai preocupă.

Jared își concentra toată atenția la felul în care își înnoda cravata.

- Nu te gândești la nimeni? Dintre toți oamenii pe care i-ai cunoscut și care au fost importanți în viața ta?

Vru să-i răspundă pe un ton degajat, dar apoi realiză ce voia el să spună de fapt. Nu se referea la oameni, în general. Se referea la bărbații din viața ei. Și își aminti ce-i spusese în timp ce făcea dragoste cu ea, ceea ce o făcu să se cutremure și se înfurie de-a binelea. „Cum nu mai făcuse nimeni dragoste cu ea vreodată." Și aceea era cheia sentimentelor lui, înțelese ea, rănită.

- Te referi la iubiți.

- Așa zici tu. Eu am zis oameni.

- Știu foarte bine ce ai spus, Jared. Nu, nu a fost nimeni atât de important în viața mea, încât să conteze ce părere și-a făcut despre mine.

Cum ar fi tatăl lui Bryan. Aproape că rostise întrebarea, dar cuvintele îi rămaseră pe limbă. Orgoliul fu mai mare decât forța de a le spune.

- Te-ai enervat, spuse el în schimb, observând sclipirea din privirea ei.

- Tocmai mi-am dat seama că ce s-a întâmplat mai devreme a fost un soi de demonstrație. Un gest din ăla masculin, în care ți-ai dat cu pumnul în piept și ai dovedit că ești mai bun decât orice alt iubit aș fi avut înaintea ta.

De data asta sclipirea apăru în privirea lui.

- Asta-i o observație cât se poate de prostească.

- Să nu mă faci tu pe mine proastă! izbucni ea, apoi reuși să-și recapete stăpânirea de sine.

„Nu lăsa să se vadă cât de mult contează pentru tine", își spuse în sinea ei. „Nu lăsa durerea să se vadă."

- Poți sta liniștit, Jared, ai demonstrat ce aveai de demonstrat. Ești un amant incredibil, mai tare decât oricare altul, spuse ea și păși apăsat până în dreptul lui, apoi trecu o mână peste obrazul lui încordat. Mi-a plăcut

fiecare secundă. Dar acum nu mai am timp să stau să-ţi agăţ tablourile pe pereţi. Mai am nişte drumuri de făcut înainte să mă duc acasă.

Jared puse o mână pe braţul ei. O înţelegea deja destul de bine cât să-şi dea seama că tonul ei degajat era una dintre metodele pe care le folosea ca să-şi ascundă mânia.

– Cred că trebuie să discutăm ceva.

– Va trebui să mai aştepte, spuse ea întinzând mâna undeva în spatele lui, de unde descuie uşa. Am consumat ora de prânz, şi cred că Sassy trebuie să se întoarcă din clipă-n clipă.

Îl sărută uşor pe obraz, cu un aer calm, apoi îşi desprinse braţul din prinsoarea lui.

– Trebuie să discutăm ceva, repetă el.

– Bine. Se vede că ştii deja ce ai de gând să-mi spui, aşa că o să discutăm despre asta diseară, spuse ea aruncându-i un zâmbet plin de îngâmfare, ştiind că asta îl va provoca. Mulţumesc pentru demonstraţie, MacKade. A fost memorabilă!

Nu ar fi reuşit să facă nici măcar un pas dacă nu s-ar fi auzit Sassy intrând în grabă pe uşa de la parter.

– Salutare, Savannah! strigă ea pe un ton vesel. La cum toarnă afară, cred că va trebui să-ţi dai maşina pe o arcă!

– Atunci ar fi cazul să plec, spuse ea şi coborî scările fără să privească în urmă.

capitolul 11

Îi cumpără flori. Jared nu era sigur dacă era un fel de a-şi cere scuze sau dacă se obişnuise pur şi simplu să-i cumpere flori o dată sau de două ori pe săptămână, pentru că Savannah părea întotdeauna uimită şi plăcut surprinsă când îl vedea intrând cu un buchet de flori în mână.

Nu-i plăcea să privească mica legătură de flori târzii de primăvară ca pe un fel de a-şi cere scuze, pentru că nu credea că greşise în totalitate. Tehnic vorbind, nu o întrebase nimic, ci doar lăsase să se înţeleagă întrebarea lui. Şi de ce naiba nu ar fi întrebat-o, la urma urmelor?

Voia să ştie cât mai multe despre ea şi despre trecutul ei, despre cine şi ce şi de ce. Voia să ştie tot, nu doar amănuntele care îi scăpau din când în când. Desigur, nu-şi alesese cel mai bun moment şi nici cea mai bună metodă. Era în stare să admită până şi faptul că-l înfuriase faptul că Savannah reuşise să-şi dea atât de bine seama de adevăratele lui intenţii. Dar avea dreptul să ştie totul despre viaţa ei, asta era concluzia. Şi urmau să discute exact despre asta, calm şi raţional.

Şi poate din pricină că era atât de pregătit pentru respectiva discuţie, se înfurie la culme când opri maşina în capătul aleii care urca către casa ei şi văzu că maşina ei nu era acolo. Unde naiba era? se întrebă Jared în sinea lui. Era trecut de ora şase. Rămase lângă maşină, încruntat, privind în zare. Ploaia de mai devreme udase şi înviorase florile care se revărsau de pe pantă. Azaleele pe care le plantase Savannah îşi scuturaseră aproape toate florile, însă frunzele erau de un verde viu, strălucitor.

Își aminti de ziua în care o văzuse pentru prima dată, în care ea săpa, înconjurată de ghivece, iar panta stâncoasă și pustie în așteptarea florilor. Își dădu seama că Savannah realizase ceva. Rădăcinile de care îi pomenise nu se adânciseră deocamdată foarte tare, dar se prinseseră, asta era sigur. Iar el trebuia să o creadă, să creadă că-și luase acel angajament și că-și găsise liniștea în stratul de iarbă pe care îi plăcea să-l tundă cu mâna ei, în combinațiile de culori ale florilor pe care le îngrijea cu evlavie, și în pădurea de dincolo de ele, pe care păreau să o împartă la un nivel atât de intim și de personal.

Văzu bicicleta lui Bryan la marginea aleii, un disc portocaliu aprins care aterizase în mijlocul peluzei în pantă, o roabă plină cu compost lăsată chiar lângă veranda casei.

Detalii, reflectă el, micile detalii care alcătuiau un cămin. Și își dădu seama dintr-odată, cu forță, că își dorea și avea nevoie să fie și căminul lui. Nu doar un loc în care să-și lase niște lucruri ca să-i fie comod să-și petreacă noaptea acolo. Ci un cămin.

Nu voia ca Savannah să fie doar femeia pe care o iubea și cu care făcea dragoste. Eșuase deja într-o căsnicie și fusese sigur, foarte sigur, că nu o să se mai găsească vreodată într-o situație ca aceea, în care să eșueze pe plan personal, în fața tuturor. Nu-și spusese oare deja că în relația asta se va lăsa dus de val?

Dar se mințise singur, aproape de la bun început, pentru că nu fusese mulțumit și nici nu voise să se lase dus de val. Așa că își băgase nasul în viața ei și o îmboldise să-i povestească, mai mult sau mai puțin subtil, căutând să afle cine era și pe unde mai umblase. Și în tot acest timp, o parte din el, partea aceea din el alcătuită din mândrie și suflet, fusese rănită de fiecare dată când ea nu-i oferise de bunăvoie răspunsurile.

Voia ca ea să aibă încredere în el și să i se destăinuie, să împartă cu el până la ultima fărâmă din ea, cea care

fusese, care era şi care urma să fie. Avea nevoie ca ea să vină la el când o frământa ceva, când se simţea tristă sau când era bucuroasă. Voia, îşi dădu seama Jared, şi trase adânc aer în piept, încet dar sigur. Voia să se însoare cu ea, să aibă copii cu ea şi să îmbătrânească împreună.

Începu să urce aleea din faţa casei şi se opri în dreptul bicicletei, peste care îşi trecu mâna. Îşi dorea şi acel băiat. Şi asta era o veste la fel de proaspătă şi de neaşteptată. Nu voia să fie numai băiatul lui Savannah, ci fiul lor, al amândurora. Să-l ajute pe Bryan la teme, să-l ajute să joace baseball cât mai bine, să-l încurajeze la meciuri, din tribună. Jared îşi dădu seama cât de tare se obişnuise să facă toate astea şi cu câtă nerăbdare le aştepta. Aştepta cu la fel de multă nerăbdare să-i vadă înflorindu-i zâmbetul pe faţă şi să-l audă salutându-l în gura mare.

Atâta doar că toate astea nu erau de ajuns. Nu făceau să fie o familie. Dragostea îi făcea să fie o familie. Îl iubea pe băiat, după atât de puţin timp petrecut împreună, şi nici nu-şi dădea bine seama când se întâmplase. Căsătoria avea să-i facă să fie o familie. Nu un simplu contract legal, îşi spuse Jared. Ci promisiunea.

Promisiunea pe care el şi Barbara o încălcaseră, aşa că desfăcuseră contractul legal, fără nici o remuşcare. Fusese totul foarte curat şi foarte civilizat.

Şi nu era asta cel mai important? Nu era nimic civilizat în ceea ce simţea pentru Savannah sau pentru Bryan. Avea un sentiment protector, de proprietate, de posesiune. Erau sentimente complicate. Sentimente încurcate. Minunate.

Simţindu-se mult mai calm, acum că pusese totul cap la cap şi descoperise soluţia problemelor sale, intră în casă. Erau pantofi în locuri în care nu prea ar fi avut ce căuta, cărţi, şi pahare, şi jucării aruncate peste tot, în loc să fie puse la locul lor. Pe masă era azvârlită o pereche de cercei, iar pe covor se vedea o urmă de noroi care

nu fusese curățată cum trebuia. Era totul ca într-o casă. Dar unde naiba erau ei?

Se obișnuise să-i găsească pe amândoi acasă. Pe Bryan în curte sau în camera lui, studiind cu atenție colecția sa de cartonașe cu portretele jucătorilor de baseball. Radioul ar fi trebuit să urle sau să se audă măcar televizorul, dat mult prea tare. Iar ea ar fi trebuit să fie în bucătărie, sau în micul studio din spatele casei, sau picotind pe canapea, ca o pisică.

Se duse în bucătărie și puse florile pe masă. Nu găsi nici un bilet. Nici o explicație scrisă în grabă și lipită de frigider. Se încruntă și-și așeză și servieta lângă buchetul de flori. Ar fi putut să-i lase măcar un bilet.

Doar se înțeleseseră că vor sta de vorbă, nu? Avea o grămadă de lucruri să-i spună, iar ea nu era acolo. Aruncă o privire în studio. Pe masa de lucru era un pahar pe jumătate gol de limonadă, lângă schița iscusită și vicleană a unei broaște înaripate. În mod normal, un asemenea desen l-ar fi făcut să zâmbească.

Din ce în ce mai supărat, se duse la etaj. Trase de nodul de la cravată și și-o scoase chiar în timp ce intra în dormitorul ei. Dormitorul ei, își spuse în sinea lui, mocnind de supărare. Pentru numele lui Dumnezeu, lucrurile aveau să se schimbe. Își aruncă cravata pe pat, apoi sacoul. Urmau să poarte o discuție lungă și serioasă, el și Savannah, iar ea avea să-l asculte.

Începu să bombăne, nemulțumit, cât timp își schimbă hainele de birou, își puse blugii și așeză costumul pe umeraș, printre hainele ei. Avea dinții încleștați. Unul dintre primele lucruri pe care trebuiau să le facă era să cumpere un dulap nou. Orice bărbat merita să aibă naibii dulapul lui personal! De fapt, o să mai adauge un dormitor întreg, își spuse el, unul în care să încapă și lucrurile lui, și ale ei. Și o altă baie, dacă tot se apucau de lucru. Pentru că urmau să aibă și alți copii. Și un birou. Nu era singura care avea nevoie de un spațiu

de lucru. Apoi avea să-i construiască lui Bryan o casă în copac. Băiatul merita să aibă şi el o casă în copac. Aveau nevoie de un şopron pentru uneltele ei de grădinărit, iar aleea trebuia reparată. Ei bine, avea să se ocupe el de toate acele lucruri. O să se ocupe el de ele, pentru că... înnebunea, recunoscu Jared în sinea sa şi se aşeză pe marginea patului.

Nici nu-i spusese că o să se căsătorească, şi se apucase deja să plănuiască anexe gospodăreşti. Oare de ce se ambala aşa? De ce era aşa de furios, şi pe el însuşi, şi pe ea? Poate din pricina panicii, se gândi el. Mici semne ale fricii. Se temea că, atunci când îi va pomeni de căsătorie, Savannah va pufni în râs şi-i va spune că nu era interesată de aşa ceva. Îşi trecu mâinile prin păr şi se ridică în picioare. Va trebui să devină interesată, îşi spuse el. Şi încă repede.

Şi poate că s-ar fi calmat iar, poate că s-ar fi dus jos, la bucătărie, şi ar fi gătit ceva pentru toţi trei. Se prea poate să fi făcut asta. În orice caz, asta avea de gând să facă atunci când zări cutia de pe masa de toaletă. Observă cataramele dinăuntru. Nişte catarame mari şi strălucitoare. De rodeo. Ridică una dintre ele şi privi cu atenţie silueta călăreţului încălecat în şa, ştanţată în metal. Lucrurile tatălui său. Primise lucrurile care aparţinuseră tatălui ei. Şi nu-i spusese nimic.

Nu erau prea multe. Premiile pe care le câştigase Jim Morningstar cu mulţi ani în urmă şi alte mărunţişuri ale unui bărbat care, după câte se vedea, nu păstra prea multe lucruri în bagaje şi nici prea multe sentimente în suflet. Lângă masa de toaletă mai era o cutie, mai mare. Cu nişte cizme vechi şi purtate, o pălărie ponosită şi alte câteva haine încă împachetate, ca şi cum Savannah nici nu s-ar fi atins de ele.

Văzu şi scrisoarea de la colegul lui din Oklahoma, mesajul standard folosit pentru predarea bunurilor, lista cu toate articolele incluse şi oferta de a răspunde

la orice eventuale întrebări. Jared dădu scrisoarea la o parte. Şi găsi fotografiile.

Cele mai multe dintre ele erau boţite, de parcă ar fi fost îndesate fără pic de milă sau atenţie prin sertare, sau împachetate în grabă în timpul mutării. Îl văzu pentru prima dată pe Jim Morningstar. Un bărbat incredibil de puternic, cu o expresie dură şi hotărâtă întipărită pe chip şi cu ochii mijiţi, surprins în fotografie călare pe un armăsar, într-o boxă îngustă şi înaltă.

Avusese tenul închis la culoare şi pometii înalţi, pe care îi moştenise şi Savannah. Dar erau prea puţine în chipul acela dur, aspru, care îi fuseseră transmise şi lui Savannah, sau poate cu excepţia bărbiei hotărâte, reflectă Jared. O bărbie care spunea că, în caz că soarta avea să-i aplice o lovitură de pumn, urma să o primească direct. Mai găsi o fotografie, prost înrămată, a aceluiaşi bărbat, lângă o Savannah tânără. Buzele lui Jared schiţară un zâmbet în timp ce studia poza cu atenţie. Să fi tot avut treisprezece, paisprezece ani, îşi spuse el. Era înaltă, iar corpul, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă de ecosez, începuse deja să-şi arate formele, în timp ce părul i se revărsa de sub o pălărie de cowboy.

Se uita fix în obiectiv, iar buzele ei desenau zâmbetul acela de femeie înţeleaptă, pe care avea să-l capete mai târziu în viaţă. Stătea cu un şold împins înainte, într-o postură oarecum arogantă. O mână era sprijinită pe umărul tatălui ei. Jim Morningstar stătea cu braţele încrucişate. Nici măcar nu o atingea pe fiica lui.

Mai era acolo o poză de-a lui Savannah. O Savannah şi mai tânără, călare pe un cal. Stătea într-o postură clasică, în care calul şarg era cambrat, iar călăreţul stătea cu pălăria scoasă de pe cap, ridicată sus în aer, într-o mână. Arăta, îşi spuse Jared, de parcă ar fi fost în stare să facă faţă oricărei provocări. Mai erau fotografii ale lui Morningstar alături de alţi bărbaţi, toţi cu zâmbetul până la urechi, cu feţe arse de soare, cu pălării pe cap, cizme

în picioare şi îmbrăcaţi în blugi. Pe fundal se zăreau mereu ţarcul cailor, grajduri şi cai. Întotdeauna cai. Îi trecu prin minte gândul că ar putea face loc pentru un padoc şi să folosească hambarul de la fermă ca să ţină acolo un cal sau doi. Savannah iubea caii, în mod evident, iar Bryan ar putea...

Apoi toate gândurile i se dizolvară în timp ce privi ultima poză. Da, avea în jur de şaisprezece ani, deşi corpul era deja al unei femei în toată regula, înveşmântat într-un tricou comod, băgat în blugii strâmţi. Cu toate astea, chipul ei avea ceva blând, o oarecare plinătate care anunţa că fata din spatele lui nu devenise încă o femeie. Râdea. Aparatul o surprinsese în toiul hohotului. Aproape că-i putea auzi râsul.

Îmbrăţişa un bărbat. Iar bărbatul o îmbrăţişa, la rândul său, pe ea. Braţele le erau împletite, şi zâmbeau către aparatul de fotografiat. Pălăria bărbatului era dată pe spate şi lăsa la vedere buclele blonde. Era bronzat, slab şi înalt. Avea ochii albaştri, sau poate verzi. Era greu să-şi dea seama, din fotografie. Dar erau veseli, cu riduri fine în colţurile ochilor datorită râsului. Iar gura aceea curbată într-un zâmbet de pungaş îi fusese transmisă lui Bryan. Acela era tatăl lui Bryan. Jared simţi cum mânia începu să-i pulseze prin vine. Acela era bărbatul. Un bărbat, îşi repetă în mintea lui, şi nu un băiat. Avea un chip frumos, acest fapt era de netăgăduit, chiar incredibil, însă nu era chipul unui adolescent. Bărbatul acela sedusese o fată de şaisprezece ani şi apoi o abandonase. Şi nimeni nu mişcase nici un deget. Morningstar păstrase fotografia. Pentru că ştiuse el ceva, se gândi Jared, scoţând un mârâit printre buzele închise. Şi nimeni nu mişcase vreun deget.

Savannah îl privea din pragul uşii. Toată ziua se simţise ca într-un carusel al emoţiilor. Şi iată că acum i se mai oferea o ultimă tură. Dorise să uite de toată enervarea şi furia pe care le resimţise când plecase de la Jared din

birou. Sperase că va veni acasă, că-l va găsi şi că va putea împărtăşi cu el micul ei triumf, de a-i vinde trei dintre picturile ei lui Howard Beels. Şi era posibil să mai urmeze alte câteva.

Numai despre asta sporovăise cu Bryan, tot drumul spre casă. Despre Howard şi felul în care ţinuse cu dinţii de un preţ care ei i se păruse mult prea piperat, şi cum apoi se înţeleseseră la o sumă mult peste aşteptările ei. Cumpărase chiar şi o sticlă de şampanie, ca să poată sărbători evenimentul împreună cu Jared. Ca să poată sărbători alături de el faptul că dorinţa ei cea veche şi bine ascunsă, aceea de a-şi câştiga existenţa din pictură, devenea realitate.

Dar îşi dădea seama că acum se spulberase speranţa vreunei sărbătoriri. Nu se puteau bucura de nimic câtă vreme Jared avea expresia aceea pe chip, în timp ce studia ce-i lăsase tatăl ei. Nu ştia de unde venea furia lui. Dar avea sentimentul că urma să afle. La naiba cu toate, îşi spuse în sinea ei şi se dezlipi de cadrul uşii.

– Halal moştenire, nu?

Aşteptă ca el să-şi ridice capul şi să-şi întoarcă privirea către ea. Furia care i se citea în ochi aproape că-i înmuie genunchii.

– Presupun că majoritatea clienţilor tăi primesc de obicei ceva mai consistent, continuă ea.

Jared se pricepea să ia lucrurile pas cu pas, să pornească de la un punct şi să-şi croiască drum către sufletul ei.

– Când ai primit coletul? întrebă el.

– Acum o săptămână sau două, spuse ea ridicând din umeri, apoi se duse în dreptul ferestrei şi privi în jos. Bryan e în curte. Am luat pisoii. E în al nouălea cer.

Jared MacKade se pricepea, de asemenea, să se concentreze asupra unui singur lucru.

– Acum o săptămână sau două, îngână el. Nu ai pomenit nimic.

– Ce era să zic? Am încasat cecul şi i l-am dat brokerului pe care mi l-ai recomandat. Nu am avut chef să mă ocup şi de restul, aşa că le-am lăsat deoparte până azi de dimineaţă. Cred că am să păstrez cataramele pentru Bryan. S-ar putea să le vrea, într-o bună zi. Hainele am să le donez, cred.

– De ce nu mi-ai spus?

– De ce ar fi trebuit să-ţi spun? întrebă ea şi se întoarse iar cu faţa spre el, în parte iritată, în parte curioasă de răspunsul lui. Nu e mare scofală. Nu s-a rătăcit prin pachet nici un bilet de loterie, de mult pierdut, nu-i nici vreo punguţă cu pepite de aur. Sunt doar nişte haine vechi, nişte cizme şi mai vechi şi nişte hârtii.

– Şi fotografii.

– Da, câteva. Nu prea-i plăceau lui amintirile. E una cu el în padoc, care-mi place. Se vede cum era, mereu pregătit pentru următoarea rundă. Cred că lui Bryan i-ar plăcea să vadă fotografia aia.

– Şi pe asta nu? întrebă Jared şi ridică fotografia cu ea alături de cowboy-ul cu zâmbet şiret.

Savannah ridică o sprânceană şi scuturâ din cap.

– Nu-mi dau seama cum de am încăput vreodată în blugii ăia. Uite ce este, mă duc să pun nişte burgeri pe grătar.

Când Jared îi tăie calea, Savannah rămase uimită. Îşi înclină capul şi-l studie cu atenţie. Apoi aşteptă.

– I-ai arătat astea lui Bryan?

– Nu.

– Intenţionezi să i le arăţi?

– Nu. Nu cred că-l interesează să vadă cum arăta mama lui când avea şaisprezece ani.

– Dar s-ar putea să-l intereseze cum arăta tatăl lui.

Savannah aproape că simţi sângele cum încetineşte în vene şi devine vâscos.

– Bryan nu are tată, spuse ea.

– La naiba, Savannah, ai să-mi spui că ăsta nu e tatăl lui Bryan?

– O să-ţi spun că ăla nu e tatăl lui Bryan. Câteva ture prin claia de fân nu transformă un bărbat într-un tată.

– Nu-mi întoarce cuvintele.

– Din punctul meu de vedere, e o diferenţă semnificativă, domnule avocat MacKade. Şi, de vreme ce discuţia a început să semene mai degrabă cu un interogatoriu, o să-ţi uşurez munca. Am făcut sex cu bărbatul din fotografia pe care mi-o arăţi. Am rămas însărcinată. Şi cu asta, basta.

– Asta s-o crezi tu! exclamă el furios, apoi trânti fotografia pe măsuţa de toaletă. Tatăl tău ştia cine e. Altfel nu ar fi păstrat fotografia.

– Da. Mi-am dat şi eu seama de atâta lucru, când am găsit-o.

Iar descoperirea o duruse, dar nu foarte tare, şi în plus, se descotorosise repede de acel sentiment.

– Şi? adăugă ea.

– Şi de ce nu a mişcat nimeni nici un deget? Nu e vorba de un puşti. Avea peste douăzeci şi unu de ani.

– Cred că avea douăzeci şi patru de ani. Sau douăzeci şi cinci. Nu prea-mi mai aduc aminte.

– Iar tu erai minoră. Ar fi trebuit să fie acuzat, asta după ce i-ar fi rupt tatăl tău capul.

Savannah trase cu putere aer în piept.

– În primul rând, tatăl meu mă cunoştea. Ştia că, dacă mă culcam cu careva, era pentru că aşa voiam eu. Eram minoră, teoretic vorbind, dar ştiam exact ce fac. Nu a fost o greşeală sau vreun accident. Nu am fost forţată. Şi nu-mi face plăcere să te aud aruncând vina în stânga şi-n dreapta.

– Dar sigur că vina e a cuiva! replică Jared furios. Nenorocitul ăla nu avea nici un drept să pună mâna pe o fată de vârsta ta şi apoi să spele putina când avea de înfruntat consecinţele!

Ochii lui Savannah se aprinseră.

- Bryan nu e o consecință! zise ea.

- Știi prea bine că nu asta am vrut să spun, zise el, după care își trecu ambele mâini prin păr și se depărtă de ea cu pași apăsați. Oricum, nu mai ai cum să te întorci în trecut și nici să îndrepți acum greșelile de atunci. Vreau doar să știu ce ai de gând.

- Am de gând să fac niște hamburgeri. Ești bine-venit dacă vrei să stai cu noi, dacă nu, poți pleca.

- Nu mai aborda atitudinea asta cu mine!

- Asta e atitudinea mea, alta n-am, spuse ea, apoi oftă. Jared, de ce lași toate lucrurile astea să te roadă? M-am culcat cu un bărbat acum zece ani. L-am uitat. Și el m-a uitat pe mine, adăugă ea și, ca să-i demonstreze spusele sale, luă fotografia și o lăsă să cadă în coșul de gunoi de lângă măsuța de toaletă. Și cu asta, basta!

- Așa de ușor îți vine? întrebă el și-și dădu seama că exact asta îl rodea cel mai tare. Nu a însemnat nimic pentru tine?

- Exact.

- Ai făcut un copil cu el, Savannah! Pe băiatul ăla din curte, care se joacă cu pisoii. Cum poți trece asta cu vederea?

Calmul Savannei începu să dispară.

- Ai prefera o altă poveste, nu-i așa, Jared? O altă poveste, cu care să poți trăi. Una cu o tânără sărmană, nevinovată și neglijată de toți, în căutarea dragostei, sedusă de un bărbat mai vârstnic decât ea, trădată și abandonată.

- Nu așa a fost?

- Nu ai de unde să știi cine eram pe atunci, sau ce eram, sau ce voiam. Și nici nu prea vrei să știi. Pentru că atunci când o să știi, când o să afli, o să-ți stea în gât. „Cu câți bărbați a fost? O pot crede, când îmi spune că nu s-a prostituat? Nici măcar propriul tată nu a mai suportat să stea lângă ea, așa că ce să înțeleg eu din asta?

Dacă stau să mă gândesc, şi cu mine era gata să sară în pat de la bun început. Cu ce fel de femeie m-am înhăitat oare?" Nu cumva asta te întrebi, Jared?

– Mă întreb de ce sunt atât de multe lucruri pe care nu mi le spui. De ce renunţi aşa de uşor la zece ani din viaţa ta, şi la felul în care te-au afectat. Şi da, mă întreb ce fel de femeie eşti.

Savannah îşi dădu capul pe spate.

– Dă-ţi şi singur seama!

Vru să iasă valvârtej afară din încăpere, dar se opri nas în nas cu el, care se postase în dreptul ei.

– Dă-te la o parte din calea mea!

– Dar sunt în calea ta, iar tu într-a mea, şi e deja momentul să punem lucrurile la punct. Spui că mă iubeşti, dar dai înapoi de fiecare dată când ating un punct sensibil, de fiecare dată când vreau să înţeleg mai bine cum ai ajuns în acest stadiu al vieţii tale.

– Am ajuns unde sunt de una singură! Asta e tot ce trebuie să ştii.

– Ba nu, nu e tot ce trebuie să ştiu. Nu poţi clădi un viitor fără să ţii cont de trecut.

– Ba uite că eu pot! Dacă tu nu poţi, Jared, asta este problema ta. Ştii ce faci? îi întoarse ea vorbele. Baţi apa în piuă din pricina unei fotografii. Te simţi insultat din pricina ei, ameninţat de ea.

– Nu e adevărat!

– Oare? Nu e nici o problemă faptul că tu ai mai fost însurat sau că au fost şi alte femei în viaţa ta. Eu nu te-am întrebat pe tine câte au fost, sau cine au fost, sau de ce, nu? Nu este nici o problemă faptul că tu ai fost sălbatic şi necugetat sau că ai terorizat oraşul împreună cu fraţii tăi, căutând mereu scandal sau provocându-l. O, nu, asta nu-i nimic! Aşa sunt băieţii, ce să le faci! Dar eu sunt cu totul altceva. Problema e că te-ai încurcat cu mine înainte să apuci să gândeşti totul la rece. Şi acum vrei să schimbi lucrurile, ca să vezi dacă nu cumva mă

poţi transforma în ceva mai potrivit pentru bărbatul care ai devenit.

– Îmi pui cuvinte-n gură! Şi nu e nimic adevărat din ce zici.

– Eu aşa cred, că am dreptate. Şi mai spun să te ia naiba, MacKade! Să te ia naiba! Tu vrei o victimă, o floare, cineva care să arate perfect la vreun bal caritabil sau la vreun eveniment. N-ai nimerit unde trebuia. Eu nu citesc Kafka.

– Despre ce naiba tot vorbeşti?

– Vorbesc despre realitate. Iar realitatea e că nu am nevoie de toată durerea pe care mi-o oferi tu.

Jared miji ochii.

– Aici nu e vorba numai despre ce ai tu nevoie, Savannah. Nu mai e cazul. Asta e realitatea. Nu trebuie să justific faptul că vreau să ştiu cum de ai putut arunca fotografia aia sau cum de ai putut scăpa aşa de repede de lucrurile tatălui tău, fără ca măcar să-mi spui că le-ai avut. La fel cum nu trebuie să justific faptul că vreau să ştiu ce vrei de la tine sau de la mine. De la noi. Sau să-ţi spun ce vreau, ce aştept şi ce intenţionez să am. Respectiv totul. Totul sau nimic.

– Aşadar, ai ajuns la ultimatumuri.

– Aşa se pare. Gândeşte-te la asta, îi sugeră el, apoi ieşi furios din cameră.

Fierbând încă de mânie, Savannah rămase pe loc. Ascultă uşa de la intrare trântindu-se în urma lui. Trebui să-şi folosească toată voinţa de care dispunea ca să-şi înfrâneze pornirea de a fugi în dreptul ferestrei, ca să se uite în urma lui. Poate chiar să-l cheme înapoi. Câteva minute mai târziu, îl auzi cum porneşte maşina.

Aşadar, se terminase, îşi spuse Savannah. Ce tupeu avusese, să-i ceară să i se dăruiască întru totul, fără să-şi mai păstreze nimic de care să se agaţe! Nimic care să-i amortizeze căderea. Se mai aflase o dată într-o situaţie asemănătoare, iar urmele rănilor de atunci

nu i se șterseseră ani de zile. Nu avea de gând să se mai pună vreodată într-o situație ca aceea!

Își recăpătă calmul și coborî treptele. Ignoră buchetul de flori de pe masă sau sticla de șampanie care se răcea în frigider. Poate că va savura un pahar de una singură, ceva mai târziu, își spuse în sinea ei, scoțând carnea pentru hamburgeri. Sau poate că va da peste cap toată sticla și se va ameți un pic. Oricum, ar fi fost o variantă mai bună decât să stea și să se gândească la ce se întâmplase sau să sufere. Era o variantă mai bună chiar și decât furia care îi clocotea încă în vene.

Dar când ușa se dădu de perete și se întoarse să vadă cine intrase, se urî pentru dezamăgirea care o cuprinse când văzu că nu era altcineva decât fiul ei.

- S-a supărat cumva Jared pe tine? începu el.

- De ce întrebi?

- Mi-am dat singur seama, spuse Bryan cu un aer îmbufnat, apoi se așeză și-și sprijini coatele de marginea mesei. S-a oprit să se uite la pisoi, dar nu era deloc atent la ei și a zis că nu poate rămâne la noi.

- Cred că e supărat pe mine.

- Și tu ești supărată pe el?

- Da, spuse ea, formând chiftelele pentru hamburgeri și plesnindu-le între palme.

Descoperi că era o metodă excelentă de a elibera din furie.

- Sunt destul de supărată, continuă ea.

- Asta înseamnă că nu o să rămâi cu el?

Se uită la el, și supărarea i se domolise de-ajuns cât să-și poată da seama de îngrijorarea care îl cuprinsese pe Bryan.

- Ce vrei să spui cu asta, Bryan?

Băiatul ridică din umeri și lovi cu piciorul în gol.

- Păi, n-ai mai rămas cu nimeni altcineva până acum. El e mai mereu aici, îți aduce flori și se joacă cu mine. Vă sărutați și chestii de-astea.

– Aşa e.

– Ei bine, eu şi Con am crezut că poate o să vă căsătoriţi, sau ceva de genul ăsta.

O săgeată i se înfipse direct în inimă.

– Aha!

– Am zis că ar fi tare, ştii, pentru că Jared e tare.

Savannah lăsă chiftelele deoparte. Ca să aibă timp de gândire, dădu drumul la apă, îşi spălă mâinile şi le şterse bine de tot. Şi în tot acest timp nu se putea gândi la altceva decât la ce-i făcuse fiului ei.

– Bry, tu ştii că oamenii se sărută tot timpul şi fără să se căsătorească. Eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama că adulţii au relaţii, relaţii apropiate şi fără să se căsătorească.

– Da, dar dacă ţin unul la altul, se căsătoresc, nu-i aşa?

– Câteodată, spuse ea înconjurând masa, ca să-i poată pune o mână pe umăr. Dar alteori nu e de ajuns doar să iubeşti pe cineva, adăugă ea.

– De ce?

– Pentru că...

Oare care să fi fost răspunsul potrivit pentru această întrebare?

– Pentru că oamenii sunt complicaţi, răspunse ea. Şi oricum, Jared e supărat pe mine, nu pe tine. Puteţi fi în continuare prieteni.

– Da, ai dreptate.

– Ai face bine să te duci afară, să vezi ce mai fac pisoii ăia. Mă duc să încing grătarul.

– Bine, spuse el mergând agale către uşă. M-am gândit că dacă v-aţi fi căsătorit, ar fi fost ca un fel de...

– Un fel de ce? întrebă ea.

– Un fel de tată pentru mine, îşi termină Bryan gândul, apoi ridică din umeri a nepăsare, cu un gest asemănător cu al ei atunci când voia să ascundă faptul că se simţea rănită, şi o altă săgeată i se înfipse lui Savannah direct în inimă. Eu cred că ar fi tare, adăugă Bryan.

capitolul 12

Afirmația plină de melancolie a lui Bryan îi răsună toată seara în minte. Ca să-și ia revanșa pentru dezamăgirea pe care nu ar fi avut cum să o evite, Savannah transformă masa de seară într-o adevărată petrecere privată. Îl lăsă să bea suc la discreție, pregăti cartofi prăjiți și se lăsară în voia planurilor nesăbuite, nebunești și pline de fantezie despre cum urmau să cheltuie averea pe care ea urma să o facă din vânzarea tablourilor.

Deciseră că excursiile la Disney World nu ar fi fost de ajuns. Așa că se hotărâră să devină noii proprietari ai Disney World. Locuri în lojă la meciurile de baseball? Răsfăț pentru mofturoși! Aveau de gând să cumpere stadionul echipei Baltimore Orioles, iar Bryan urma să joace, evident, pe poziția de libero.

Savannah continuă jocul până când fu aproape sigură că uitaseră amândoi de faptul că Bryan și-ar fi dorit de fapt să stea cu Jared. Apoi își petrecu restul serii privind țintă în tavan, gândindu-se la toate metodele, unele minunate, altele de-a dreptul hidoase, prin care s-ar fi putut răzbuna pe Jared MacKade pentru că pusese inima fiului ei pe jar.

A ei nu conta aproape deloc. Știa cum să și-l scoată din minte. Cu timpul, luându-se cu munca și cu casa pe care avea de gând să continue să o amenajeze, și toate acestea aveau să o ajute mult să îl uite. Nu avea nevoie de un bărbat ca să se simtă întreagă. Nu avusese niciodată nevoie. Avea de gând să se asigure că nici fiul ei nu va simți vreodată lipsa unui tată. Dar voia cu orice preț să-l pedepsească pe Jared pentru că-i dăduse speranțe false lui Bryan.

Nenorocitul se strecurase în viețile lor. Îi adusese flori, fir-ar el să fie! Jucase baseball cu Bryan prin curte, îl dusese la fermă și se purtase cu ea, în pat, într-un fel în care nu se mai purtase nimeni până atunci, blestemat să fie încă o dată! O făcuse să se îndoiască de ea însăși.

Dar nu avea de gând să-l lase să scape basma curată. Fără să-și dea seama, se mută mai spre mijlocul patului, ca să nu mai pară la fel de gol. Nu se putea strecura așa în viețile lor, pentru ca apoi să înceapă să aibă tot felul de pretenții. Să o întrebe cine era ea, pe unde mai fusese sau ce voia. Nu-i datora nici un răspuns și intenționa să-i dovedească acest lucru!

Chiar că se strecurase în viețile lor, își spuse ea, privind mânioasă în tavan. O făcuse să se simtă ca o proastă, stânjenită, și, pentru prima oară după zece ani, care păreau deja o eternitate, se simțise vulnerabilă. Și acum avea impresia că se putea strecura la fel de ușor afară din viețile lor, pentru că ea nu era exact cum ar fi vrut el să fie o... nevastă! Savannah râse în batjocură când auzi cuvântul răsunându-i în minte.

Îl ura cu adevărat pentru că o făcuse să se gândească la așa ceva, pentru că începuse să spere că se va întâmpla, și chiar să facă planuri, fără ca ea să-și dea măcar seama. Până să aducă Bryan vorba, nici măcar nu-și dăduse seama că visase, un picuț, la genul acela de fericire până la adânci bătrâneți. Precum în basmele pentru care făcea ilustrații, cu prințese puternice și pline de pasiune.

Era jenant. Era umilitor. O femeie de genul ei, o femeie care reușise să înlăture obstacolele din drumul vieții doar prin voință și tărie de caracter, să fie îngenuncheată în felul acela de un bărbat! Supraviețuise pe cont propriu. Îndurase foamea, muncise până o luase amețeala din pricina oboselii, acceptase slujbe care îi răniseră mândria. Fusese alungată de propriul tată atunci când avusese mai mare nevoie de el. Și nici unul dintre

aceste lucruri, nici una dintre experienţele nefericite sau dificile din viaţa ei nu o făcuseră să se simtă atât de mizerabil. La fel cum nici una dintre ele – de asta se asigurase personal – nu-i stârniseră lui Bryan vreo urmă de tristeţe. Trase adânc aer în piept, o dată şi încă o dată. Avea de gând să-i demonstreze lui Jared MacKade ce fel de femeie era. Genul de femeie care nu avea nevoie de el.

Jared decise că o după-amiază de sâmbătă petrecută pe veranda casei, cu o bere în mână, nu era deloc un lucru rău. Aproape că-i făcea plăcere. Era o zi frumoasă, şi era destul de obosit după munca de dimineaţă. Erau şi fraţii lui acolo, şi se simţea bine să-i ştie pe toţi prin preajmă. O oră petrecută acasă, reflectă el în sinea sa. În care să privească iarba cum creştea şi cum se fugăreau câinii pe iarbă. Poate că va trece pe la cabană ceva mai târziu. Calculase că-i acordase destul timp să-şi rumege supărarea, să se calmeze şi să-şi dea seama câtă dreptate avusese el.

Şi îşi acordase şi lui destul timp. Era aproape gata, de fapt, nu în totalitate, dar aproape gata, să recunoască faptul că se purtase un pic cam grosolan. Şi poate fusese şi un pic prea încăpăţânat. Cu toate astea, şi ea întrecuse măsura. Îl acuzase că se simţise ameninţat de o fotografie, că-şi dorea un alt gen de femeie. Că nu era satisfăcut întru totul de ea pentru că nu citea Kafka. Dumnezeu ştie de unde o mai scosese şi pe asta! La fel cum nu apreciase nici comparaţiile pe care le făcuse cu trecutul lui. Îl făcuse să pară un sexist cu vederi înguste. Şi el sigur nu era aşa! Era pur şi simplu diferit, atâta tot.

– Vorbeşte de unul singur, comentă Devin, în timp ce cioplea o bucată de lemn.

– Aşa face de ieri, de când s-a întors, zise Shane căscând, apoi se lăsă pe spate în scaunul său. Dacă mă întrebi pe mine, cred că l-a dat Savannah afară.

Remarca lui, împreună cu hohotul de râs al lui Rafe, îi captară atenţia lui Jared.

– Nu m-a dat afară! Am plecat singur, ca să-i demonstrez ceva.

– Da? zise Rafe făcând cu ochiul către Devin. Ce anume?

Jared îşi mijì ochii şi mai trase o duşcă din sticla de bere.

– Că ar fi bine să înceapă să vadă lucrurile aşa cum sunt.

Ceilalţi fraţi întâmpinară cu chiote remarca lui.

– Cum vrea el! sublinie Rafe. Trebuie să fie întotdeauna cum zice el sau deloc!

– Ba nu-i adevărat! spuse Jared calm, încrucişându-şi picioarele în dreptul gleznelor. Dar trebuie să fie corect.

Stând în picioare pe treapta cea mai de sus, Devin se sprijini de stâlpul verandei.

– Şi ce anume făcea ea greşit?

– Ţine unele lucruri numai pentru ea. De exemplu, azi-dimineaţă, am primit un telefon de la Howard Beels, care mi-a mulţumit pentru că i-am făcut cunoştinţă cu ea. Se pare că a fost ieri pe la el şi el a cumpărat trei tablouri de-ale ei, spuse Jared care simţea iar că se enervează, numai povestind. Şi? Credeţi că mi-a spus ceva? Nu! Păi ce fel de relaţie mai e şi asta? Nu-mi zice nimic dacă nu o întreb eu direct, şi nici aşa nu-mi răspunde decât în jumătate din cazuri.

Shane îşi întinse braţele, amuzat de toată povestea.

– Şi pun pariu că i-ai pus tot felul de întrebări. „Şi ce s-a întâmplat după aceea? Ce-ai făcut? Ce şir de întâmplări a produs acest eveniment? Şi tu unde erai în noaptea cu pricina?"

Pumnul lui Jared ar fi lovit mai cu putere dacă Shane n-ar fi fost la un braţ distanţă de el.

- Nu o interoghez. O întreb. Vreau să aflu lucruri despre ea. Orice bărbat are dreptul să ştie lucruri despre femeia cu care are de gând să se căsătorească.

Rafe se înecă cu berea din care tocmai lua o gură.

- Când s-a mai întâmplat şi asta?

- Ştiam eu că aşa o să fie! exclamă Shane oftând din rărunchi, apoi dădu capacul răcitorului la o parte şi îşi scoase de acolo o bere. Ştiam eu! repetă el.

Cu o privire blândă, Devin se uită cu atenţie la Jared.

- Ai cerut-o pe Savannah de nevastă?

- Nu. Nu am apucat să-i spun...

- Auzi la el, să-i spună! comentă Devin, şi fu rândul lui să zâmbească cu gura până la urechi. Tipic!

- Aţi putea încerca să vedeţi lucrurile şi din punctul meu de vedere, bombăni Jared. Mi-am dat seama că asta vreau. Mă tot gândeam la asta, analizam situaţia, când, ce văd? A primit lucrurile tatălui ei! Nici măcar nu-mi spusese că îi fuseseră livrate. Printre ele era şi o poză de-a ei împreună cu tatăl lui Bryan.

- Hmm... comentă Rafe, în numele tuturor.

- Şi când am început să o întreb despre poză, a început să dea înapoi.

- Un martor ostil! spuse Shane încet, atrăgând privirile asupra lui.

- A aruncat-o la coş, continuă Jared, de parcă nu ar fi însemnat nimic.

- Poate că nu mai înseamnă nimic pentru ea, sugeră Devin.

- Uite ce e, nenorocitul ăla a lăsat-o însărcinată şi apoi a abandonat-o. Avea şaisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nu înseamnă nimic? Dar nu vrea să recunoască. Nu vrea să-mi spună. În schimb, începe să mă acuze de tot felul de idioţenii. Şi apoi zice, fii atent

aici! Zice că mie mi se pare corect ca eu să-mi fi făcut de cap sau, în fine, să fi provocat tot felul de scandaluri şi să mă fi luat la bătaie în tinereţe. Dar că mă aştept ca ea să fie imaculată, sau o victimă, sau ceva de genul ăsta. Este jignitor!

Rafe privi preţ de o clipă gura sticlei de bere.

- E adevărat, comentă el.

- Ba nu e deloc adevărat!

- Îmi pare rău, frăţioare. De cum ai intrat în barou, ţi-ai luat nişte costume de avocat...

- Vrei să-ţi mai sparg o dată nasul?

- Aşteaptă doar un minut. Şi după un timp ai decis că e momentul să te căsătoreşti, aşa că ţi-ai ales o regină de gheaţă, o tipă fără nici o amintire mai jenantă, fără secrete, fără defecte majore. Ştii de ce?

Jared îl aţinti cu privirea, în timp ce enervarea îi dădea iar târcoale.

- Ce-ar fi să-mi spui tu?

- Pentru că imaginea ei ţi se părea potrivită. Şi nu ţi-a luat prea mult ca să-ţi dai seama că nu ţi se potrivea şi femeia, pentru că îţi merge mintea destul de bine, în majoritatea cazurilor. Iar Savannah... Ei bine, iată o femeie cu un trecut obscur, cu ceva secrete şi câteva defecte. Imaginea ei încape cam greu în cutia perfecţiunii, dar femeia e pe măsura ta.

Jared ar fi vrut să-l contrazică, să se ia în piept cu el şi să-i facă praf ipoteza. Descoperi însă că nu putea. Aşa că trase în schimb o înjurătură.

- Kafka, şopti el şi se lumină pe dată. Barbara citea din Kafka!

- Nu mă miră deloc, spuse Rafe pe un ton vesel.

Jared scoase o ţigară, încercând să privească lucrurile din noua perspectivă.

- Argumentul e în continuare valabil, dacă doi oameni vor să-şi construiască un viitor împreună, trebuie să aibă destulă încredere unul în celălalt încât să-şi

poată împărtăşi trecutul. Vreau şi băiatul, spuse el suflând fumul.

– Şi ai de gând să laşi o fotografie să-ţi stea în cale?

– Nu am de gând să las nimic să-mi stea în cale.

– Doi au căzut în laţ, spuse Shane, pe un ton plângăreţ. Ştii, femeile încep să intre la idei când aud că fraţii tăi se căsătoresc.

– Obişnuieşte-te cu ideea, îi spuse Jared.

Se uitară toţi patru în direcţia aleii, de unde se auzea sunetul unei maşini care se apropia. Iată deci că-i venise mintea la cap, îşi spuse Jared în sinea sa, mândru de faptul că o lăsase toată noaptea să se gândească la spusele lui. Iar acum iată că venea, spăsită că se enervase, sau cel puţin aşa îşi închipuia Jared. Şi era în sfârşit gata să ia loc şi să discute cu calm despre tot ce se întâmplase.

Jared se ridică şi se sprijini de stâlpul pe care Devin îl lăsase liber. Era destul de matur încât să-şi ceară scuze, la rândul lui, continuă el şirul gândurilor. Şi să explice mai exact ce voise să spună. Era sigur că, peste ani şi ani, aveau să râdă amândoi amintindu-şi de toată nebunia aceea. Duse ţigara în dreptul buzelor, gata să-i ureze lui Savannah bun venit, chiar în momentul în care ea frână brusc, în capătul aleii. Femeia care ieşi din maşină nu părea deloc gata de împăcare. Din contră, părea pusă pe harţă, furioasă şi incredibil de frumoasă.

– Hopa! zise Shane şi-şi roti ochii plini de veselie către Rafe.

Savannah nu scoase nici o vorbă, în schimb rămase cu mâinile în şolduri, privind atent la cei patru bărbaţi. Iată că avea şi spectatori, îşi spuse ea în gând. Cu atât mai bine! Ce îngâmfaţi păreau toţi, şi plini de ei, pentru simplul fapt că erau bărbaţi.

Merse cu capul ridicat până în dreptul portbagajului şi-l deschise. Prima ieşi la iveală cutia. Câinii o înconjurară

imediat şi începură să sară în jurul ei şi să o salute entuziaşti, în timp ce Savannah duse cutia într-o parte a maşinii. Apoi o răsturnă, cu un zâmbet larg pe faţă. Din cutie se revărsară mai multe haine. Costume, cravate, cămăşi, şosete. Continuând să zâmbească, Savannah îi dădu câteva şuturi, ca să împrăştie ce mai rămăsese prin cutie.

Încântaţi, câinii începură să calce lucrurile în picioare, amuşinându-le şi lătrând. Fred dovedi că recunoştea mirosul lui Jared, ridicând un picior. De pe verandă, cei patru bărbaţi urmăreau scena în tăcere, încercaţi de emoţii diverse. Aha! observă ea, cravata preferată a lui Jared se agăţase de piciorul ei. Fixându-l pe Jared cu privirea, îşi înfipse tocul adânc în pământ. Rafe zâmbi cu gura până la urechi. Shane izbucni într-un râs zgomotos. Devin continuă să o privească, mut de admiraţie. Jared o privea pur şi simplu.

Savannah însă nu terminase. Nici pe departe! Se întoarse la portbagaj, de unde scoase o agendă legată în piele, care rămăsese pe noptiera ei. O deschise, cu un zâmbet calm, ca şi cum ar fi încercat să-i facă o demonstraţie, apoi rupse paginile şi le dădu drumul în vânt, peste grămada de haine murdare şi pline de păr de câine.

Scoase apoi pantofii. Scoase prima pereche, cea bună, de pantofi din piele, italieneşti. Îi întinse mai întâi către Ethel, ca să-i miroasă, după care îl lansă pe primul, apoi pe al doilea, iar câinii o luară veseli la goană, pe urmele lor. Veni apoi rândul pantofilor de tenis. Două perechi, din care una nu avea decât două săptămâni, după cum remarcă ea cu încântare. Spera ca amândoi câinii să-i roadă până nu mai rămânea nimic din ei.

Urmară articolele pentru bărbierit. Le aruncă încotro apucă, rând pe rând, cu mişcări lente, până când Shane se rostogoli pur şi simplu din scaun, direct pe jos, pe verandă, şi continuă să râdă fără să se poată opri.

Dar Savannah păstrase pentru sfârşit piesa de rezistenţă. Vinul! Nu deschiseseră decât o sticlă, dar o aruncase pe aceea înainte de a pleca de acasă. Scosese dopul celorlalte trei sticle de vin vechi şi bun, franţuzesc, foarte scump. Cu bărbia ridicată, înfruntându-l cu privirea, se întoarse la ce mai rămăsese din hainele lui. Mai întâi îşi lăsă capul într-o parte, mulţumită să vadă că ochii lui se transformaseră în două fante verzi. Cu o îndemânare de chelneriţă cu experienţă, Savannah le vărsă pe toate trei peste cel mai bun costum al lui.

După ce termină, lăsă sticlele să cadă în iarbă, cu un clinchet. La fel cum venise, fără să rostească o vorbuliţă, se întoarse apoi la maşină, se sui în spatele volanului, mai zâmbi o dată, cu aroganţă, în semn de salut, apoi dădu cu spatele, întoarse maşina şi coborî aleea.

Nu se mai auzi nici un alt sunet în afară de râsul zgomotos al lui Shane, până când Devin îşi drese glasul. Privi cu atenţie dezastrul de pe gazonul din faţa casei şi-l mângâie chiar pe Fred pe cap, atunci când acesta aduse devotat unul din pantofii lui Jared, sfâşiat în bucăţi.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă, cred că şi-a demonstrat punctul de vedere.

– Este o femeie foarte ciudată, spuse Shane, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi de atâta râs. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Pentru că ştia cum e să nu-ţi dea sufletul pace, Rafe se ridică şi-i dădu lui Jared o palmă prietenească peste umeri.

– Să ştii că ai două opţiuni, Jare.

Jared fierbea de mânie.

– Care sunt alea?

– Să fugi mâncând pământul sau să te duci după ea. Eu, unul, ştiu pe care aş alege-o, să fiu în locul tău!

Jared însă nu făcu nici una, nici alta în următoarele două ore. Se cunoştea prea bine şi ştia cât de periculos

putea fi temperamentul lui. Munci din răsputeri în hambar şi-şi consumă nervii şi energia, după care se spălă. Când se urni în sfârşit de acasă, era încă furios, dar îşi putea ţine supărarea în frâu. Ea îşi închipuia probabil că îl putea scoate din viaţa ei, îşi spuse în sinea lui, la fel de uşor cum îi aruncase şi hainele. Numai că va fi obligată să-şi reconsidere poziţia.

– Hei, Jare! strigă Shane după el, în timp ce se juca vesel cu câinii, folosind unul din pantofii lui Jared. Să-i spui lui Savannah că ne-a plăcut spectacolul, da?

– Aminteşte-mi să-ţi tăbăcesc fundul ceva mai târziu, răspunse Jared.

Îl umilise, se gândi el, spumegând. În faţa fraţilor lui. Căutând să-şi recapete controlul, îşi îndesă mâinile în buzunare şi o coti către pădure. Asta fără să mai pună la socoteală faptul că-i distrusese jumătate din garderobă.

Cu toate că fusese al naibii de deşteaptă, nu mai încăpea nici o îndoială. Şi-o şi imagina, stând trează jumătate din noapte şi urzind planul de răzbunare. Dacă nu ar fi fost chiar el ţinta atacului, i-ar fi admirat cu siguranţă fineţea. Şi îndrăzneala. Dar ţinta atacului fusese tocmai el.

Pădurea se închise în jurul său, însă nu mai avu sentimentul familiar de pace şi de comuniune. Mintea lui era dincolo de pădure, la Savannah. Şi la răzbunare, îşi spuse el, cu satisfacţie. Abia aştepta să vadă cum o să se simtă ea când avea să înceapă el să-i cotrobăie prin dulap şi...

Se opri dintr-odată şi trase adânc aer în piept. Iată în ce hal îl adusese acea femeie! Chiar se gândise să-i vandalizeze bunurile ca să-şi dovedească superioritatea, ca un copil supărat. Nu avea de gând să facă aşa ceva. Urma să se răzbune, dovedindu-i că, în ciuda comportamentului ei scandalos, el era un om înţelegător.

Şi ca să fie sigur că avea să se comporte aşa, Jared se abătu de la potecă şi se aşeză pe bolovani.

Nu mai simţea prezenţa fantomelor care bântuiau locul, cu durerile, cu speranţele şi cu temerile lor. Poate din pricină că, pentru prima dată după atâta vreme, avea atâtea amintiri frumoase, durabile şi importante, de care se putea agăţa ca să se simtă mai bine, îşi spuse el. Şi mai erau şi fraţii lui, pe care putea conta întotdeauna. Cunoscuse durerea. Se izbise de ea încă de când reuşise în sfârşit să recunoască faptul că mariajul lui fusese o greşeală. Nu un dezastru. Ar fi fost poate mai bine dacă ar fi fost un dezastru şi nu ar fi fost atât de placid ca o simplă greşeală, care putea fi remediată cu uşurinţă.

Speranţa, da, speranţa. Avusese parte de ea toată viaţa lui, un cadou din partea părinţilor săi, a rădăcinilor lui. Oriunde era speranţă era şi teamă, preţul ce trebuia plătit pentru a simţi dulceaţa. Cunoscuse toate aceste emoţii, se folosise de ele şi le înfrânase atunci când fusese cazul. Dar până să o întâlnească pe Savannah, nu mai cunoscuse nimic atât de profund, atât de vital. Atât de înspăimântător.

În răstimpul pe care îl petrecu aşezat pe bolovani, vântul îşi schimbă direcţia şi se înteţi, deşi până atunci fusese calm. Începu să agite copacii şi să şoptească printre crengile care filtrau lumina soarelui. Şi răci totul împrejur. Acolo veniseră cei doi. Rămase aproape nemişcat şi se gândi la ei. Cei doi băieţi, îmbrăcaţi în uniforme de culori diferite, veniseră în locul acela. Fiecare din ei dorea să găsească drumul spre casă. Să evadeze din nebunia aceea şi să regăsească ceva ce putea recunoaşte. ceva familiar. Să regăsească sensul lucrurilor şi înţelesul lor. O continuitate a familiei, a oamenilor pe care îi cunoşteau şi-i iubeau. Care îi acceptau. Poate că, într-un fel straniu, pentru asta se şi luptaseră. Pentru casa lor.

Cât de prost fusese, realiză Jared şi închise ochii, în timp ce vântul răsfira frunzele moarte şi le prefăcea

într-un vârtej, în jurul său. Cei doi băieți nu avuseseră niciodată vreo șansă, odată ce-și aleseseră calea. El însă avea o șansă. Aceeași soartă care îi blestemase pe acei doi soldați, cu multă vreme în urmă, îi scosese pe Savannah și pe Bryan în calea sa. Iar el, în loc să-i accepte, îi luase la întrebări. În loc să se bucure de prezența lor, se îndoise de ei.

Pentru că ceea ce-l speria cel mai tare era dragostea aceea orbitoare. O dragoste care îi cerea să protejeze, să apere, să aprecieze. Iar el nu putea apăra fetița care fusese cândva Savannah, nu o putea apăra de loviturile nemiloase și crude ale vieții, atunci când nimeni altcineva nu se oferise să o ajute. Așa că fusese nevoită să înfrunte totul de una singură, fără el. Și ar fi fost în stare să facă asta în continuare dacă ar fi trebuit. Și asta îl făcea să se simtă neputincios și-i rănea mândria. Așadar, era un idiot. Însă nu avea să scape de el așa de ușor.

Auzi un foșnet și, când deschise ochii, se aștepta să vadă un tânăr soldat confederat, cu baioneta pregătită, cu frica sclipindu-i în ochi precum lumina soarelui, mergând pe lângă potecă. În loc de asta, îl văzu pe Bryan, care mergea cu capul în pământ, stârnind frunzele cu pașii săi. În mod normal ar fi râs de puseul său de imaginație, însă îl opri expresia băiatului, îngrozitor de descurajată.

– Hei, campionule, ce mai faci?

Bryan ridică privirea. Zâmbetul său, mai precaut de data asta decât era Jared obișnuit, îi flutură pe buze.

– Salut. Mă plimb. Mama e cam supărată.

– Știu, spuse Jared și bătu cu palma pe unul din bolovani, în semn de invitație. Este cam enervată din pricina mea.

– Zice că și tu ești cam supărat pe ea.

– Cred că am fost, se destăinui el, apoi își trecu brațul pe după umerii lui Bryan, într-un gest protector, imediat

ce băiatul se aşeză lângă el. Dar mi-a trecut. Aproape de tot.

– Ei nu i-a trecut, spuse Bryan şi-şi dădu ochii peste cap, pregătit să discute ca între bărbaţi. M-a dat afară.

– Fugi de-aici! Glumeşti? Şi pe mine la fel.

Bryan izbucni în râs. Nu-i venea să creadă că mama lui i-ar fi putut spune lui Jared să se ducă să se joace afară, pentru numele lui Dumnezeu!

– Am putea merge să stăm la fermă până se calmează, sugeră el.

– Am putea, spuse Jared, reflectând la propunerea băiatului. Sau m-aş putea duce să încerc să o calmez.

– Crezi că poţi?

Jared privi în jos şi, pentru prima dată, observă îngrijorarea din ochii băiatului.

– Nu e furioasă pe tine, Bry. E furioasă pe mine.

– Da, ştiu. Poţi să o faci să nu mai fie furioasă pe tine?

– Sper să reuşesc. Tu când o enervezi, stă mult aşa, până îi trece?

– Nu, nu rezistă, pentru că...

Nu avea cum să-i explice.

– Pur şi simplu nu reuşeşte, spuse el. Dar nu a mai permis nimănui să stea în preajma ei aşa cum te-a lăsat pe tine, aşa că poate nici pe tine nu poate sta supărată.

– Nu a...

Jared se opri. Nu ar fi fost corect să-i pună băiatului asemenea întrebări.

– Poate poţi să-mi dai nişte sfaturi, spuse el în schimb.

– Ei bine, începu Bryan, după care îşi strânse buzele şi începu să se gândească. Îi plac foarte tare florile pe care i le aduci. Nimeni nu a mai făcut asta vreodată, în afară de mine, care i-am adus o dată unele mici de tot, de ziua ei, şi i-au dat lacrimile de bucurie.

- Nu i-a mai cumpărat nimeni flori până acum, şopti Jared.

Îşi dădu seama că nu era un simplu prost. Era cel mai mare prost.

- Nu, continuă Bryan, care abia se pornise. Nimeni nu ne-a mai dus la meciuri de baseball sau la pizza, şi îi place şi asta.

De data asta îl putea întreba, deoarece îl privea pe băiat.

- Nu v-a mai dus nimeni până acum la meciuri sau la pizza?

- Nu. Adică, vreau să zic, ne-am dus doar noi doi, dar niciodată cu un tip care să aranjeze totul şi chestii din astea.

Bryan tocmai se gândea la asta şi la cât de tare îi plăcea lui când mergeau la meciuri, când, deodată, îi veni o idee.

- A, da! Mai e ceva. Când te duci tu să o scoţi undeva, în oraş, la o întâlnire, cum ar veni, cântă în duş. A mai fost şi altă dată la întâlniri, dar nu cânta niciodată în timp ce se pregătea. Aşa că poate ar trebui să o scoţi în oraş. Fetelor le plac treburile astea.

Jared îşi dădu seama că Savannah şi Bryan urmau să aibă parte de multe meciuri de baseball, pizza, întâlniri şi buchete de flori.

- Da, le plac tare mult.

- Ştii nişte cuvinte de dragoste?

- Poftim?

- Ştii tu, aşa, ca-n filme, îi explică Bryan. Ştii cum strălucesc ochii fetei când un băiat îi spune cuvinte de dragoste. Numai că băiatul trebuie să aibă şi el ochii strălucitori când i le zice, ca să-şi facă efectul. S-ar putea să-i placă.

- S-ar putea.

Bryan oftă gândindu-se la ce spusese mai devreme.

- Dar ar fi probabil jenant să-i spui aşa ceva.

– Nu şi dacă le spui din tot sufletul. Uite cum stă treaba, Bryan, zise Jared şi se aşeză mai într-o parte, cât să-l privească pe băiat direct în ochi. Cred că ar trebui să-ţi spun ceva, de vreme ce tu eşti bărbatul în casă de atâta vreme. O iubesc pe mama ta.

În timp ce stomacul i se strânse şi apoi începu să se frământe, Bryan îşi coborî privirea.

– Mi-am dat eu seama că îţi place de ea.

– Nu, sunt îndrăgostit de ea. Îmi strălucesc ochii când mă uit la ea. Am să o întreb dacă vrea să se căsătorească cu mine.

Privirea lui Bryan se ridică din nou, dar de data asta rămase aţintită asupra lui, cercetându-l.

– Vorbeşti serios?

– Foarte serios. Ce părere ai?

Bryan nu era pregătit să-şi dea acordul. Cu toate că-i plăcea să simtă greutatea braţului lui Jared pe umerii lui, frământarea din stomac tot nu i se linişti.

– Şi o să... locuieşti cu noi?

– Da. Am să locuiesc cu voi, iar voi o să locuiţi cu mine. Dar mai e o şmecherie.

De asta se temuse şi el. Se ţinu tare şi-i susţinu privirea.

– Da? Ce anume?

– Am să te rog să-mi porţi numele, Bryan. Şi să mă accepţi, să mă laşi să fiu tatăl tău. Vezi tu, nu o vreau numai pe mama ta. Vă vreau pe amândoi, aşa că amândoi trebuie să mă vreţi pe mine.

Bryan simţi o presiune ciudată în piept, ca şi cum se aşezase cineva pe el.

– Vrei să fii tatăl meu?

– Da, foarte tare. Ştiu că până acum v-aţi descurcat perfect şi fără mine, şi poate că eu am mai mare nevoie de voi decât voi de mine, dar cred că m-aş pricepe destul de bine.

Bryan făcu ochii mari.

– Ai nevoie să fii tatăl meu?

- Da, spuse Jared abia şoptit, în timp ce-şi dădea seama că nu rostise cuvinte mai pline de adevăr în toată viaţa lui. Am mare nevoie.

- Şi m-ar chema Bryan MacKade?

- Asta ar fi înţelegerea, da.

În timp ce Bryan cântărea spusele lui, lumea lui Jared se opri în loc pentru o clipă. Dacă băiatul îl respingea, îşi dădea seama cât avea să sufere. Dar Bryan nu prea ştia cum mergeau treburile între bărbaţi. Ştia cum să reacţioneze atunci când mama lui îi oferea ceva nemaipomenit, ceva la care nici nu prea îndrăznea să viseze, dar îşi dorea din tot sufletul şi la care se gândea mai ales noaptea. Aşa că, până la urmă, aşa şi reacţionă. Şi Jared se trezi cu băiatul în braţele sale. Răsuflarea pe care şi-o ţinuse în răstimpul în care Bryan se gândise ce să-i răspundă fu eliberată într-un oftat aproape dureros.

„Meriţi o ţigară", îşi spuse Jared în sinea sa, zăpăcit de-a dreptul. „Ai un fiu."

- Ce tare! exclamă Bryan, cu vocea înfundată în umărul lui Jared. M-am gândit că nu o să vrei copilul altcuiva.

Cu blândeţe, căci se simţea dintr-odată foarte blând, Jared prinse bărbia băiatului în palmă şi o ridică spre el.

- Nu o să fii copilul altcuiva. O să legalizăm totul, dar nu e vorba decât de o hârtie. Ce contează cel mai tare e ce simţim.

- O să mă cheme Bryan MacKade. O să o faci să accepte, nu-i aşa? O s-o convingi?

- Asta mi-e meseria.

Furioasă pe ea însăşi pentru că se răstise la Bryan, Savannah strică două ilustraţii înainte să admită că nu avea nici un rost să pretindă că munceşte. Se simţea atât de bine în pielea ei când plecase de la ferma familiei MacKade! Se îmbătase cu puterea pe care i-o dădea gândul că stârnise furia pe care o citise pe chipul

lui Jared. Însă acum se simțea ca naiba. Se simțea al naibii de furioasă și al naibii de frustrată. Ar fi vrut să dea cu piciorul în ceva, dar nu era atât de orbită de furie încât să se răzbune pe cei doi pisoi care dormeau într-un colț al bucătăriei. Ar fi vrut să spargă ceva, dar după ce căută frustrată ceva prin sufragerie, descoperi că nu avea nimic destul de valoros, care să-i satisfacă dorința de răzbunare. Ar fi vrut să urle. Dar nu avea la cine urla. Asta până când îl văzu pe Jared intrând pe ușă.

– N-a mai rămas nici un lucru de-al tău aici, MacKade, nici un buton de cămașă. Sunt toate la tine în curte.

– Am observat. Ai dat un spectacol pe cinste, Savannah.

– Mi-a făcut plăcere, spuse ea și-și încrucișă brațele, apoi își lăsă capul într-o parte. Dă-mă în judecată.

– Aș putea. Ce-ar fi să luăm un loc?

– Ce-ar fi să te duci naibii? îi spuse ea pe un ton tărăgănat. Și stai liniștit, că are cine să închidă ușa în urma ta.

– Ia loc, repetă el, pe un ton destul de ferm și destul de cumpătat, cât să iște o oarecare criză de nervi.

– Să nu-mi spui tu mie ce să fac în propria mea casă! strigă ea. Să nu-mi spui tu mie ce să fac. Punct! M-am săturat până peste cap să mă faci să mă simt ca o pițipoancă necioplită și proastă. Nu oi avea eu diplomă din aia strălucitoare... La naiba! Nu am nici măcar diplomă de bac, dar nu-s nici proastă. M-am descurcat de minune în viața asta până să apari tu. Și am să o duc bine mersi și după ce o să pleci.

– Știu, spuse el și înclină ușor din cap. Asta m-a și pus pe jar. Și nici nu cred că ești proastă, Savannah. Dimpotrivă. Nu cred că am mai întâlnit în viața mea o femeie mai deșteaptă decât tine.

– Nu mă lua pe mine cu de-astea! Știu exact ce părere ai despre mine și pot să-ți fac față la orice oră!

- Sunt convins că poţi, spuse el calm. Cred că-mi poţi face faţă orice aş crede despre tine. Şi dacă iei un loc, îţi pot spune exact ce cred.

- Am să spun orice am chef să spun, îi replică ea. Vrei să ştii totul despre mine, Jared? Păi atunci hai să-ţi povestesc despre mine! Aşa, ca un cadou de despărţire, de dragul vremurilor bune. Ia tu un loc, mai bine, îi ceru ea pe un ton imperios, indicându-i un scaun cu degetul.

- Bine. Dar să ştii că nu de asta am venit. Nu vreau să ştiu...

- Tu ai vrut-o! exclamă ea, întrerupându-l cu un ton arogant. Şi să fiu a naibii dacă n-o să primeşti ce doreşti! Mama a murit când era foarte tânără, dar mai întâi ne-a părăsit, pe mine şi pe tata. Nu a plecat prea departe, doar de cealaltă parte a ţarcului, ca să zic aşa. În braţele altui cowboy priceput la vorbe. Tatăl meu nu şi-a revenit niciodată după aceea, nu a mai iertat niciodată, nu a lăsat nici un centimetru de la el. Cel puţin, nu mie. Nu m-a iubit niciodată aşa cum mi-aş fi dorit. Nu ar fi putut să o facă. Şi chiar dacă ar fi încercat, nu ar fi reuşit. Pentru că eu nu am fost o fetiţă cuminte şi politicoasă. Cu cât creşteam mai mult, cu atât deveneam mai îndărătnică, şi-mi plăcea. Ai prins ideea?

- Savannah, te rog să iei loc. Nu trebuie să faci asta.

Înfuriată la culme, Savannah păşi apăsat până în dreptul lui.

- Uite ce e, spuse ea, nici nu am început, aşa că stai jos şi ascultă! Nu prea aveam bani. Ceea ce nu e mare lucru, fiindcă mulţi nu au, dar se descurcă. Aşa că ne-am descurcat şi noi. Tatălui meu îi plăcea să rişte, aşa că şi-a rupt multe oase. Circuitele de rodeo nu înseamnă numai balegă de cal şi transpiraţie. Înseamnă şi disperare. Dar am trecut şi peste asta. Lucrurile au început să devină interesante odată ce mi-au crescut sânii. Bărbaţilor le plăcea să se holbeze la ei sau să-i pipăie. Majoritatea

tipilor care participau la circuite mă ştiau de când eram copil, aşa că nu aveam probleme cu ei. Ştiam când să zâmbesc şi când să le bag un cot în coaste. Nu am fost o inocentă. La cum trăiam eu, era bine să ştii cum merg treburile, pe măsură ce creşteai.

Jared nu o mai întrerupse, ci rămase aşezat pe scaun, în tăcere, cu o privire indescifrabilă în ochi. Mâinile îi erau reci ca gheaţa.

- Aveam şaisprezece ani când m-am rostogolit prin fân cu băiatul ăla. Ştiam eu ce ştiam, dar eram virgină. Ştiam ce mi se poate întâmpla, dar m-am făcut că uit, pentru că... Pentru că era frumos, încântător, fermecător şi, desigur, mi-a promis că o să aibă el grijă de toate. Nimeni până atunci nu mai...

- Nu mai avusese nimeni grijă de tine până atunci, spuse Jared în şoaptă.

- Exact, iar eu eram destul de tânără şi de fraieră încât să-l cred. Dar ştiam perfect în ce mă bag şi ştiam ce risc îmi asum. Şi uite aşa am rămas însărcinată. Nu ne-a mai vrut atunci, nici pe mine, nici copilul. Nici tatăl meu nu s-a mai uitat la mine. Ajunsesem să semăn cu mama, ieftină şi uşuratică. Aşa că mi-a spus să plec. Se prea poate să se fi răzgândit până a doua zi. Era iute la mânie. Dar eu nu eram nici ieftină, nici uşuratică şi-mi doream copilul. Nimeni nu avea să ia copilul acela de lângă mine. Nimeni nu avea să-mi mai spună vreodată să-mi fie ruşine. Au încercat cu toţii. Cei de la serviciile sociale, şerifii de prin toate oraşele, poliţiştii. Ori de câte ori puneau laba pe mine, încercau să mă facă să-mi fie ruşine. Voiau să mă vadă înregimentată în sistemul lor, ca să-mi poată spune cum să mă port, cum să-mi cresc copilul sau, cel mai bine pentru toată lumea, să-l dau cuiva. Dar aşa ceva nu ar fi fost deloc mai bine din punctul meu de vedere, şi nici al lui Bryan.

- Aşa e. Sistemul nu e perfect, Savannah. E supralicitat. Dar toată lumea îşi dă silinţa.

– Dar eu nu aveam nevoie de așa ceva, îi replică ea tăios. Mi-am luat de lucru și am muncit din răsputeri. Am servit prin localuri, am vândut băuturi, am șters mizeria altora. Nici nu mai conta ce fel de muncă făceam, câtă vreme eram plătită. Copilului meu nu i-a fost niciodată foame și a avut întotdeauna un acoperiș deasupra capului. M-a avut întotdeauna lângă el. A știut întotdeauna că-l iubesc și că el e pe primul plan.

– Așa cum ai fi dorit și tu să fii.

– Așa cum mi-aș fi dorit și eu să fiu. Oricât m-ar fi costat, eram hotărâtă să-i ofer o viață decentă. Și ce conta dacă pentru asta trebuia să-mi scot hainele și să dansez în fața unor tâmpiți care chiuiau? Nu aveam școală, nu știam să fac nimic. Dacă m-aș fi putut duce la școala de arte... Savannah își reprimă gândul, scuturând din cap.

– Asta ți-ai dorit? întrebă el pe un ton egal, pe care îl folosea atunci când interoga un martor sensibil. Să mergi la școala de arte?

– Nu mai contează.

– Ba contează, Savannah.

– Mi l-am dorit pe Bryan. Orice altceva a trecut pe locul doi. Ai vrut să afli despre bărbații din viața mea. Au fost câțiva. Nu au fost așa importanți pe cât ți se pare ție. Nu eram moartă pe dinăuntru, doar epuizată. Nu am acceptat niciodată bani, dar am luat de câteva ori mâncare, și nu-i mare diferență. Dar să fiu a naibii dacă am să mă simt rușinată din cauza asta! Singurul motiv pentru care nu am furat a fost că, dacă m-ar fi prins, mi l-ar fi luat pe Bryan. Dar aș fi făcut-o dacă aș fi fost sigură că scap basma curată. N-am știut că-mi pot vinde desenele până când nu m-a rugat una dintre fetele de la club să-i fac portretul, pentru iubitul ei, și mi-a dat douăzeci de dolari. Atunci mi-a venit ideea să-l duc pe Bryan în New Orleans.

În timp ce vorbea traversa camera cu pași măsurați, iar cuvintele îi ieșeau șuvoi pe gură, în încercarea

de a da totul odată la iveală și de a termina cu amintirile acelea. Dar se opri și-și reluă ritmul potolit.

- Asta e tot. Celelalte amănunte îmi scapă.

Se întoarse iarăși către el, cu o expresie mai calmă pe chip, mai rece.

- Mai aveți întrebări, domnule avocat?

- Ai fi putut urma și alte căi.

- Da, desigur.

- Unele mai sigure, adăugă el. Mai ușoare, pentru tine.

- Se prea poate. Dar eu nu am vrut că lucrurile să fie ușoare.

- Dar ce ai vrut, Savannah? Ce vrei?

- Nu contează.

- Ba contează, spuse el și se ridică în picioare, dar nu se apropie de ea. Contează foarte mult pentru mine.

- Vreau o casă. Vreau să locuiesc într-un loc în care oamenii să nu se uite la mine de parcă aș fi ultimul gunoi. Un loc în care oamenii respectabili să nu mai șușotească în dosul palmelor.

- Dar ai găsit acest loc, aici.

- Și intenționez să rămân.

Jared trebui să-și calce pe mândrie ca să o poată întreba, dar descoperi că nu era așa de dificil.

- Pe mine mă vrei?

Surprinsă de întrebarea lui, Savannah rămase câteva clipe privind în gol.

- Nu e vorba de asta.

- Atunci poate ar trebui să pun problema altfel, spuse el și băgă mâna în buzunar, de unde scoase cutiuța pe care o luase cu el când plecase de la fermă.

Sălță capacul și i-o întinse.

- Am venit până aici să-ți dau asta.

Inelul era simplu, tradițional, cu un diamant într-o montură demodată și frumoasă, din aur. Hipnotizată, Savannah rămase cu respirația tăiată și păși încet înapoi.

– A fost al mamei mele, spuse Jared cu o voce care nu trăda nervii întinşi la maximum. Mi-a rămas mie, pentru că sunt cel mai mare dintre fraţi. Te cer în căsătorie, Savannah.

Nu mai reuşea să respire. Bryan ar fi înţeles greutatea aceea care părea să-i apese pieptul.

– Nu ai ascultat nimic din ce am spus adineauri?

– Ba da, totul, şi-ţi sunt recunoscător pentru că mi-ai povestit, chiar şi în condiţiile astea. Acum îţi pot spune că iubesc ce ai fost, ce ai devenit şi ce vei fi de acum înainte. Eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată şi e minunat să descoperi că admiri pe cineva la fel de mult pe cât iubeşti persoana respectivă.

Savannah făcu iar un pas înapoi, de parcă Jared ar fi ţintit o armă în direcţia ei, şi nu o promisiune.

– Nu te înţeleg. Nu te înţeleg deloc. Te răzbuni pentru faptul că ţi-am stricat hainele?

– Savannah, spuse el pe un ton răbdător. Uită-te la mine.

Aşa că se uită la el, şi în momentul acela greutatea de pe pieptul ei se dublă şi ochii i se umplură de lacrimi.

– O, Doamne! exclamă ea. Vorbeşti serios.

– O să plângi, spuse el emoţionat. Slavă cerului! Am crezut că o să mi-l arunci în faţă!

– Iar eu am crezut că... nu ai să mă consideri destul de bună pentru tine.

Zâmbetul care îi înflorise pe faţă îngheţă.

– Merit oare să-mi spui asta? întrebă el pe un ton abia şoptit. Doamne, Dumnezeule, sper din tot sufletul că nu. Se presupune că mă pricep să argumentez un caz, dar pe ăsta l-am ratat în stil mare. Mi-a fost teamă. Mi-e greu să recunosc asta. Nu degeaba mă cheamă MacKade, se presupune că noi, cei din familia asta, nu ne temem de nimic. Eu sunt cel mai mare dintre fraţi, se presupune să pot face faţă oricărei situaţii. Dar nu am ştiut cum să fac faţă sentimentelor pe care le am pentru tine.

Mi-a fost teamă de ce se află în spatele tău, de ceea ce nu voiai să-mi spui. Am crezut că-mi poate exploda în față și poate strica tot ce vreau să construiesc alături de tine și de Bryan. Iar o parte din mine se temea, de fapt, era chiar îngrozită, că ai putea să mă dai și pe mine la o parte la fel de ușor cum ai făcut cu fotografia aia.

– Bryan, spuse ea, și greutatea de pe piept se dizolvă dintr-odată. Îl vrei și pe Bryan?

– Trebuie să mă așez în genunchi?

– Nu, nu face asta, spuse ea și-și șterse repede lacrimile. Nu am știut cum să reacționez. Mi-am făcut doar griji că ai să... Mi s-a părut că...

– Că nu o să-l doresc, pentru că nu am fost eu cel cu care te-ai tăvălit prin fân acum zece ani? Nu despre asta era vorba. Poate că a fost vorba și despre asta, un timp. Se pare că mândria îmi stă mereu în cale. Ceea ce m-a deranjat cel mai tare a fost faptul că ai fost rănită și că ați trecut prin momente de cumpănă. Nu mă pot abține să nu-mi doresc să mă pot întoarce în timp, ca să vă protejez, pe tine și pe Bryan. Nu mă pot abține să nu mă simt un pic descurajat de faptul că nu mă pot întoarce înapoi în timp. Și pentru că știu că nu ai nevoie ca eu să fac asta. Și poate că m-a deranjat un pic și faptul că ai reușit să transformi toată această poveste în ceva admirabil. Vezi tu, eu am vrut să am grijă de voi amândoi, dar voi v-ați descurcat și fără mine.

– O să ne descurcăm mult mai bine alături de tine.

Îl traversară o mulțime de emoții. Făcu un pas înainte și puse o mână pe obrazul ei umed.

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. E al doilea cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat pe ziua de azi!

Savannah reuși să zâmbească.

– Ți s-a mai întâmplat ceva mai frumos?

– Da, am stat de vorbă cu Bryan, în pădure. Stăteam pe bolovani, unde s-au întâlnit cei doi băieţi pe când încercau să-şi găsească drumul către casă.

– E un loc puternic.

– Da. Dar nu mai e la fel de trist, după ziua de azi. Bryan îmi dădea sfaturi despre cum să te îmbunez, ca să nu mai fii furioasă pe mine. Trebuia să-ţi aduc flori, ceea ce voi face, şi să te scot în oraş, ca să poţi cânta în duş, în timp ce te pregăteşti.

Savannah izbucni într-un hohot jenat de râs, printre lacrimi.

– Are o gură cât o şură, spuse ea.

– Da, şi mai trebuie să inventez nişte cuvinte de dragoste, aşa ca-n filme. Mi s-a spus că şi asta le place fetelor.

– Cred că trebuie să încep să fiu mai atentă la fetele alea de care vorbeşte. Mă bucur că ai stat de vorbă cu el, Jared.

– Dar partea cea mai tare nu ţi-am povestit-o încă. I-am spus că am de gând să te cer în căsătorie şi că aş vrea să fiu tatăl lui. M-a luat în braţe, spuse Jared în şoaptă, emoţionat din nou. A fost aşa de uşor! A avut atâta încredere că am să reuşesc să te conving. Sper că nu va trebui să-l dezamăgesc.

Savannah reacţionă cu un gest simplu, acela de a se apleca spre el ca să-şi rezeme capul de umărul lui.

– Înainte să-ţi răspund la întrebare, ar fi bine să te avertizez. Nu cred în divorţurile liniştite şi civilizate. Dacă ai să încerci vreodată să dai înapoi, va trebui să te omor.

– Mi se pare corect, câtă vreme treaba rămâne valabilă pentru ambele părţi.

Jared întoarse capul către ea şi-şi afundă chipul în părul ei. Şi atunci ştiu că era acasă.

– Of, și când te gândești că greșurile de dimineață și cele treizeci de ore de travaliu s-ar putea să te descurajeze și să nu vrei să mai încerci o dată.

Savannah strânse tare din ochi și-l ținu la pieptul ei. Îi oferea posibilitatea de a avea mai mulți copii. Îi oferea un viitor alături de el.

– Nu fi măgar, MacKade! Sunt tare, pot face față provocării. Și de data asta o să am și pe cine să înjur în sala de nașteri.

– Vreau să fiu acolo, alături de tine, să trecem prin toate împreună. Va trebui să înveți cum să ai nevoie de mine.

– Prea târziu, șopti ea. Mă pricep deja la asta.

– Acceptă-mi numele, Savannah. Acceptă-mă pe mine.

– Savannah MacKade, spuse ea și închise iar ochii, ținându-l strâns aproape de ea. Cred că mi se potrivește de minune.

Avocat respectabil, dar la fel de senzual și de arătos ca toți ceilalți frați ai săi, Jared MacKade pare să aibă ghinion în dragoste, căci este divorțat și singur. Asta până în ziua în care viața i se schimbă radical. Jared este omul care nu întoarce niciodată spatele unei provocări, iar când o întâlnește pe Savannah Morningstar, comportamentul ei necioplit și atitudinea defensivă nu sunt suficiente să-l îndepărteze – ba chiar dimpotrivă. Gândurile i se învârt necontenit în jurul femeii de o frumusețe păcătoasă, chiar dacă aceasta pare exact opusul a ceea ce Jared ar fi căutat într-o parteneră de viață – căci Savannah are o voință de fier și este întru totul dedicată doar fiului ei. Dar cu cât ajunge să o cunoască mai bine, cu atât este mai decis să o convingă să renunțe la barierele defensive cu care trecutul ei dificil a făcut-o să se înconjoare. Savannah a reușit fără să vrea să îmblânzească sufletul orgoliosului avocat. Dar va putea să învingă și obstacolele pe care mândria nemărginită le poate ridica în calea dragostei?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0323-4
9 786063 303234
Lira®